

ЕЛОИЗА ДЖЕЙМС КУЛАТА НА ЛЮБОВТА

Част 5 от „И заживели щастливо“

Превод от английски: Силвия Желева, 2014

chitanka.info

ГЛАВА 1

2 май 1824

„Кързън стрийт“ №20, Лондон,
градската къща на граф Гилкрис

Когато беше възможно, Гауан Стотън от Крейгивар, херцог Кинрос, вожд на клана Маколи, избягваше стаи, пълни с англичани. Те винаги бърбеха и клюкарстваха, като влагаха повече жар, отколкото мозък, както обичаше да казва баща му.

Макар че Шекспир го беше казал преди него.

Но ето го, влиза в бална зала в сърцето на Лондон, макар да предпочита да хвърля въдица в някое от поточетата на Високите земи. Той не беше съгласен с този неизбежен факт от живота — или поне от неговия живот — който гласеше, че хвърлянето на въдица за съпруга е по-важно от хвърлянето на въдица за съомга.

В мига, в който появата му бе обявена, ято млади жени се спуснаха към него със зачервени лица и въодушевени усмивки. Те всички му изглеждаха някак застинали, макар че усмивките им вероятно бяха автоматичен отговор на титлата му. Той беше, все пак, необвързан благородник в цветущо здраве. Имаше си всичко — четири крайника и коса, и то дори в по-голямо количество от повечето англичани. Без да споменаваме замъка му.

Домакините му, граф и графиня Гилкрис, го чакаха в подножието на стълбите, така че младите дами да не могат да му се нахвърлят веднага. Гауан харесваше Гилкрис — той беше суров, но справедлив и имаше замисления поглед на шотландец. И двамата се интересуваха от финанси. За разлика от повечето джентълмени, графът беше дяволски добър в инвестирането. Тъй като Гауан беше управител на Шотландската банка, а Гилкрис заемаше подобен пост в Английската банка, те си бяха разменили доста писма през последните две години, въпреки че се срещаха рядко.

— Ваше благородие, мога ли да ви представя графинята? — запита Гилкрис и побутна половинката си напред. За изненада на

Гауан, графинята бе значително по-млада от съпруга си и беше може би към края на двайсетте. Имаше чувствени пълни устни, а пищните ѝ гърди бяха обгърнати от розова коприна. Ако се съдеше по външността ѝ, тя беше една от онези аристократки, които се обличат и държат като танцьорки в операта.

Гилкрис, от друга страна, създаваше впечатлението за строг пазител на морала, проповядван от църквата. Не бе възможно в брака им да има хармония. За тази цел двамата съпрузи трябва да са на една възраст и да се допълват по интереси.

Графинята му разказваше за заварената си дъщеря, Едит, затова Гауан се поклони и изрази огромното си удоволствие да се запознае с младата дама.

Едит. Какво ужасно име.

То би прилягало на жена с дълъг език. На някоя... англичанка.

Без предупреждение, лейди Гилкрис го хвана под ръка, за да я придружи до съседната стая, и той едва успя да прикрие изненадата си. В младостта му около него винаги бяха кръжали слуги, бяха оправяли дрехите му, докосвали врата му, бърсали устата му. Но откакто бе навършил четиринайсет, не бе подложен на никаква фамилиарност, освен ако не бе абсолютно необходимо.

Тъй като прекарваше малко време сам, предпочиташе да издига бариера между себе си и света. Не се оплакваше от липсата на възможност за усамотение; чувстваше, че ще е загуба на време да се облича например, без едновременно с това да слуша доклада на секретаря си. А ако Гауан въобще мразеше нещо, то бе загубата на време.

По негово мнение времето минаваше прекалено бързо. Човек умираше ей така, изведнъж, и ето че всички моменти бяха пропуснати, отишли си завинаги.

Според него бе проява на чиста глупост да се преструваш, че моментите са безкрайни, както и времето ти на тази земя, а хората, пак според него, правеха точно това, когато киснеха във ваната или четяха поезия с часове. Негов навик беше да върши едновременно възможно най-много неща.

Наистина, дори на този бал беше дошъл с определена цел. Искаше да получи мнението на Гилкрис за пускането на банкнота от една лира, преди да се срещне с група банкери в Брайтън. Гилкрис

даваше бал, което също бе добре, защото Гауан имаше остра — не отчаяна, но остра — нужда от съпруга.

Следователно щеше с един куршум да удари два заека. Предпочиташе, ако можеше, да удари два или три заека, но понякога на човек се налагаше да се задоволи с по-малкото.

Единственият проблем беше, че залата бе пълна с англичанки, а той бе решил, че е лоша идея да се ожени за една от тях. Макар и да беше вярно, че за шотландските благородници винаги бе добре да се свържат с някой от английските родове.

Но също така беше вярно, че англичаните си оставаха англичани.

А те бяха лениви и мисленето не им се удаваше, както бе известно на всички. Благородните англичанки не правеха нищо по цял ден, освен да пият чай и да четат романи, докато шотландките на север ръководеха имения с по хиляда овце и отглеждаха по четири деца.

Неговата баба бе работила от сутрин до здрач, без да се оплаква. И винаги беше казвала, че ако трябва да се чете, то е, за да се развива умът: Библията и Шекспир, а за по-леко четиво смяташе есетата на Монтен. Покойната му годеница бе направена от същото тесто, което бе неизбежно, като се имаше предвид, че годежът бе уреден от баба му. Мис Розалин Партридж беше починала от треска, която бе прихванала, докато посещаваше бедните... В нейния случай добродетелта бе лошо възнаградена.

Гауан мислеше, че първото изискване за бъдещата му невеста е да бъде работлива (освен очевидното — че трябва да е красива, женствена и добре възпитана). Бъдещата херцогиня Кинрос не можеше да пилее времето си.

Лейди Гилкрист го влачеше през балната зала. Накрая влязоха в малка стая. Огледа се набързо и установи, че що се отнася до богатство и титла, нито един ерген не е равен на него.

И така, да го кажем ясно и просто, нямаше да му се наложи да губи време да ухажва бъдещата си съпруга, щом веднъж я избере. Бракът беше сделка и когато откриеше подходящата жена, щеше просто да даде за нея повече от съперниците си.

Графинята го дръпна в единия ъгъл на стаята. Спряха пред млада жена, която тя представи като своя заварена дъщеря.

Беше един от онези моменти, които отделят миналото от настоящето и променят бъдещето завинаги.

Мястото на лейди Едит не беше в претъпканата и задушна бална зала. У нея имаше нещо неземно, очите ѝ бяха като зелени езера, дълбоки и тъмни като море по време на буря.

Тялото ѝ имаше прелестни женствени извивки, а косата ѝ блестеше като златисти ябълки на слънце. Тя беше прибрана, а на него му се прииска да я разпусне и да я люби върху легло от пух.

Но очите ѝ бяха тези, които истински го омагьосаха. Те срещнаха неговите с учтива хладина и безразличие, бяха замечтани и спокойни и не показваха и следа от трескавия ентузиазъм, с който неомъжените млади жени го посрещаха обикновено.

Гауан не се смяташе за мъж, отдаден на плътските удоволствия. Според него херцозите нямаха право да се поддават на сладострастието.

Беше гледал с удивление как мъжете падат в краката на жените с глупави усмивки и втречени погледи. Беше изпитвал съжаление към тях, каквото сега изпитваше и към този граф, чиято съпруга беше млада, а тялото ѝ имаше такива прелестни извивки.

Но в момента, докато гледаше надолу към лейди Едит, му се струваше, че любовните поеми са пълни със смисъл. В главата му изневиделица се появи стих, който като че ли бе написан специално за този момент. „До тази нощ не бях виждал истинска красота...“

Може би Шекспир все пак не бе така безполезен.

Розовите устни на лейди Едит се извиха в усмивка. Тя направи дълбок реверанс и наклони глава.

— Ваше благородие, за мен е удоволствие да се запозная с вас.

Графинята престана да съществува за Гауан, всъщност цялата стая с гостите като че ли се изпари в пространството.

— Удоволствието е изцяло мое — каза той и беше напълно искрен. — Ще ми окажете ли честта за този танц? — протегна ръка.

Жестът му не бе посрещнат с радостно нетърпение, а със спокойствие, което го привлече така, както нетърпението щеше да го отблъсне. Не искаше нищо повече от това да накара тези спокойни очи да заблестят за него, да види в тях възхищение и дори обожание.

Тя отново наклони глава и прие подадената ѝ ръка. Докосването го опари дори през ръкавицата и стопли част от него, която до този момент оставаше студена. Не трепна, но поиска да я притегли към себе си.

Едит танцуваше така грациозно, както се носят морските вълни. И мълчеше.

Танцът непрекъснато ги принуждаваше да се разделят, после отново ги събираше. Бяха стигнали почти до края на стаята, когато Гауан отбеляза, че все още не са разменили и дума. Не помнеше откога жена не бе мълчала в негово присъствие, но тя като че ли не чувстваше нужда — или нямаше желание — да разговаря с него. Той се чувстваше удобно в това мълчание.

Беше силно изненадан.

Обърнаха се и отново тръгнаха към другия край. Той се опита да измисли какво да каже, но нищо не му дойде наум. Беше довел до съвършенство изкуството на учтивия разговор и знаеше, че цяла стая, пълна с разтревожени хора, може да се успокои само с няколко добре подбрани думи.

Но опитът му подсказваше, че младите дами нямат нужда от подканяне. Те обикновено се усмихваха трескаво, бляскавите им очи изпращаха съобщения с настоятелност, която устните им така и не изразяваха.

Гауан не беше глупак. Познаваше кога животът го е изправил пред свършен факт. Всичко у Едит беше изящно — мълчанието ѝ, спокойствието ѝ, омагьосващото го лице, начинът, по който танцуваше така, сякаш пръстите ѝ не докосваха земята.

Тя щеше да бъде съвършената херцогиня Кинрос. Вече виждаше портретите, които щеше да окачи над камината. На първия щеше да е изобразена само тя, а на втория щяха да бъдат те четиримата — или петимата — щеше да остави на нея да реши броя на децата.

Танцът свърши и започна валсът.

Лейди Едит направи реверанс.

— Ще танцувате ли отново с мен? — Този път тонът му не бе така добре премерен, както винаги.

Тя вдигна поглед към него и проговори за първи път:

— Страхувам се, че съм обещала този танц на лорд Бекуит...

— Не — каза той твърдо, макар че никога през живота си не бе проявявал такава неучтивост.

— Не? — Очите ѝ се уголемиха леко.

— Танцувайте валс с мен.

Протегна ръка. Тя направи едва забележима пауза, после отново постави дланта си в неговата. Внимателно, сякаш опитомяваше птичка, той постави другата си длан на кръста ѝ.

Кой би помислил, че всички онези романтични глупости за докосването на желаниа човек са истина?

Докато танцуваха, Гауан усещаше, че всички ги наблюдават. Херцог Кинрос танцуваше два пъти последователно с дъщерята на Гилкрисст. Новината щеше да е известна на цял Лондон, преди да е дошла утринта.

Не даваше и пет пари. Сърцето му пееше в такт с музиката, погледът му обхождаше лицето на дамата, спираше се на всяка нейна черта. Тя бе просто прекрасна. Устните ѝ имаха естествена извивка, сякаш бяха вечно усмихнати или готови за целувка.

Краката им се движеха в пълна хармония с музиката. Гауан никога в живота си не се беше наслаждавал така на танца. Носеха се като припламнали искри, без да произнесат и дума.

Хрумна му друга мисъл: до този момент не беше осъзнавал, че е самотен.

Когато замлъкнаха и последните акорди на валса, той се поклонил на партньорката си, изправи се и видя лорд Бекуит да чака.

— Херцоже — каза Бекуит и в гласа му определено се долавяше студена нотка, — мисля, че объркахте моя танц с вашия — и подаде лакътя си на лейди Едит с вид на обиден мъж.

Тя се обърна към Гауан с учтива усмивка и хвана Бекуит под ръка.

Гауан гореше от нетърпение. Той беше шотландец, не си разменяше подобни учтивости, не и между мъж и жена. Искеше да ѝ покаже какво чувства, да я дръпне зад някоя колона, да я вземе в прегръдките си и да я целуне.

Но тя не му беше съпруга... все още. И той трябваше да спазва правилата, докато това не станеше. Гледаше бъдещата си съпруга да танцува в прегръдките на виконта.

Гауан беше по-богат от Бекуит. Беше още и по-привлекателен. Освен ако Едит не предпочиташе слабите като вейки мъже. Не можеше искрено да заяви, че го беше погледнала с желание.

Но, разбира се, никой не би искал съпруга, която открито да показва сексуалните си желаниа. Дядо му беше срещнал баба му на

официална вечеря и веднага беше разбрал, че тя ще бъде следващата херцогиня, макар по онова време да е бил само на петнайсет и срамежлив за възрастта си. Да, никой не би искал бъдещата му съпруга — да не говорим за настоящата — да гледа с желание непознати мъже.

Гауан реши, че ще дойде в този дом отново на сутринта. Учита официална визита. Това бе част от ритуалите на ухажване в Англия. Трябваше да посетиш къщата на избраницата си три или четири пъти, да я изведеш на разходка с карета, а после да помолиш баща ѝ за ръката ѝ.

Щом веднъж реши това, Гауан потърси графа и повдигна въпроса за банкнотата от една лира. След като свършиха работата си, каза:

— Ще се отбия сутринта да посетя дъщеря ви, преди да продължа към Брайтън, за да обсъдим заключенията с представителите на банка „Помфри“.

Видя одобрение в очите на графа. Очевидно го бе поканил на бала по причини, които нямаха нищо общо с пусканите от правителството банкноти.

Гауан не танцува с друга дама в онази нощ. Нямахше желание, но и не искаше да стои отстрани и да гледа как Едит танцува с други мъже. Самата мисъл го караше да стиска челюсти.

Ревността бе недостатъкът на шотландците. Тя беше тъмната страна на най-доброто им качество — верността. Шотландецът е предан до смъртта си. За разлика от английските съпрузи, никога не би изневерил на избраната от него съпруга.

Гауан усещаше, че се държи като егоистично копеле, което поставя верността над всичко друго. Ревността щеше да го изяде жив, ако гледаше как Едит танцува с различни мъже, преди да е поставил на ръката ѝ пръстен, който щеше да показва, че е негова.

Макар че щеше да е по-добре, ако оставеше отпечатък в сърцето ѝ.

Щеше да е загуба на време да се навърта наоколо и да ръмжи на ухажорите на Едит, а Гауан не беше от онези, които си губят времето. Отиде си у дома и написа съобщение до лондонския си адвокат, Джелвс. В него съобщаваше, че има намерение да се ожени в близко бъдеще, и му нареждаше да съчини подходящо писмо, което да остави в дома му рано сутринта.

Задачата сигурно щеше да държи адвоката буден през цялата нощ, затова Гауан реши да му изпрати повече пари като възнаграждение.

Стана на зазоряване и прекара няколко часа в работа. Нощта не беше променила решението му относно лейди Едит — не можеше дори да си спомни някога да е променял решението си за нещо важно. Когато измъченият Джелвс се появи, той се концентрира за един час във въпроса за уреждането на брака. Двамата с адвоката съставиха документ, за който Джелвс нервно отбеляза, че е прекалено щедър.

— Лейди Едит ще бъде моя херцогиня — отговори Гауан, осъзнал, че гледа извънредно студено. — Ще бъде по-добрата ми половинка. Защо да намалявам онова, което ще наследи след смъртта ми, или онова, на което ще се наслаждава, докато съм жив? Ние, шотландците, не се отнасяме със съпругите си с неуважението, което демонстрирате вие. Дори да имаме само една дъщеря, тя ще наследи по-голямата част от имението ми.

Сигурно бе близо до това да оголи зъбите си, защото Джелвс преглътна и наведе глава.

Гауан беше вече ядосан, по дяволите. Трябваше да тръгне от Лондон най-късно след два часа, тъй като в Брайтън щяха да го чакат банкери, заели места около огромна кръгла маса. Качи се бързо в каретата и каза на кочияша да кара към къщата на Гилкрисст на „Кързън стрийт“.

Икономът на семейство Гилкрисст пое пелерината му, информира го, че графинята и лейди Едит скоро ще се присъединят към него, и отвори вратата към голямата и елегантна дневна, която приличаше на джентълменски клуб.

Мъжете бяха навсякъде с букети в ръка и се смееха — вероятно се присмиваха един на друг. Невероятно, в единия ъгъл дори дискретно играеха на карти. Той познаваше само половината. Бекуит също беше тук, облечен в оранжево сако с крещящи копчета. Лорд Пимроуз-Финсбъри също беше тук. Той притежаваше голяма част от един от най-богатите лондонски квартали. Стискаше в ръка една-единствена деликатна теменужка.

На Гауан му стана тъжно, че не се беше сетил да изпрати някого в Ковънт Гардън, за да осигури рози или нещо подобно.

— Ако желаете да се присъедините към сутрешните гости, Ваше благородие — каза икономът, — ще сервирам освежителните напитки съвсем скоро.

Гауан се завъртя на пети и се върна до входната врата.

— Ваше благородие предпочита да остави визитната си картичка? — запита икономът, който го бе последвал.

— Предпочитам да разговарям с лорд Гилкрисст. Кога беше дебютът на лейди Едит? — запита направо.

Икономът смръщи вежди, но все пак успя да запази спокойствие.

— Снощи — отговори. — Снощи бе първата ѝ поява в обществото.

Гауан не беше единственият, който само след един поглед към лейди Едит си я беше представил до себе си.

Но сега знаеше съвсем точно защо Гилкрисст го бе поканил на бала — поканата целеше да му подаде ръката на дъщеря си. Нямаше да има съревнование, ако той приемеше мълчаливото предложение на графа.

— Искам да говоря с Негово благородие, ако е свободен.

Това не беше въпрос. Гауан никога не задаваше въпроси, той просто правеше изявления. Нямаше никакво значение, защото винаги получаваше, каквото искаше. А и в задаването на въпроси имаше нещо толкова недостойно.

По негово мнение херцозите не задаваха въпроси.

Те просто казваха какво искат.

Имаше чувството, че няма да му се наложи да моли за ръката на лейди Едит.

ГЛАВА 2

Треската превърна лейди Едит Гилкрис в най-големия успех на сезона и ѝ спечели ръката — а вероятно и сърцето — на херцог Кинрос. Ако Еди не се чувстваше ужасно зле на собствения си дебютен бал, може би нямаше да е така популярна. Но тъй като главата я болеше и ѝ се виеше свят, тя се носеше из балната зала като перце и само се усмихваше. И се усмихваше.

Това се оказа формула за постигане на небивал успех.

Когато измина половината вечер, тя беше танцувала с всички желани ергени и два пъти с херцог Кинрос, лорд Бекуит и лорд Менделсън. Мащехата ѝ, Лейла, по едно време я хвана за ръката и ѝ каза, че лейди Джърси я е провъзгласила за най-очарователната дебютантка на сезона. Очевидно беше пренебрегнала факта, че на деветнайсет Еди бе вече стара — нещо, което не беше на мода.

Еди само се беше усмихнала. Опитваше се да запази равновесие.

Когато се появи в библиотеката на баща си късно на следващата сутрин, бузите ѝ бяха бели като роклята ѝ, а преговорите относно бъдещата ѝ женитба бяха почти завършени.

Тя държеше очите си сведени — за да скрие факта, че са прорязани от червени жилки — усмихваше се, когато ѝ говореха, и каза само:

— Разбира се, татко.

И:

— За мен ще бъде чест да се омъжа за Ваше благородие.

— Истината е, Еди — заяви Лейла пет минути, след като Кинрос си тръгна и Еди се върна в спалнята си, — че треската ти беше изпратена от някоя вълшебница, за която баща ти е забравил да ни каже, че ти е кръстница. Кой би казал, че ще уловиш херцог?

Този херцог беше шотландец, което говореше против него, но според Лейла фактът, че Кинрос притежава най-огромното и великолепно имение в цяла Шотландия, го правеше почетен англичанин и най-желаният мъж на брачния пазар.

Еди просто нададе стон и се отпусна по корем на леглото. Главата ѝ пулсираше от болка, чувстваше се слаба и замаяна и честно, дори не си спомняше как изглежда годеникът ѝ. Имаше прекрасен глас, но беше прекалено висок. Или поне тя мислеше така. Беше едър. Е, поне не беше червенокос. Тя не харесваше червенокоси мъже.

— Думите ти не са особено мили — каза с лице, заровено във възглавницата.

— Знаеш какво искам да кажа. Ти изглеждала така прекрасна и бледа. Перлите, които Мери вплете в косата ти, бяха наистина нещо красиво. И само се усмихваше, вместо да говориш. Кое то бе особено привлекателно. За мъжете, искам да кажа.

— Не мислиш ли, че е малко прекалено импулсивен? — измърмори Еди.

Лейла дръпна завесите и отвори прозореца. Еди харесваше стаята си, която бе голяма и просторна и с прозорец, който гледаше към задната градина. Но мразеше това, че Лейла сяда на перваза на прозореца, за да пуши пури с отрязани краища.

— Не може да пушиш тези отвратителни неща тук — побърза да каже. — Мразя мириса им, а съм болна!

Макар да лежеше по очи, прекрасно знаеше, че Лейла не ѝ обръща абсолютно никакво внимание. Чуваше я как се настанява на любимото си място на перваза, откъдето можеше да издухва дима в градината, и пали пурата си от свещта. Мащехата ѝ мислеше, че така в стаята не остава дим и Еди не го усеща, но истината не бе такава.

— Възможно е да повърна — отбеляза Еди и премести главата си на по-хладно място върху възглавницата.

— Не, няма. Имаш треска, а не стомашно разстройство.

Еди се предаде.

— Бъдещият ми съпруг е или импулсивен, или глупав. Срегнахме се едва снощи и дори не мога да си спомня как изглежда.

— Не е импулсивен, мъжествен е — каза Лейла. — Решителен.

— Идиот.

— Ти си красива, Еди. Знаеш го. Всички го знаят, за бога. Вероятно е чул за теб много преди миналата вечер. Всички говорят за изящната Едит, която най-после ще се появи в обществото.

— Не забравяй зестрата ми — каза Еди кисело. — Тя е много по-важна от формата на носа ми.

— Той няма нужда от зестрата ти. Очевидно нямаш представа колко много млади жени са се опитвали да го впримчат в брачен съюз. Беше сгоден за девойка от благородно шотландско семейство — Кейпон или май беше Партридж? Тя почина преди година и оттогава нито едно момиче не е привлякло погледа му. Разбира се, беше в траур няколко месеца.

— Толкова тъжно. Може би е бил с разбито сърце.

— От онова, което дочух, били сгодени от люлката и херцогът не я познавал много добре.

— Пак е тъжно.

— Имаш много меко сърце, Еди. Не бива да го слушаш. Херцогът очевидно е оставил преживяването зад гърба си, тъй като дойде на бала, танцува с теб и изгуби сърцето си. — Лейла направи пауза, за да издуха кръгче дим през прозореца. — Наистина романтично, не мислиш ли?

— А херцогът каза ли, че е изгубил сърцето си? Защото не ми се стори, макар зрението ми да беше замъглено.

— Изражението на лицето му говореше много.

— И по-добре да е било така, защото мълчахме, докато танцувахме. — Еди отново потърси по-хладно място, защото бузите й горяха. — Не размахвай тази пура. Димът влиза в стаята.

— Съжалявам.

В разговора отново настъпи пауза докато Еди размишляваше дали ще е по-добре да умре от треска, или да се омъжи за човек, чието лице не беше видяла ясно.

— Как изглежда той? — запита. — И, моля те, ще позвъниш ли за Мери? Главата ми пулсира.

— Ще ти направя студен компрес.

— Не, няма да мръднеш от прозореца, докато не изпушиш пурата.

— Как, в такъв случай, ще позвъня за Мери?

Макар да лежеше по корем, Еди знаеше, че Лейла не е помръднала от мястото си и все още седи върху перваза на прозореца.

— Ти нямаш майчински инстинкти — оплака се тя.

— Вярно е — отговори Лейла сухо. — Кое е добре при дадените обстоятелства.

След смъртта на майката на Еди, лорд Гилкрисст бе останал сам години наред — докато на възраст трийсет и шест не си изгуби ума по Лейла. Еди не беше харесала особено мащехата си, която имаше съблазнителния вид на истинска изкусителка — нещо, което тринайсетгодишната Еди не ценеше. Всъщност Еди беше отблъсната от факта, че баща ѝ се е оженил за двайсетгодишно момиче, а още по-малко — за такова, чиито червени устни и съблазнителни извивки издават чувственост.

Но две години по-късно бе заварила Лейла да плаче и беше научила колко съкрушително е да не можеш да дадеш наследник на съпруга си. През последвалите години двете бяха станали приятелки. Уви, не бяха родени други деца и напоследък Лейла бе започнала да пуши и бе развила безразсъдни наклонности.

— Не биваше да казвам това — каза Еди. — Съжалявам.

— Няма нищо. Вероятно и бездруго щях да съм лоша майка.

— Не, напротив. Ти си забавна и сладка и ако захвърлиш тази пура и ми направиш студен компрес, ще те обичам завинаги.

Лейла въздъхна.

— Изгаси ли я?

— Да. — Миг по-късно пръстите ѝ докоснаха рамото на Еди. — Трябва да се обърнеш, за да мога да ти поставя компреса.

Еди послушно легна по гръб.

— Ти също изглеждаше прекрасно снощи, Лейла. — Изгледа мащехата си с присвити очи. Лейла непрекъснато беше на диета, но Еди мислеше, че чувствените ѝ форми са съвършени.

Лейла се усмихна.

— Благодаря ти, мила. Искаш ли да позвъня за Мери, за да се преоблечеш и да си легнеш?

— Не. Прекалено съм уморена.

Лейла си беше Лейла — липсваше ѝ майчински инстинкт и не настоя, а просто постави влажната кърпа на главата на Еди и отново зае мястото си върху перваза.

— Друга ли ще запалиш?

— Не. Ще седя пред камината като добра мащеха. Може да се науча да плета, за да допълня образа на мащехата. Не съм съвсем сигурна, че съпругът ти ще оцени по-ексцентричните ми качества,

затова трябва да придобия някои уважавани такива. Иначе няма да ми позволяват да ти гостувам.

— Защо говориш така? Толкова ли стриктен и предвзет е той?

— Не го познавам по-добре от теб.

— Но поне го видях ясно, защото нямаше треска.

— Да, може би е малко предвзет — каза Лейла. — Но не е нещо, с което да не си свикнала, като се има предвид баща ти.

По врата на Еди се стече вода, но ѝ бе толкова горещо, че приветства хладината.

— Надявах се да избегна брака с някой като татко.

— Баща ти не е толкова лош.

— Напротив. Никога не си е у дома и никъде не те води. Знам, казваш, че е различно, когато двамата сте насаме, но с мен се държи лошо. Непрекъснато ми изнася лекции на вечеря. Което не е справедливо, тъй като никога не съм му давала поводи за тревога. Трябва да ми бъде благодарен. Последния път, когато я видях, майка ти ми разказа за Джулиет Фолсбъри, която избягала с един от слугите.

Лейла се засмя дяволито.

— Майка ми обожава тази история и още повече защото прякорът на мъжа беше Дългия. Знаеш ли, Еди, може би ще е добре, ако се разбунтуваш поне малко. Не е естествено толкова спокойно да се съгласяваш да се омъжиш за съвсем непознат.

— Не съм спокойна — отбеляза Еди.

— Но и не се бунтуваш. Тревожа се, че ще позволиш на съпруга си да наложи волята си и той ще се превърне в чудовищен диктатор.

Имаше нещо в тона на Лейла, което послужи като предупреждение на Еди, но тя се чувстваше прекалено зле, за да се досети какъв може да бъде проблемът. Ако въобще имаше такъв извън навика на баща ѝ да командва.

— Може би ще избягам, ще се дегизирам като мъж и ще свиря в оркестър. Представи си, Лейла. Някои хора не правят нищо, освен да свирят цял ден. А през нощта отново свирят, но пред публика. — В главата ѝ зазвучаха нотки от сюитата за виолончело на Бах. Музиката проби дори мъглата на треската, обвила мозъка ѝ, и зазвуча в главата ѝ.

— Искам само да кажа, че трябва да защитаваш мнението си, Еди. Не е лесно да се живее с мъж.

— Татко никога не ми е отказвал нещо, което наистина искам.

— Вярно е. Той ти позволява да си стоиш у дома и да свириш на виолончело. И така ти дори мина възраста, в която трябваше да се появиш в обществото. Отдавна трябваше да заемеш мястото си в него.

Музиката отново се прокрадна в главата на Еди и я подмами да се замисли за нотите от прелюдията към сюитата. Трябваше да е лесно като упражнение, но някак си...

Чу гласа на мащехата си, който прекъсна мислите ѝ.

— Истината е, че баща ти се ужасява, че можеш да напуснеш дома. Кой ще свири дуети с него? Кой ще му говори безкрайно за музика? Съжали ме, моля те. Нямам никакъв интерес към виолончелото и не мога да говоря с часове за музика. Нямам нищо против да слушам, но говоренето ме уморява. А ми предстои цял живот с приказките на баща ти за лъка и настройките.

— Виолончелото е единственото общо между мен и баща ми. Дори не мога да си спомня някога да ми е говорил за нещо друго. А сега ще трябва да се омъжа за човек, който вероятно не знае нищо за музиката.

Наистина, ако на Еди не ѝ беше толкова зле, тя щеше да изпита справедливо негодувание. Но тя изпитваше такова самосъжаление към себе си, че нямаше време да оплаква и брака си.

— Чувствам очите си като сварени яйца — добави.

— Съжалявам, мила. Искаш ли да изпратя за доктора?

— Не. Ще ми даде лауданум, който няма да ми помогне. Треската не може да се лекува с наркотик.

— А аз обожавам лауданума — каза Лейла. — Вземала съм го само веднъж, но никога няма да забравя как ме накара да се почувствам. Сякаш се носех в пространството и бях свободна, нищо на света не можеше да ме разтревожи.

— Ще трябва да се погрижа повече никога да не го вземаш. Вероятно ще се прирастиш към него като мисис Фицхю. Говори се, че онзи ден се строполила на пода на балната зала и съпругът ѝ трябвало да я изнесе.

— Достатъчна причина да го избягваме, да. Не съм абсолютно сигурна, че баща ти ще може да ме вдигне от пода, без да залита.

— Имаш ли нещо против отново да натопиш кърпата в легена?

Лейла го направи, а в това време Еди мислеше за предстоящия си брак.

— Даде ли Кинрос някакво обяснение за прибързаното си предложение?

— Влюбил се в теб — отговори Лейла веднага и постави студения компрес върху челото на Еди. — Хвърлил само един поглед на златистите ти къдрици, да не споменаваме прекрасните ти други черти, и решил да спечели съревнованието за ръката ти. — Но в гласа ѝ имаше нещо...

— Истината, Лейла.

— Предполагам още, че е имал важна работа. Замина за Брайтън веднага след разговора с баща ти.

— Работа — повтори Еди. — Каква работа?

— Проблеми, свързани с банкнотата от една лира. Не мисли прекалено много за това, мила — посъветва я Лейла. Еди я чу да отваря малката метална кутийка, в която държеше пурите си.

— Какво точно каза той?

— О, моля те, нека говорим за нещо по-интересно! Кинрос притежава едно от най-големите имения в Шотландия. Можеш само да си представяш, Еди. Пристигна с две карета и осем слуги, всичките в ливреи. Предполагам, че ще живееш като кралица. Баща ти твърди, че Кинрос живее в замък.

— Замък? — Еди осмисли информацията. — Но не си направи труда да ме изведе на разходка с карета, преди да ме направи господарка на замъка. Човек би показал, че ще почака, докато поне вечеряме веднъж заедно. А какво, ако се задавя със супата или с пилешки кокал? Предполагаш ли, че има незаконни деца, които го чакат в родината му?

— Съмнявам се. По-важно е, тъй като и двамата му родители са мъртви, че няма да ти се налага да се справяш с кръвожадна шотландска свекърва.

— Какво тогава може да е по-важно от ухажването на бъдещата му съпруга?

— Трябва да погледнеш на това от мъжка гледна точка, Еди.

— Изиграй ролята на мъжа и ме осветли по въпроса.

Лейла направи гласа си по-дълбок и каза:

— Аз съм главният улов на брачния пазар. След като си избрах подходяща съпруга, ще информирам бащата на младата дама за добрия му късмет.

— Не е съвсем нелогично.

— Баща ти много харесва херцога.

— Това не е достатъчна препоръка. Предполагаш ли, че Кинрос ще дойде отново в Лондон, преди да се оженим?

— След като свърши работата си в Брайтън, ще отиде на сватбата на граф Шатерис, така че ще го видим там.

Еди нададе стон.

— Той ще се жени за едно от момичетата Смит, нали?

— Хонория. Тя е доста хубава. Знам, мислиш, че не е добра музикантка, но...

— Не става въпрос за мислене. Ужасна е.

— Възможно е, но е много мила.

— Не обичам домашните партита. Така никога няма да намеря време да се упражнявам.

— Баща ти каза, че сега, след като си дебютирала в обществото, очаква от теб да се държиш като истинска дама. Което означава, че ще прекарваш малко време у дома си и следователно ще се упражняваш по-малко.

Еди издаде груб звук. Заради треската не се беше упражнявала и предния ден, без да споменаваме приготовленията за бала. Рядко се упражняваше по-малко от пет часа на ден и нямаше намерение да променя навиците си.

— А ако бракът ми завърши като твоя?

— Няма нищо нередно в брака ми — увери я Лейла.

Еди я чу да издухва дима през прозореца.

— Спите в отделни стаи.

— Всички, които са нещо в обществото, спят в отделни стаи.

— Но не беше така в началото — настоя Еди. — Често виждах баща си да те целува, а веднъж го видях дори как те метна на рамо и затича нагоре по стълбите.

Настъпи тишина.

— Не е трябвало да виждаш това.

— И защо? Държах се лошо с теб, но се радвах да видя татко щастлив. Главата му едва ли не беше замаяна от щастие.

— Е, бракът е такова нещо — каза Лейла. — В един момент си главозамаян, а в следващия — безразличен.

— Не мога да си представя Кинрос главозамаян, а ти?

— А можеше ли да си представиш баща си главозамаян от любов, ако не беше видяла доказателствата със собствените си очи?

— Не.

— Временна лудост — каза Лейла тъжно. — Джонас възвърна здравия си разум и осъзна, че съм лековерна глупачка, и това бе краят.

— Но ти не си лековерна глупачка!

— Чух го от първоизточника миналата вечер.

— Татко е казал това? — Еди дръпна кърпата от челото си, повдигна се върху възглавниците и загледа Лейла с мъчително присвити от болката очи. Главата ѝ пулсираше, но пак забеляза мрачното изражение на лицето на мащехата си.

Лейла захвърли недоизпушената пура и върна розовото си цигаре в кутията.

— Ще позвъня за Мери, за да свалиш корсета и да си легнеш удобно. Ще искаш ли да се окъпеш с хладка вода?

— Да — каза Еди. — Наистина ли си нещастна, Лейла?

— Това е само в резултат на отхвърлянето — отговори тя и се спря до леглото. — Ще ми липсваш и дори само мисълта за това извиква тревога у мен. Дай да пипна челото ти.

— Сега, когато съм почти омъжена жена, ще ми кажеш ли къде ходи баща ми нощем? Искам да кажа, има ли любовница?

— Не съм го питала. — Лейла прехапа долната си устна, после каза: — Не искам да знам. Господи, ти гориш. Трябва да те охладим по някакъв начин. — Протегна ръка към шнура на звънчето, което щеше да повика Мери.

Еди като че ли не можеше да задържи мисълта си върху никакъв практичен въпрос.

— Как изглежда Кинрос отблизо?

— Страшно мъжествен. Красив по онзи присъщ на истинските мъже начин. Широки рамене, мускулести бедра. Искан ми се да го видя в шотландска пола. Мислиш ли, че ще облече такава на сватбата ви?

— Мислиш ли, че има чувство за хумор? — И Еди сдържа дъха си, защото според нея това бе най-важното качество, което човек може да притежава. Тъй като през целия ѝ живот ѝ бяха казвали, че е красива, знаеше колко важно може да бъде чувството за хумор.

Мълчание.

— О, не... — изстена тя.

— Случаят беше строго официален — предложи обяснение Лейла. — Едва ли можеше да му разкажа шега за уелсците и да очаквам реакция от него.

— Ще се омъжа за огромен като мечка шотландец без чувство за хумор и със склонност към импулсивност.

Лейла сви рамене.

— Ще трябва да престанеш да ругаеш. Поне в негово присъствие, мила.

— Защо?

— Струва ми се, че държи на формалностите.

Еди отново изстена.

— Ще се омъжа за мъж, който прилича на проклетия ми баща.

— Така ще станем две.

ГЛАВА 3

На път за хотел „Ню Стейн“

Брайтън

В момента, в който годеницата му го наричаше импулсивен, Гауан си казваше същото. Никога през живота си не беше правил нещо толкова безразсъдно. Никога.

Всъщност не можеше да си спомни въобще някога да е постъпвал импулсивно, да не говорим за нещо толкова важно в живота, без предварително старателно да проучи всичко.

Истината беше, че никога нищо не купуваше направо. Имаше си хора за тези неща. А и не му доставяше удоволствие да купува. Единственото, което купуваше сам, бяха конете му.

Но — и това беше окуражаваща мисъл — беше купил конете си, без да се суети излишно и без да сгреша. Виждаше подходящата кобила и веднага разбираше къде ще е мястото ѝ в конюшната му и в програмата за развъждането на коне.

Очевидно не беше ласкателно да мисли по този начин за бъдещата си съпруга, но беше вярно. Беше погледнал само веднъж лейди Едит и веднага бе разбрал, че я желае. И че иска деца от нея.

Идеята да легне с нея му доставяше удоволствие. Макар че свеждаше очи и се държеше скромно, тялото ѝ бе прелестно закръглено. Другите млади дами приличаха на скелети, облечени в два метра плат. Цяла редица скелети, чиито къдрици отскачаха от остриите им мършави рамене.

Отново си напомни, че мисълта не е ласкателна. Опитваше се да потиска инстинктите си да сравнява и описва, но макар че те можеха мълчаливо да бъдат пренебрегнати, едва ли можеше да игнорира факта, че често критикуваха. Винаги критикуваха, както му нашепна съвестта му.

Обаче не беше забелязал нито едно негативно нещо у лейди Едит, освен факта, че очевидно нямаше нищо против името си. А и кой би имал? Тя беше същински ангел.

Името на първата му годеница беше Розалин. Звучеше романтично. Двамата бяха сгодени още като деца. Бяха се срещнали за първи път, когато тя бе на шестнайсет, а той — на деветнайсет. След това бяха започнали да чакат тя да навърши пълнолетие, но тя умря няколко дни преди рождения си ден. Беше я видял само два пъти за последните две години. Така че нещата между тях едва ли можеха да се нарекат романтични.

— Ваше благородие?

Срещу него седеше Бардолф, посредникът му. Изглеждаше раздразнен. Бардолф беше посредник и на баща му и му беше предаден също като виното в мазето, само че за разлика от виното, Бардолф не ставаше по-качествен с годините. Брадата му започваше да оредява и наистина заприличваше на козя брадичка. Да, напомняше му за коза...

Гауан с мъка се концентрира върху настоящето.

— Да?

— Най-висшето длъжностно лице в околията и управителят на мината са в разногласие. Става въпрос за наносите от мината, които тровят рибата в река Гласчъри — каза Бардолф бавно и отчетливо, както правят хората, когато първия път не са чули въпроса им.

— Ако мината не може да контролира щетите, ще трябва да я затворим — каза Гауан. — Шест селища зависят от улова на риба от онази река.

Бардолф отново посвети вниманието си на папката си, а Гауан отново се отдаде на мислите си.

Гилкрисст беше предложил годеж от пет месеца, което звучеше добре. Той не бързаше да се впусне в брачния живот. Настаняването на съпругата и първоначалните грижи за нея обещаваха доста суетене и неуредици и това не му се нравеше. Избягваше подобни неща винаги, когато можеше.

Но после се замисли за нежната, бяла като сметана кожа на лейди Едит. Никога не беше виждал толкова млечнобяла кожа. Тя беше като най-фин пергамент. Беше решил, че блатото има по-тъмен цвят от очите ѝ. Тяхното зелено беше по-близо до това на хвойната.

Тези мисли го накараха да изпита собственическо чувство към нея. Тя скоро щеше да бъде негова — замечтаните ѝ очи, бялата кожа, розовите устни и всичко останало... Беше я получил благодарение на споразумението, което щеше да накара Бардолф да припадне.

Беше дал на Гилкрисст всичко, което бе поискал. Човек не трябва да се скъпи, когато става въпрос за съпруга. Защото така показва лошо възпитание.

Бардолф отново вдигна глава.

— Ваше благородие, ще обсъдите ли с мистър Стикни-Елис договора относно построяването на мост над река Гласчъри? Осигурих всичко, което строителите поискаха.

Гауан кимна и се настани по-удобно на седалката. Нямаше повече да мисли за лейди Едит, защото това действаше на способността му за концентрация, което не беше приемливо. Всъщност, след като я настанеше в замъка, трябваше да се погрижи тя да не отвлича вниманието му.

Не беше много сигурен какво бе правила баба му от сутрин до вечер — женска работа — но имаше нещо общо с ленените чаршафи и други подобни... Гилкрисст трябваше да се погрижи дъщеря му да е добре обучена.

Гилкрисст бе малко скован, но иначе бе човек на място.

Гласът на Бардолф отново достигна до него. Той вдигна ръка.

— Предпочитам две арки, а не три.

Посредникът си записа и бързо прочете останалата част от страницата.

Гауан прочисти гърлото си.

— Да, Ваше благородие?

— Годешът ми ще бъде отразен в утрешния брой на „Морнинг поуст“. Джелвс довършва написването на клаузите, върху които сме постигнали съгласие.

Устата на Бардолф остана отворена.

— Ваше благородие, вие...

— Сгоден съм за лейди Едит Гилкрисст. Лорд Гилкрисст предложи да изпратим бележка до вестниците.

Бардолф наклони глава.

— Мога ли да ви поднеса най-искрените си поздравления, Ваше благородие?

Гауан също наклони глава.

— Графът предложи годеж от пет месеца или приблизително толкова. Очаквам да се погрижите за всичко. Можете да се свържете с представителя на лорд Гилкрисст.

Посредникът отново кимна.

— Да, разбира се, Ваше благородие.

— Трябва да се поправи гардеробът между моята спалня и тази на бъдещата ми съпруга.

— Разбира се — каза Бардолф. — Сега искам да поднеса на вниманието ви покупките за фермата Дорби. За тази цел съм донесъл счетоводната книга — и започна да чете на глас.

Гауан се изненада колко му беше трудно да задържи ума си върху работата. Може би заради новото вълнение в живота си. Но пък, от друга страна, нямаше причина едно ново преживяване да отвлича така вниманието му от всекидневните въпроси.

Най-изненадващо от всичко бе дълбокото задоволство, което чувстваше. То се преплиташе във всичките му мисли и се усещаше като приближаваща буря — беше мълчаливо, но оставяше белези. Сега Едит беше негова. И той щеше да отведе тази прекрасна, прелестна жена у дома си.

Липсваше му уют и топлина в живота, а дори не го беше осъзнал до този момент. Чувстваше нещо по-силно и по-дълбоко от плътското желание. Не беше сигурен какво е.

Може би собственическо чувство. Задоволство. Нито една от тези думи не беше правилна.

Бардолф прочисти гърлото си.

— Да?

— Както казвах...

ГЛАВА 4

Минаха още два дни, преди Едит да се почувства достатъчно силна да стане от леглото. Накрая Лейла беше настояла за посещението на лекаря, но той само бе потвърдил онова, което здравият разум на Еди вече ѝ беше казал — че трябваше да остане в леглото. И че не можеше да свири на виолончелото си.

— Татко пита ли как съм? — запита тя сутринта, в която се почувства достатъчно добре да закуси с мащехата си в нейната стая. Лейла беше облякла халат, който се спускаше като водопад от коприна. Изглеждаше вкусна и желана като прасковена торта.

— Не — отговори Лейла и си избра поредното зърно грозде със сериозността на човек, който избира диамантен пръстен. Вероятно бе започнала нова диета.

Еди седеше срещу нея. Избра си три парчета сирене и ги лапна едновременно.

— Звяр — каза. — Единственото му дете можеше да умре от инфлуенца, а той дори нямаше да забележи.

— Щеше да забележи — каза Лейла и още веднъж разгледа зърното грозде. — Можеше и да не забележи, ако аз бях умряла, но вероятно щеше да му направи впечатление, ако нямаше с кого да свири на виолончело.

— Хайде, изяж няколко! — Еди грабна пълна шепа гроздови зърна и ги хвърли в скута на Лейла.

Еди не можеше да направи нищо за брака на Лейла, но цялата тази ситуация я накара да се замисли, след като се върна в стаята си и взе гореща вана.

Беше сгодена за херцог, когото не би могла да разпознае в тълпата. Но този факт всъщност не я тревожеше много.

От петгодишна ѝ беше втълпено, че зестрата от трийсет хиляди и синята ѝ кръв предопределят брака като съюз на две династии, начин да се създадат деца и да се акумулира богатство. Никога не беше мислила за брака като за съюз на сродни души и еднакви умове.

Но със сигурност не искаше да преживее драмата, съпътстваща брака на Лейла с баща ѝ. Надяваше се, че мъжът с очарователния шотландски акцент ще бъде разумен като нея.

Всъщност, въпреки раздражението, че не я бе ухаждал достатъчно, тя смяташе, че бързото предложение на херцог Кинрос говори в негова полза. То означаваше още, че нищо в нея не му беше попречило да вземе това решение. Вероятно бе решил да се ожени за нея още преди бала и беше танцувал с нея само за да се увери, че няма гърбица и не е саката.

Еди се отпусна във ваната и остави водата да се плиска под брадичката ѝ. Намираше това обяснение за прибързаното предложение на годеника ѝ за много успокояващо. Защото не искаше да се омъжи за импулсивен човек. Предпочиташе да мисли за Кинрос като за човек, обмислил внимателно решението си.

Не искаше никога да се изправи пред емоционалната буря, която обгръщаше баща ѝ и Лейла. Никога.

Когато най-после излезе от ваната, розова и с набръчкана кожа, естественият ѝ оптимизъм се бе върнал за първи път, откакто се бе разболяла. Можеше да се справи с мъж като баща си.

Мащехата ѝ бе направила грешката да се влюби може би защото графът я бе ухаждал с неочаквана жар. Ако Лейла нямаше толкова силни чувства, нямаше да флиртува с други мъже в опит да ангажира вниманието на съпруга си. А ако той нямаше толкова силни чувства, нямаше да се ядосва толкова. Еди и Кинрос със сигурност щяха да успеят да избегнат този порочен кръг, като установят някои основни правила за удобно и за двамата общуване.

Всъщност, защо да чака, докато се срещнат отново? Може би беше по-добре да изрази идеите си в писмо.

Колкото повече мислеше за това, толкова повече ѝ харесваше идеята да си разменят писма. Щеше да пише на годеника си и да изложи разбиранията си за сполучлив брак. Той беше в Брайтън, много добре, щеше да изпрати там някой от слугите да занесе писмото на ръка. Ако пътуваше с пощенски дилижанс, пътуването щеше да му отнеме само ден. Сигурно нямаше да му е трудно да открие херцог, който пътува с две карети и осем слуги.

Загърна се в халата и изчака камериерката да излезе, преди да седне пред писалищната си маса. Трябваше много деликатно и

тактично да изложи възгледите си. Взаимното уважение бе очевидно изискване, както и много време за себе си — не искаше съпруг, който да я следва или да прекъсва свиренето ѝ на виолончело.

Най-деликатният въпрос бе този за любовниците. Както тя го разбираше, господата винаги имаха любовница. Тя не възразяваше особено силно; човек едва ли би казал, че клетвата на двама непознати, мотивирана от властта и парите, е нещо, което може да попречи на това. От друга страна, не искаше съпругът ѝ да се отнася с нея с кавалерското презрение, което баща ѝ демонстрираше по отношение на Лейла, като отсъстваше от дома си по цели нощи.

И със сигурност не искаше да прихване болест от жена, с която съпругът ѝ си има вземане-даване, ако това бе правилният израз за подобен род връзка. Еди извади лист хартия и застина. Трябваше ли ясно да изрази мнението си, че подобна болест ще сложи край на годежа им?

Баща ѝ със сигурност щеше да повдигне този въпрос.

Напомни си мислено да провери и започна да пише. След час беше изпълнила две страници. Прочете ги и ги намери за много задоволителни.

Писмото изразяваше уважение и в същото време бе напълно искрено.

За нея искреността и честността бяха най-важните неща между съпрузите. Ако само баща ѝ кажеше на Лейла, че я обича отчаяно и се чувства наранен всеки път, когато тя кокетничи с друг мъж и ако само Лейла кажеше на съпруга си, че умира за ласки и привързаност и е съкрушена, че не може да има дете...

Е, тогава бракът им щеше да бъде истински, а не тази непрекъснатата поредица от битки, предизвикана от самото естество на брачния съюз.

Звънна със звънчето и предаде писмото на иконома Уилкинс с инструкциите да замине за Брайтън веднага.

На следващата сутрин, на закуска, ѝ се стори, че бракът на баща ѝ е направил завой, и то не към по-добро.

— И снощи ли не се прибра? — запита Еди, осъзнала, че Лейла е плакала горчиво.

По бузата на Лейла се търкулна сълза и тя я избърса нервно.

— Той се ожени за мен само защото съм млада и в детеродна възраст. И сега, като разбра, че не мога да имам дете, не вижда причина да бъде с мен.

— В това няма никакъв смисъл. Никога не е бил кой знае колко настоятелен по въпроса за мъжки наследник и обожава братовчед ми Магнъс. — Еди ѝ подаде носна кърпичка.

— Грещиш. Той ме мрази, защото нямам дете.

— Той не те мрази, Лейла. Наистина.

— И е решил, че съм му изневерила с лорд Грифъс.

— Грифъс? Защо, за бога, татко би помислил това? Да, Грифъс е много привлекателен и разбирам защо лицето му предизвиква ревност.

— Пет пари не давам колко е привлекателен, не съм нарушила брачната клетва — каза Лейла с треперещ глас. — Позволих само на лорд Грифъс да ме заведе два или три пъти на вечеря, и то когато баща ти не искаше да ме придружи на някой бал. Нямах представа, че хората клюкарстват!

— Предполагам, татко ревнува, защото Грифъс е на твоята възраст. Сигурно е много неприятно да мислиш, че остаряваш.

— Джонас е повярвал на злостните клюки без дори да ме запита! А сега не иска... не иска да има нищо общо с мен. Казва, че трябва да отида в провинцията и да накарам любовника си да ме последва. Само че аз нямам любовник! — Изречението бе завършено с горко ридание. — Казва, че трябва да бъде по-дискретна.

— Това е абсурдно и аз ще му го кажа.

Лейла протегна ръка и хвана нейната.

— Не трябва. Няма да бъде правилно. Ти си негова дъщеря.

Еди смръщи вежди.

— А кой иначе, може да му каже истината? Това е последица от връзката между нас. Като в „Хамлет“, нали разбираш. Частният ми учител прекара цяла вечност в опити да вкара тази пиеса в главата ми. Не че помня много, но си спомням как Хамлет изстенва: „О, господи, роден съм, за да оправя това“. Или нещо подобно.

— Джонас ще бъде ужасно обиден, ако повдигнеш въпроса — каза Лейла и кихна. — Освен това, няма да ти повярва повече, отколкото на мен.

Еди отиде и седна до нея, прегърна я през раменете.

— О, скъпа, той е такъв глупак. Обича те. Знам, че те обича.

— Не, не ме обича. Срецнах го в коридора снощи и той... каза, че му се иска да не се е женил за гъска като мен. Предполагам, че е намерил някоя друга — каза Лейла. Гласът ѝ отново трепереше. — Сигурна съм, защото излезе и не се върна.

След малко, когато Лейла спря да плаче, Еди каза:

— Изчакай минутка, мила. Сега ще се върна.

Изтича вн от стаята. Виолончелото ѝ беше оставено в свободната спалня, в която се упражняваше. Тя го взе и като вървеше по-бавно, се върна в стаята, в която беше мащехата ѝ.

Лейла се бе свила в ъгъла на дивана, все още я разтърсваха ридания.

Еди седна на стол с права облегалка и сложи виолончелото между краката си, като първо оправи полите на роклята си така, че да позволят това. Така беше най-добре за ръката, която държеше лъка, но, разбира се, подобно положение не можеше да се заема пред гости.

Увери се, че виолончелото е здраво опряло в пода, и прокара лъка по струните. Не беше свирила от четири дни и звуците бяха като истинска благословия за ухото ѝ.

Лейла запита с приглушен глас:

— Любимата ми мелодия ли ще изсвириш?

— Да. Dona Nobis Pacem. — Звуците бяха като балсам за наранената душа на Лейла.

Може би се дължеше на четиридневната почивка, но пръстите ѝ не се поколебаха нито веднъж и лъкът се плъзгаше по струните под съвършения ъгъл. Музиката беше толкова нежна, че можеше да накара сърцето на слушателя да запее.

В края на химна чу как Лейла си поема дълбоко дъх. Еди ѝ се усмихна, наведе отново глава и започна да свири „Зимата“ от концерта на Вивалди „Четири сезона“ — мелодията, по която работеше, преди да се разболе.

Като наближи края и беше — ако трябва да бъдем искрени — напълно забравила за присъствието на Лейла, вратата се отвори. Вдигна поглед и видя баща си да стои на прага.

Той гледаше втренчено съпругата си. Разрошената златиста коса покриваше лицето на Лейла, но носната кърпичка, която стискаше в ръка, издаваше всичко.

Еди изпита съчувствие към баща си. Той беше висок, широкоплещест и красив, макар да не обичаше да го чува. Предпочиташе да мисли за себе си като за далновиден и прозорлив banker и държавник, а не като за обикновен смъртен.

И в това бе истинската беда. Логиката беше за него над всякакви чувства, макар че, когато ставаше въпрос за Лейла, често се държеше нелогично.

— Свири много добре — каза той и погледна Еди. — Не свършено, тъй като последната част е алегро. Свиренето ти не бе достатъчно живо и пъргаво.

Еди погледна Лейла, но в отговор на гласа на съпруга си тя само се сви още повече.

— Мога ли да помоля за миг насаме със съпругата си? — запита той с глас така безразличен като изражението му. В този момент погледът му се спря на краката на Еди. Полите на халата ѝ едва покриваха коленете ѝ. — Дъще!

— Татко. — Тя премести виолончелото напред и се изправи, а полите ѝ отново се спуснаха до пода. Сложи лъка си под мишница, вдигна виолончелото и се обърна към мащехата си: — Лейла, мила, ще бъда готова да дойда с теб, когато решиш да се оттеглиш в провинцията, за да водиш безкрайно разгулен живот.

Баща ѝ присви очи, но тя мина уверено покрай него и излезе от стаята. Половин час по-късно, след като бе помолила за закуска и я беше изяла — друга закуска, защото първата бе останала недокосната в стаята на Лейла — започна да работи върху сюитите на Бах.

Гневът и раздразнението не се отразяваха добре на музиката. Тя вярваше, че въздействат по някакъв начин дори на нотите. Трябваше да започне отначало три или четири пъти, докато най-после успя да предаде чувствата, вложени от Бах в музиката, а не своите собствени.

По някое време направи пауза, за да изяде обяда, донесен ѝ от камериерката. Тогава работеше върху соната за виолончело от Бокерини, която бе толкова трудна, че се налагаше отново и отново да спира, за да се втренчва в нотите.

Дясната ръка я болеше в четири следобед, но беше изпълнена от чувство за дълбоко задоволство.

Въпреки сълзите на Лейла този беше един от любимите ѝ дни.

ГЛАВА 5

Гауан гледаше, сякаш не вярваше на очите си, страниците пред себе си. Писмото беше написано с уверена ръка, прекалено уверена за жена. Баба му пишеше с дребни и деликатни букви, които понякога украсяваше със завъртулки. Нямаше никаква украса в това писмо.

И нищо женствено.

Всъщност...

Присви очи. Почти не му се вярваше да е било написано от жена. Беше прекалено директно и прекалено изискващо.

Не беше писмо, което би могло да е излязло изпод перото на деликатното цвете, с което беше танцувал, нито от жената, която бе държала очите си скромно наведени надолу, когато баща ѝ беше заявил, че приема предложението му за брак. Нямаше и следа от несъгласие по лицето на лейди Едит.

Отново взе писмото. Всъщност то не изразяваше точно бунтуване.

Беше...

Приличаше на договор, това беше. Използваше фразата „бих искала“, когато всъщност имаше предвид „изисквам“.

Бих искала да не държите любовница, да не се занимавате с такива недостойни дела, докато не сме си осигурили подходящия брой наследници — броя им ще уточним по взаимно съгласие — и не сме прекратили брачните си отношения, както вероятно ще стане след време. Не бих искала да прихвана болест от интимно естество.

Беше прочел този абзац вече четири пъти, но го прочете още веднъж. Недостойни дела? Любовница? Прекратяване на брачни отношения? Когато умре вероятно. Фактът, че все още бе необвързан,

не означаваше, че няма интерес към плътските наслади. Напротив, имаше остър интерес.

Всъщност нямаше търпение да опита разни неща. Със съпругата си. Която очевидно мислеше, че ще прави любов с него по график, и при това ограничен.

Тъй като нямам почти никакъв интерес към изискванията на плътта, няма да ви давам причина за безпокойство в това отношение.

Звучеше като монахиня. Е, това изявление не му правеше кой знае какво впечатление. Щеше да я изкуши да прояви интерес към изискванията на плътта. Или поне нямаше да се откаже да опитва.

Но нейното предложение бе много по-дразнещо.

... предлагам да не се заемаме с правенето на наследник поне три години, макар че пет дори е може би по-добре. И двамата сме млади и не се налага да се тревожим за възрастта като фактор при забавянето. Не съм готова за това бреме. За да бъда откровена, просто нямам време.

Дълго гледа втренчено този ред. Тя не искаше деца? Какво, по дяволите, правеше по цял ден, че нямаше време за деца? Той беше готов да има и сега. Полусестра му, Сузана, беше на пет години и за нея щеше да е по-добре да има с кого да си играе.

Освен това, работата по управлението на имението нямаше да е по-лесна след пет години.

От друга страна, следващият параграф му харесваше:

Сигурна съм, че отговорностите ви са много и са обременителни, и предлагам да не прекъсваме заниманията на другия през деня. Забелязала съм, че голяма част от

нещастieto в браковете е причинено от обсебващото поведение на другия. Вярвам, че няма да приемете предложението ми като обида, тъй като не се познаваме. Ще разберете, че правя предложения единствено с оглед на щастливия ни брак.

Беше съгласен с нея.

Но писмото все пак малко го задушаваше. Не, повече от малко. Все пак, ако имаше намерение да напише нещо — което никога нямаше да направи, защото се чувстваше неудобно да изложи мислите си върху хартия — възможно бе да напише точно същия параграф.

Или нещо подобно на него.

Последната част на писмото извика у него желанието да оголи зъби и да заръмжи като полудял.

Накрая искам да отбележа, че оценявам липсата на ухажване от Ваша страна. Макар в началото да бях изненадана, по-късно размислих и трябва да кажа, че уважавам добрата ви преценка по този въпрос. Предполагам, че имате същото разбиране за брака като моето: той е договор с оглед доброто на родствената линия и общото благо на обществото. Той трябва да бъде уважаван и от двамата, също така двамата трябва да намират радости в него. Бракът не е връзка, в която могат да се демонстрират необикновени чувства. Аз мразя кавгите и недоволствата в домакинството. Вярвам, че можем да избегнем всякакви неприятни сцени, като направим всичко ясно, преди да кажем клетвите си.

Накратко, тя не го обичаше и дори нямаше да си направи труда да се опита да го обича. Освен това мислеше, че любовта в брака е невъзможна.

Гневът, който изпитваше, беше ирационален и той го знаеше. Той беше отхвърлил идеята за ухажване, бе затворил вратата на дневната,

пълна с джентълмени, и, общо взето, бе подкупил баща ѝ да му даде ръката ѝ.

Но пак се чувстваше обиден.

Не, не обиден, а ядосан. Обидата беше за хора, чиито чувства биват лесно наранявани. А неговите никога не можеха да бъдат наранени.

Ще бъде благодарна, ако ми пишете в отговор.
Сигурна съм, че имате свои изисквания, и с радост ще ги взема под внимание.

Ще ги вземе под внимание?

Гневът отново изпълни гърдите му. Тя мислеше, че той ще се подиграе с брачната си клетва, като държи любовница? И щеше да вземе под внимание изискванията му?

И мислеше, че ще отправя молби? По дяволите, той беше херцог. Издаваше заповеди, не молеше.

Гауан почти никога не губеше спокойствие. Повечето пъти едно повдигане на веждите беше достатъчно да напомни на някого, че херцогът притежава разрушителна сила. Само една дума и Гауан можеше да изпрати всекиго в затвора. Не че щеше да го направи. Но притежаваше силата.

Изразяването на гнева не струваше като оръжие, а беше и ненужно. Той добре съзнаваше, че в редките случаи, когато се подадеше на гнева, казваше много неща, за които по-късно съжаляваше.

За нещастие, в момента гневът го беше завладял. Писмото на лейди Едит изразяваше неуважение към личността му, титлата му и предложението му за женитба. Седна зад бюрото си и извади лист хартия за писма. Натисна толкова силно перото, че разкъса хартията.

Беше ѝ отправил предложение да я направи херцогиня. И то не коя да е, а херцогиня Кинрос. Една от най-старите и уважавани титли в Шотландия. Която никога не бе носена от англичанка. Никога.

Може би имаше причина за това.

Извади нов лист.

Лейди Едит,
Може би шотландецът в мен...

Не искаше тя да се чувства неудобно, защото е англичанка. Вината не беше нейна. И тъй като идеята да се свърже с благородническо английско семейство бе негова, не трябваше да прави забележки относно националната ѝ принадлежност.

Пое си дълбоко дъх. Трябваше да запази чувството си за хумор. Годеницата му изглеждаше практична и лишена от чувство за хумор, но той никога не я бе питал дали се радва на живота. Само бе погледнал веднъж дълбоките ѝ зелени очи и беше направил на баща ѝ предложение, достойно за принцеса.

Това може би беше грешка, но вече бе прекалено късно. Очевидно се бе сгодил за непреклонна и мрачна, мразеща децата бюрократка.

После си представи извивките на гласа ѝ и очите ѝ и цялото му същество се озари от щастие. Може би щяха да могат да останат далеч един от друг, с изключение на моментите, когато бяха в леглото.

С тази мисъл в главата хвана отново перото.

Лейди Едит,

Благодаря ви за писмото. Правите ми чест с Вашата искреност и се надявам, че ще извините безцеремонността ми. Ето ги и моите очаквания за този брак:

1. Имам намерение да удостоявам леглото ви с присъствието си всяка вечер, докато навършим деветдесет или поне осемдесет и пет.

2. Мога да наруша дневните си занимания и задължения само заради едно нещо.

3. Ще си взема любовница, когато Вие си вземете любовник и не преди това.

4. Децата идват по Божията милост. Нямам нищо против да нося свинско черво на интимните си части, ако това имате предвид.

5. Вие луда ли сте? Любопитен съм. Документите за годежа са подписани, затова думите ми не са молба да бъда освободен от задължението. Можете да ги приемете като проява на чисто любопитство.

Никога в живота си не беше писал нещо толкова саркастично, но и херцозите нямаха много често възможност да пишат иронични бележки. Всъщност не можеха да пишат такива на никого, освен на много близките си познати, а той нямаше много такива.

Всъщност граф Шатерис, на чиято сватба скоро щеше да присъства, бе един от малкото, които се обръщаха към него с Гауан. Двамата с Шатерис бяха приятели главно защото нито един от тях не обичаше да привлича вниманието. Преди години, когато баща му беше жив и го караше да посещава летните развлечения в домовете на хора от обществото, развлечения, които включваха изпълненията на децата за огромна радост на възрастните, двамата с Шатерис бяха играли ролята на дърветата, които оживели, отишли в замък и изплашили Макбет. И оттогава бяха постигнали мълчаливо съгласие, че могат да се понасят един друг.

Подписа писмото с пълната си титла — Гауан Стотън от Крейгивар, херцог Кинрос, вожд на клана Маколи.

След което извади восъчния печат, който почти никога не използваше, и го подпечата.

Резултатът беше впечатляващ.

ГЛАВА 6

Бащата и мащехата на Еди очевидно бяха закърпили нещата помежду си, но само до степен на студени, а не ледени отношения.

— Той все още не иска да посещава леглото ми — довери й Лейла по време на обяда няколко дни по-късно. Очакваше се графът да се присъедини към тях, обаче той не се появи.

Еди въздъхна. Не й харесваше да е осведомена за недостатъците в брака на баща си, но на кого друго можеше да се довери бедната Лейла?

— Същият проблем ли? Мисли, че му изневеряваш с Грифъс?

— Твърди, че ми вярва за Грифъс. Но както ще забележиш, това не му повлиява да прекарва нощите си у дома.

Точно тогава влезе Уилкинс, като носеше малък сребърен поднос върху облечената си в ръкавица ръка.

— О, добре — каза Лейла, — очаквам, че това е поканата за ревюто на генерал Рътлънд. Мисис Блосъм ми каза, че ще ме покани.

— Писмо за лейди Едит — каза икономът и заобиколи масата, за да й го поднесе. — Слугата ще дойде за отговор сутринта.

Еди взе писмото. То тежеше доста, бе написано на дебела хартия и миришеше леко на сувенири. Беше запечатано с червен восък.

— От Кинрос ли е? — запита Лейла. Остави вилицата. — Предполагам, че е приемливо годениците да си пишат, но майка ми щеше...

Продължи да говори, а Еди отвори писмото и зачете.

А после го прочете още веднъж.

„Удостоявам леглото ви с присъствието си“, макар и да звучеше така, сякаш той страдеше от мания за величие. Деветдесет? Изсумтя. „Погледни баща ми“, помисли си. „А той е само на четирийсет или там някъде.“

Отговорът на Кинрос относно любовницата беше точно това, което всяка жена би искала да чуе. Но свинско черво? Как то щеше да я предпази от забременяване?

Петият и последен параграф прочете няколко пъти. Бъдещият ѝ съпруг имаше чувство за хумор. Оценяваше сарказма му. Всъщност той ѝ даде съвсем нова гледна точка към бъдещата женитба.

— Какво толкова има да ти каже? — запита Лейла. Беше подпряла глава на едната си ръка. — Имам ужасно главоболие и не мога да чета, така че кажи ми.

— Хвали се, че ще танцуваме из чаршафите, докато навършим деветдесет.

— В такъв случай, не може да е толкова скован, колкото изглежда.

Еди сгъна писмото и го остави настрана. То не беше точно обяснение в любов, но тъй като бе първото от годеника ѝ, щеше да го задържи. И да му отговори.

— Мислиш ли, че ти и татко можете да водите разумен разговор, в който да изгладите противоречията в брака си и да намерите начин да ги избегнете в бъдеще?

Лейла вдигна глава, изгледа я с присвити очи, после отново я отпусна върху ръката си.

— Каза го сковано и официално като баща си.

— Наистина ли? — Мисълта не беше приятна. — Съжалявам.

— Разговорите не ни помагат. Ние общуваме на по-интимно ниво. Което в наши дни означава, че въобще не общуваме. Баща ти няма да е доволен, че годеникът ти ти е написал не дотам учтиво писмо.

Еди се усмихна.

— Нима предлагаш да не казвам на татко какво пише? Или просто да не използвам същите думи?

Лейла отново вдигна глава, а Еди отново зачете писмото. То ѝ харесваше все повече и повече. Ако нямаше треска, срещата с херцога може би щеше да ѝ се понрави. Сега, когато беше свършено добре, мисълта, че е очаровала бъдещия си съпруг с мълчание, беше дразнеща, защото обикновеното ѝ поведение не беше такова.

В този миг вратата се отвори и баща ѝ влезе в стаята.

— Извинявам се за закъснението си — каза. — Добре ли се чувстваш, лейди Гилкрис? — запита, след като позволи на слугата да разстели ленена кърпа в скута му.

— Имам главоболие — отговори Лейла. — Джонас, годеникът, който избра за Еди, ѝ е изпратил доста неучтиво писмо. Мисля, че може да е...

— Не, не — прекъсна я Еди. — Херцог Кинрос е дал напълно подходящ отговор на писмото, което му изпратих.

Баща ѝ присви очи.

— Не е било правилно да пишеш на Негово благородие. Ако си искала да получиш информация, щях да предам молбата ти.

— Да, но, Джонас, дали щеше да пише на теб за игри в леглото? — запита Лейла.

— Какво?

Баща ѝ зададе въпроса така, сякаш изтрещя гръм.

— Кинрос свързва начина си на изразяване с националността си — обясни Еди. — Твърди, че в шотландския език дори има такива изрази.

За нейна изненада, изражението на баща ѝ вече не изразяваше гняв.

— Вероятно цитира Шекспир — каза той и взе невъзмутимо вилицата си. — Макар и да не виждам вкус във фразата, тя вероятно идва от Шекспир, да. Подобни изрази обаче не трябва да са част от речника на една млада лейди. — Остави вилицата си. — Трябва да те предупредя, дъще, че сред шотландците можеш да станеш свидетел и на по-необуздани и шумни прояви.

Еди и бездруго знаеше, че ѝ липсват знания, когато станеше въпрос до игричките в леглото, но не смяташе да обсъжда този въпрос с баща си. Лейла вдигна глава. В очите ѝ светеше дяволито пламъче.

— Жените понякога също обсъждат тези въпроси, Джонас, макар че ще си разочарован да го чуеш. И наричат мъжкия орган с разни имена в зависимост от големината му. Използват топлийка само в крайните случаи, разбира се.

Отметна косата назад от очите си, сякаш за да вижда по-добре съпруга си. И гнева му.

— Този разговор е непростимо вулгарен — изръмжа графът.

— Е, разбира се, използват и други имена — игла, копие, меч, инструмент — добави Лейла, добила още по-весел вид. — Еди скоро ще бъде омъжена жена, Джонас. Не можем да се отнасяме с нея като с дете.

Еди изстена вътрешно. Двамата сигурно щяха отново да се скарат и да изпаднат в ледени отношения. Баща ѝ трябваше да се ожени за някоя пуританка.

За щастие, у нейния годеник имаше признаци на живот. Ако си позволеше да се шегува с „копията“, поне щеше да се позабавлява и да се посмее. За нещастие обаче, може би нямаше да успее да прозре неговите шегги, особено ако той заимстваше изразите си от Шекспир. Тя нямаше кой знае какви познания по литература. Нямаше време за нея.

— От коя пиеса е цитатът относно игрите в леглото? — запита.

— „Ромео и Жулиета“ — отговори баща ѝ.

Може би щеше да прегледа набързо пиесата, преди да отговори на Кинрос. Но ако трябва да признаем истината, тя не обичаше да чете.

— Да сменим темата. Наистина не ми е добре. Мислите ли, че съм се заразила? — запита Лейла. — Или страдам от депресия? Поне мъничко...

— Ти... — Графът своевременно замълча.

Еди побърза да вземе участие в разговора, преди баща ѝ да е казал нещо, за което по-късно щеше да съжалява.

— Нямам търпение да видя отново Кинрос. — Беше готова да се закълне, че видя ясен копнеж в очите на баща си, когато погледна Лейла. Но как беше възможно? Той непрекъснато критикуваше съпругата си и отблъскваше непредпазливите и импулсивни забележки, които Лейла просто не можеше да се сдържи да не направи.

— Естествено, надявам се, че двамата с херцога ще бъдете щастливи — каза баща ѝ.

— А аз се надявам, че ще имате деца! — каза Лейла. — Много деца.

Мълчанието, което последва думите ѝ, бе изпълнено с такова напрежение, че Еди скочи на крака и изхвъркна от стаята, като преди това смотоледи набързо някакво извинение.

Лейла и баща ѝ със сигурност се обичаха или поне се бяха обичали, когато се бяха оженили. Но после той бе започнал да критикува същите качества, които някога бе обожавал у нея. Най-лошото от всичко бе разочарованието, което висеше във въздуха около тях.

Двамата с Кинрос трябваше най-вече да избягват подобни ситуации. Да, разумните разговори на тези теми бяха абсолютно необходими.

ГЛАВА 7

Гауан не си губеше времето в очакване пристигането на пощата от Лондон. Това щеше да му донесе раздразнение, а и нямаше да бъде типично за него. Освен това, бе изпратил писмото по един от най-доверените си слуги и го бе инструктирал да изчака отговора. Тъй като знаеше съвсем точно колко трае пътуването от Лондон до Брайтън, нямаше смисъл да мисли допълнително по въпроса.

Освен...

Лесно бе потискал това грозно чувство, плътската страст, през първите двацет и две години от живота си. Презираше идеята да се плаща за интимност и смесица от придирчивост и чест го беше предпазвала да приеме лекомислените покани на омъжени жени. Още повече че по онова време бе сгоден, макар и да чакаше Розалин да навърши пълнолетие. Определено беше изпитвал плътско желание, но то никога не беше приоритет за него.

Но това беше, преди да срещне лейди Едит.

Сега като че ли бе изтървал юздите и чувственият му апетит ставаше все по-силен и по-силен. Не можеше да спи пълноценно, защото сънуваше нейните крайници, преплетени със своите. А когато беше буден, непрекъснато си представяше сцени, които биха накарали всеки свещеник да припадне.

Не можеше да се спре дори в случаите, които изискваха рационална мисъл, като например сега. Двамата с Бардолф работеха в частния салон на хотела, докато чакаха да започне конференцията на банкерите в банка „Помфри“. Той четеше писма и ги подписваше, а Бардолф четеше на глас докладите от едрите земевладелци.

Той подписваше всичко, което Бардолф поставеше пред него, и в същото време си представяше, че вече е отвел съпругата си в замъка Крейгивар, където вождовете на клана бяха спали в продължение на поколения. И в леглото, в което предците му бяха консумирали браковете си.

Едит лежеше под него с разпиляна по възглавницата коса, подобна на китайска коприна. Той се наведе да я погали, ръката му се плъзна по голото ѝ рамо, по кожата като сметана, а после той я целуна като мъж, който притежава съкровище. Тя отвори очи, клепачите ѝ бяха натежали от желание. Всичко в него извика: „Ти си моя!“. А тя...

Беше върнат към реалността от покашлянето на Бардолф.

Гауан замръзна на мястото си. Чувстваше се неудобно, защото бричовите му бяха опънати до краен предел от една от най-мощните ерекции, които бе имал през живота си. Слава богу, че бюрото стоеше между двамата.

Протегна бавно ръка и пое писмото, което чакаше за подпис.

— Сватбата на Шатерис — каза, като погледна листа, благодарен, че гласът му прозвуча спокоен, както винаги, макар и малко по-гърлен.

Бардолф кимна.

— Подаръкът от еленово месо и дванайсет гъски вече тръгна от имението. Тази бележка приема поканата семейството да гостува дълго във Фенсмор. Предполагам, че списъкът с гостите е толкова дълъг, че много от тях ще трябва да бъдат настанени в близките странноприемници.

Гауан потопа перото в мастилницата. Задържа го секунда по-дълго и от върха му върху писмото капна огромна капка мастило. Секретарят му издаде звук, който приличаше на изпукването на клонка под тежък крак.

— Ще пътувам с малка свита: ти, Сандълфорд и Хендрих — каза Гауан и отместе писмото, което трябваше да бъде преписано. — Снощи приключих с четенето на доклада на Хендрих за текстилната фабрика в Уест Райдинг, така че ще можем да го обсъдим. Когато стигнем Кеймбридж, тримата ще можете да се върнете в Лондон. Сандълфорд ще може да се върне на стоквата борса, но първо ще искам да чуя мнението му дали да купя акции от фабриката за стъкло в Бирмингам.

— По-скоро три карети, отколкото четири — каза на себе си Бардолф, докато си водеше бележки. — Чаршафите и порцеланът ще пътуват с вас, макар че очевидно няма да ги използвате във Фенсмор.

Гауан се изправи.

— Отивам да яздя.

Бардолф отново смръщи вежди.

— Трябва да прегледаме още четиринайсет писма, Ваше благородие.

Гауан не обърна никакво внимание на думите му, излезе от стаята с широка крачка и без да отговори. Може би шотландецът в него бе взел превес. Чувстваше се по-силен и жив от всякога, а в ума му непрекъснато се въртяха нежни думи и страстни образи. Искаше да заведе съпругата си в гората и да я положи върху бял чаршаф в поле от виолетки. Искаше да чуе гласа ѝ на открито, в ушите му да зазвъни викът на задоволена жена. Искаше...

Вече не искаше да бъде здравомислещ и практичен, нито да седи в онази задушна стая и да чете писма, преди да постави подписа си.

Напразно си казваше, че Едит е лишена от хумор бюрократка. А и хуморът не влизаше в много от плановете му за нея. Образите изникваха в сърцето му като рози, всеки в трескаво несъответствие със сериозността на писмата му.

Искаше да я засипе с подаръци, но нищо, за което се сетеше, не му изглеждаше достатъчно добро. Ако разполагаше с рая, избродиран върху платно, изработен от златиста и сребриста светлина, щеше да го постави в краката ѝ...

Не, щеше да постави нея върху него, толкова нежно, все едно беше Елена от Троя, а после щеше да я люби бавно.

Беше изгубил напълно ума си.

Във въображението му бушуваха метафори, описващи жена, с която бе прекарал едва час. По-късно същата вечер се събуди, защото беше сънувал сън, в който Еди бе вдигнала ръце към него, а златистите ѝ къдри падаха почти до кръста ѝ.

— О, мила — беше започнал да ѝ говори той, — ще се изгубя в косата ти. — На глас ли го бе произнесъл? Никога досега не бе правил нещо толкова показателно.

Наистина беше изгубил ума си.

Но знаеше защо. Очевидно бе странил от жените прекалено дълго и сега, в резултат, в главата му цареше безпорядък. За мъжа не е препоръчително да се въздържа. И дори нещо повече. Макар че досега никога не се беше замислял два пъти дали да легне с жена, изведнъж започна да си представя себе си като тромав и несръчен в леглото, незнаещ какво да прави.

По дяволите.

Тогава пристигна писмото.

Ваше благородие,

Бях щастлива да прочета отговора Ви. Доволна съм да знам, че природата ви е създала за удоволствие на жената и че ще се запазите около шейсет години за моето удоволствие.

Гауан прочете този параграф три пъти и избухна в смях. Беше разбрала правилно цитата от Шекспир и му отговаряше със същото.

Пиша с тревогата, че сте си оформили погрешно впечатление за мен. Усмиввах се много в нощта на дебютния ми бал... защото бях толкова болна в онази нощ, че не можех да кажа и думичка.

Споделих тревогата си с мащехата си, лейди Гилкрисст, която твърдо вярва, че за двама души е добре да опознаят характерите си, преди да сключат брак. Но тъй като двамата с баща ми не си говорят, тя едва ли може да бъде смятана за надежден съветник по въпросите на брачното щастие.

Гауан мислеше, че ако Гилкрисст не беше способен да долови настроението на съпругата си само с един бърз поглед към нея, дори цялото време на света нямаше да им помогне в опознаването на характерите. Съжаляваше да чуе, че Едит не е била добре.

Пиша също, за да ви уверя, че не съм луда, макар твърдението ми да има съмнителна стойност, защото и бездруго бих настоявала, че съм наред с ума. Следователно, ще трябва да оставим решаването на този въпрос — за правилността на моята преценка или липсата на такава — до следващата ни среща, която ще бъде на сватбата на

Шатерис. Ще откриете, че съм с ума си, но, уви, не толкова мълчалива, колкото бях, докато танцувах с вас.

Думите бяха така прекрасни, че Гауан едва ли не чуваше как ги произнася женски глас — нищо, че не знаеше как звучи гласът на Едит. Гореше от желание да я види, когато не е болна.

За миг в главата му се задържа образът на спокойния ангел, с когото бе танцувал, но той побърза да го отблъсне.

Предпочиташе да е женен за жена, която го смята способен да ѝ доставя удоволствие в продължение на шейсет години. Това бе хиляди пъти по-добре, отколкото да е женен за скучна педантка, независимо колко е спокойна.

Трябва също така да призная, че намирам Едит за име, на което липсва музика. Предпочитам да ме наричат Еди.

С най-добрите пожелания на бъдещата Ви съпруга, която има добра причина да се моли за здравето Ви... като се имат предвид очакванията ѝ за шейсет и пет или седемдесет години брачно щастие.

Еди

ГЛАВА 8

Фенсмор

Домът на граф Шатерис

Кеймбриджшир

Еди беше наясно, че не се държи по установения начин. Беше свикнала да изпитва силни чувства само в отговор на музиката или при кавга с баща си. Гордееше се, че има пълен контрол над разума и чувствата си.

Но сега, когато оставаше по-малко от час до новата ѝ среща с годеника ѝ, граф Шатерис и гостите, събрали се в трапезарията преди вечеря, тя беше прекалено напрегната, и то казваме това само заради липса на по-подходяща дума. Чувстваше се така, сякаш всеки момент щеше да излезе от кожата си. Беше наистина неспокойна и ѝ беше трудно да се задържи на едно място.

Откри, че крачи напред-назад из стаята за гости, която ѝ бяха дали, и отхвърляше бързо всяка рокля, която Мери ѝ предлагаше. Еди не беше от типа жени, които прекарват часове наред в тревога за облеклото си. Но това не означаваше, че не познава силата на дрехите и въздействието, което те имат върху мъжете.

Вчера не бе обърнала особено внимание, когато Мери бе приготвила куфара ѝ за няколко дни, които щяха да прекарат във Фенсмор, защото вниманието ѝ бе приковано от произведенията на Бокерини. Но сега, след като беше тук и лейди Хонория Смайт-Смит, която скоро щеше да бъде графиня Шатерис, току-що я бе информирала, че херцог Кинрос вече е пристигнал, се чувстваше съвсем различно по отношение на облеклото.

Херцогът щеше да се появи на вечеря и тя щеше да го види за първи път след предложението за женитба. Самата идея я караше да се чувства трескава.

Всяка жена с ума си би отхвърлила идеята да се представи пред съпруга си, облечена като девствена весталка, на която ѝ липсва само

факлата, а бялата рокля със скромните къдри при подгъва очевидно потвърждаваше тази илюзия.

След размяната на писмата, тя беше сигурна, че Кинрос иска за съпруга откровено чувствена жена. Такава, която не би се изчервила, ако чуе думата „пенис“, и въобще думи, чийто смисъл Еди едва успяваше да разбере. Повече от всичко на света тя искаше да погледне в очите му и да види там желание. Страст дори. Ако я погледнеше, без пенисът му да реагира, тя щеше да бъде унижена.

Искаше да го заслепи.

Най-глупавото беше, че дори не беше сигурна дали щеше да го познае. Беше сгодена за висок мъж с шотландски акцент, но не можеше да си спомни лицето му.

Но писмата му, и особено онова писмо, бяха създали у нея впечатлението, че той има засмени очи. Не развратни очи или недостойно изражение. Но очи, пълни с желание.

Едва след като Мери ѝ бе предложила всичките рокли, които бяха взели със себе си и Еди ги бе отхвърлила като прекалено скромни, тя се предаде пред неизбежното и изпрати камериерката си да намери Лейла.

— Може ли да облека някоя от твоите рокли? — запита Еди, когато Лейла застана на прага. — Ненавиждам моите. Карат ме да изглеждам блудкава и глупава.

— Прекрасно знаеш, че младите неомъжени жени трябва да носят само светли тонове. — Лейла прекоси стаята и отвори прозореца.

— Няма да пушиш! — заповяда Еди и ѝ посочи стол.

Лейла въздъхна и седна.

— На практика съм омъжена. Кинрос е тук и просто не мога да облека някоя от тези скучни рокли. — Не знаеше как да го каже по различен начин, но ако не видеше желание в очите му, можеше да развали годежа от чисто смущение. Не можеше да престане да мисли, че може би ѝ бе предложил брак вследствие на мълчанието ѝ онази вечер.

— Скъпа, ти си като бреза в сравнение с мен — възрази Лейла. — Разбирам, наистина. Роклите са в цветове, неподходящи за кожата ти. Но нямаме време като по чудо да преправим някоя от моите рокли.

— Но ние сме еднакви на ръст. Може да съм малко по-стройна в бедрата, но гърдите ни са еднакви.

— Гръдната ми обиколка, по старата мода, е равна на обиколката на ханша ми.

— Можеш да наричаш своята гръд старомодна, но аз харесвам своята. Размерът е почти един и същ. Всяка твоя рокля ще ми стане — настоя Еди. — Не виждаш ли, Лейла? Кинрос така и не ме е забелязал истински, макар да оценявам факта, че си е избрал съпруга на базата на рационалния анализ. Наистина. Одобрявам.

Лейла изви очи към тавана.

— Рационалният анализ е абсурдна причина за брак. Веднъж баща ти ми каза, че след смъртта на майка ти направил списък от шест точки за качествата, които би искал да намери в следващата графиня, и че аз съм отговорила на пет от тях. И виж колко сполучлив излезе бракът.

— Кое е било шестото качество?

Лейла стана и отиде при купа рокли.

— Плодовитост, разбира се — каза и започна да обръща роклите една по една. — Способността да ражда. Какво ще кажеш за тази, зелената? Не е така блудкава като бялата.

— Вие с татко се обичате — каза Еди, без да обърне внимание на безполезните опити на Лейла да придаде на деколтето на роклята малко повече чувственост. — Просто не...

— ... се харесваме — завърши изречението Лейла. И с рязко движение махна дантелата, която обрамчваше деколтето на роклята.

— Напротив. Вярвам, че се харесвате. Само мисля, че трябва да разговаряте повече. Но да оставим за малко нещастния ти брак. Опитвам се да направя така, че моят да бъде успешен. Не искам Кинрос да мисли, че съм някаква глупава и безвкусна лейди.

— Едва ли ще мисли така, след като е чел писмата ти — отбеляза Лейла. — Слава богу, че баща ти намери цитатите от Шекспир. Предполагаш ли, че Кинрос ще те сметне за интелектуалка, изчала всичките тези текстове?

— Скоро ще разбере, че не е така — каза Еди. — Съсипваш роклята, Лейла.

Мащехата ѝ вдигна зелената рокля, сега лишена от бялата дантела.

— Ако дръпнеш ръкавите надолу и оголиш раменете си, в тази рокля ще изглеждаш привлекателна.

— Не искам да бъда привлекателна. Искам да бъда жена, която с лекота поднася цветисти шеги.

— И такава жена определено щеше да хареса роклята. Може би трябва да избягам от баща ти и да отворя собствен бутик.

Еди отиде до нея и вдигна роклята.

— Не мога да я облека. Погледни, разкъсала си раменния шев. Просто не искам да играя ролята на непорочната девица.

— Но ти си девица — въздъхна Лейла. — Мисли за това като неизбежен етап от живота. Като остаряването и изпадането на зъбите, което ще те принуди да се храниш само със супа. За нещастие, мъжете като че ли мислят, че жените са като новото вино, което е добро само преди да махнеш тапата.

Еди се опита, но не успя да схване значението.

— Оттам и фактът, че жените, които са навършили трийсет и са омъжени, продължават да се обличат само в бяло. Намирам дамите, които се къпят в тази илюзия, достойни за съжаление. — Всеки би могъл да се досети колко силно бе смръщила вежди, като види разликата между бялото и цветните рокли на Лейла.

— Аз не отричам девствеността си — каза Еди и се върна до табуретката, поставена пред огледалото. — Просто не искам да играя ролята на скромното момиче, за което се представих, когато бях болна. Всъщност играла съм я през целия си живот.

— Това няма да се хареса на баща ти.

— Баща ми изгуби властта си над мен в мига, в който подписа документите за годеежа. А сега трябва да се погрижа съпругът ми да остане абсолютно сигурен, че не е бил поканен да играе ролята на бащата.

— Добре казано — отбеляза Лейла. — Мислиш ли, че голямата разлика във възрастта подтиква баща ти да ме възприема като дете?

Еди изви очи към тавана.

— А нима на теб никога не ти е хрумвало?

Когато значението на това стигна до нея, Лейла захвърли зелената рокля на леглото.

— Имам подходяща рокля за теб. Мери, моля те, отиди в стаята ми и помоли Тротър да ти даде червената копринена рокля. Правя

жертва, мила — обърна се към Еди. — Щях да я облека утре вечер, но мисля, че ти имаш по-голяма нужда.

И отиде до прозореца.

— Да не си посмяла да извадиш пура — заповяда отново Еди.

— Този тон вероятно си наследила от баща си. Но ще ти бъде необходим, защото понякога се налага да се издават заповеди при управлението на замък.

— Упражнявам се с теб. Няма повече да пушиш близо до мен.

— Опитвам се да ги откажа — каза Лейла, облегна се на перваза и се загледа през прозореца. — Баща ти не обича дима и не одобрява навика ми да пуша, а ще делим стая, докато сме тук.

Еди се замисли дали да не запита как ще се отрази на отношенията им тази неочаквана близост, но точно тогава се появи Мери с копринената рокля в ръка.

— Ето я! — каза напевно Лейла, обърнала се в мига, в който вратата се отвори. — Този цвят се нарича китайска роза. Не е ли най-прекрасното нещо, което някога си виждала? Близо е до цвета на тъмночервеното вино.

Само след миг Мери бе съблякла Еди до долна камизола.

— Ушита е така, че да се носи с долна камизола, но без корсет — отбеляза Лейла.

Мери облече роклята през главата на Еди и коприната се разпиля като тъмночервени вълни. Допирът до кожата ѝ беше като ласка.

Лейла сама оправи горната част.

— Красива си. Опустошителна.

Еди се обърна и се погледна в огледалото. Коприната падаше на такива гънки, че разкриваше по-голямата част от цепката между гърдите ѝ. На всяко рамо имаше малък набор от плисета, които сякаш сочеха към ръкава, но такъв нямаше.

Голотата бе точно толкова, колкото трябваше, роклята имаше колан, който бе завързан на панделка на гърба.

Мери коленичи и помогна на Еди да обуе червените обувки с високи токчета на Лейла.

— Не ми изглежда справедливо, че стъпалата ни са една и съща мярка, а хълбоците ни са различни — отбеляза Лейла.

Еди се обърна, за да се види отстрани. Роклята я променяше напълно и от класическата девица в бяло я бе превърнала в

класическата Лейла. Правеше гърдите ѝ по-големи, а краката ѝ по-дълги. Комбинацията не беше лоша.

— Мислиш ли, че ще му хареса?

— В тази рокля ще се харесаш на всеки мъж — каза Лейла с тон, който не търпеше възражение. — Опустошителна си. А сега ти трябва подходящо червило. Ела до нощното шкафче.

Еди не бе свикнала с толкова високи обувки и едва не изгуби равновесие. Когато беше болна, сякаш се носеше по пода. Тази вечер нямаше да се носи плавно. Изглеждаше така, сякаш се полюшва наляво и надясно като закотвена лодка.

Ефектът беше доста женствен — нещо, което Еди не постигаше много често. Със сигурност не беше женствено да стискаш огромното виолончело между краката си и да изтръгваш приятна музика от него. Ако някоя истинска дама настояваше да прави нещо толкова скандално като свиренето на виолончело, обръщаше крака на една страна, пазеше равновесие само на едното си бедро и свиреше странично.

И Еди можеше да свири така, но не виждаше смисъл в това. Не беше достатъчно глупава да мисли, че може да направи кариера. Като дъщеря на граф, Еди свиреше единствено за собствено удоволствие, което означаваше, че има право да седне в най-удобното положение.

Фактът, че баща ѝ обожаваше виолончелото и че тя бе наследила огромния инструмент, не означаваше, че тя не е дама. Нито това, че баща ѝ ѝ беше купил „Руджиери“ за шестнайсетия ѝ рожден ден.

Между баща ѝ и нея имаше нещо като мълчалива сделка. Еди бе отложила дебюта си колкото се можеше повече, но и двамата знаеха, че тя ще се омъжи за избрания от него мъж. Това бе обещание, а Еди държеше на обещанията си, независимо дали бяха изречени на глас или не.

Отиде с полюшване до тоалетната масичка и седна. По-рано същия следобед Мери бе навила косата ѝ на подходящите къдрици, които не бяха така диви като естествените извивки на косата ѝ.

Лейла започна да си играе с къдриците ѝ и да ги подрежда в небрежен безпорядък.

— Съсипваш упоритата работа на Мери — възрази Еди.

— Не, не искам да изглеждаш толкова съвършена. А сега да сложим червило.

Боядисани в червено, устните на Еди изглеждаха два пъти по-големи от нормалното и особено долната.

— Не е ли малко вулгарно? Сигурна съм, че татко няма да одобри. — Не приличаше на себе си, което бе обезпокоително. Всъщност чувстваше се като трансформирана от обхваната от треска светица на обхваната от треска куртизанка.

— Това е точният цвят. Баща ти никога не е разбирал, че малко вулгарност е в реда на нещата.

— Защо?

— Щеше да е вулгарно, ако все още ти търсеше съпруг — обясни Лейла. — Но сега трябва да покажеш на Кинрос, че дори да се ожени за теб, той няма да те притежава.

Еди се обърна, улови погледа на Мери и кимна към вратата. Когато тя се затвори след нея, Еди каза:

— Лейла, мила, техниката, която препоръча, не доведе ли до провал на отношенията ти с татко?

— Каква техника? — Лейла бе вдигнала косата си в умел венец от къдри, в които бяха преплетени смарагдови нишки. Стоеше пред огледалото и се опитваше да подреди един кичур така, сякаш неволно е паднал на рамото ѝ.

— Да накараш мъжа да повярва, че никога няма да те притежава или че поне няма да притежава верността ти. Според мене е възможно тя да е причината за някои от трудностите в брака ти.

Лейла смръщи вежди.

— Никога няма да изневеря на баща ти. Би трябвало да го знае, защото ме познава.

— Но ако непрекъснато му изпращаш съобщението, пък макар и мълчаливо, че никога няма да му принадлежиш... Прави ми впечатление — дори само като ви гледам двамата — че мъжете са доста примитивни, или поне татко е. Той те гледа с болка и собственическо чувство. Двете са примесени.

— Но аз го уверих, че не спя с Грифъс. А той трябва да ми вярва безусловно. Аз съм му съпруга.

— Може би иска да го увериш, че никога няма да му изневериш и че другите мъже не те интересуват.

— Това ще означава да му дам прекалено много власт — отговори Лейла незабавно. — Той и бездруго вече мисли, че ме

притежава. Снощи ми заповяда да престана да пуша пури!

Това не изненада Еди.

— А ти какво му каза?

— Отказах, разбира се. Макар да не съм пушила днес. — Тъглчетата на устните ѝ увиснаха тъжно. — Бракът е много по-трудно нещо, отколкото мислиш, Еди. Ако не правиш нищо друго, освен да се мъчиш да направиш съпруга си щастлив, ще полудееш.

Еди я целуна.

— Прости ми, ако ти кажа, че ще бъда в добра компания. Ти си прекалено добра за моя вечно намусен баща. — Взе ръкавиците си и прозрачен шал. — Да слезем на вечеря. Любопитна съм да видя как изглежда годеникът ми.

ГЛАВА 9

Гауан слезе долу рано и подхвана разговор с група представители на фамилията Смайт-Смит, като се опитваше да не издава, че се отегчава до смърт.

На бала на Гилкрисст бе отишъл облечен като англичанин и всъщност той повечето пъти се обличаше така — бродирано сако, колосана риза, копринени панталони. Но след размяната на писма с Еди искаше да разкрие себе си пред нея, а не да се преструва на англичанин.

Беше облякъл пола от кариран вълнен плат в цветовете на клана Маколи. Чувстваше се добре в нея. Краката му изглеждаха два пъти по-силни от тези на заобикалящите го англичани в бричове, скриващи коленете им.

Маркърс Холройд, граф Шатерис, спря до него.

— Радвам се да те видя тук, Кинрос. Годеницата ми току-що ме информира, че наскоро си се сгодил.

Гауан наклони глава.

— Да. За лейди Едит Гилкрисст.

— Моите най-добри пожелания. Разбрах, че е надарена музикантка. Ти също ли свириш на нещо?

Гауан не се чувстваше ни най-малко смутен, че не знае нищо за интересите на лейди Едит, да не говорим за дарбите ѝ. „Има ли музиканти сред родословното дърво на годеницата ти?“, беше процедил през зъби веднъж, задавайки въпроса на Смайт-Смит по време на рецитала му. Надяваше се никога през живота си да не чуе повече такава какофония. Ако бъдещата му съпруга не беше по-добра музикантка, щеше да я помоли да не свири.

— Не съм имал удоволствието да чуя лейди Едит да свири — отговори сега, без да му трепне окото, че не знае нищо за талантите на годеницата си.

Настана раздвижване до вратата и двамата обърнаха глави.

— Ето я и Хонория — каза Шатерис.

Гауан го погледна и видя тих копнеж в очите му.

Странно. Сватбите между аристократи обикновено не се организираха по любов. Докато Гауан продължаваше да го гледа, Шатерис се приближи до Хонория.

Къде беше лейди Едит, по дяволите? Беше му омръзнало да отблъсква похотливите погледи на жените, които оценяваха полата му, но по погрешни причини и бяха любопитни какво носи под нея.

В трапезарията влезе граф Гилкрисст и се приближи до Гауан с леко тромавата си скована походка. Наведе глава.

— Ваше благородие.

— Скоро ще бъдем роднини — отговори сърдечно Гауан и му подаде ръка. — Радвам се да те видя, Гилкрисст.

Графът стисна ръката му.

— Очаквам, че ще бъдеш доволен да видиш дъщеря ми. Ще е хубаво, ако успеете да се опознаете по-добре преди сватбата.

— Всъщност ще обсъдим датата за церемонията. Искам да преосмисля колко време ще трае годежът ни.

— Не одобрявам прибързаните женитби — заяви Гилкрисст. — По моя преценка дори няколко месеца годеж не е много.

И Гауан нямаше да има нищо против преди размяната на писма. Но сега...

— Споменах малката си полусестра, която остана сираче — напомни той на графа. — Не бих искал да я оставя без майка цяла година.

Към тях се присъедини лейди Гилкрисст. Гауан се обърна и ѝ се поклони. Изправи се навреме, за да улови непредпазливия поглед, който Гилкрисст хвърли на съпругата си. Беше смуцаващо. Беше паднал в краката ѝ, образно казано.

— Сигурно нямате търпение да видите дъщеря ни — каза тя и на едната ѝ буза се появи неочаквана трапчинка. Когато бе така дяволита, комбинацията от красотата, чувствеността ѝ и ума ѝ беше зашеметяваща.

Той ѝ целуна ръка и ѝ върна усмивката, след което напомни и на нея, че скоро ще бъдат роднини и няма нужда да бъдат толкова официални.

След това забеляза, че очите на Гилкрисст са потъмнели. Изненада се и известно време недоумяваше, докато не осъзна, че този

черен гняв можеше да означава само едно — Гилкрисст вярваше, че съпругата му ще му изневери дори със собствения си зет. Гауан изпита съжаление към него.

Чувството сигурно се беше изписало на лицето му поне отчасти, защото Гилкрисст присви очи и вирна брадичка.

— Лейди Гилкрисст — каза той с глас, твърд като гранит, — къде е дъщеря ми?

Лейди Гилкрисст не показа ни най-малка реакция на тона му, макар Гауан да си помисли, че той е извънредно груб въпреки подмяната на „дъщеря ми“ с по-подходящото „дъщеря ми“.

— Еди влезе с мен — каза тя, — но срещна онази прекрасна млада дама Айрис, която също свири на виолончело. Едно от момичетата на Смайт-Смит.

Обърна се и огледа стаята.

— А, ето я.

Младите дами бяха навсякъде и приличаха на снежинки в белите си рокли. Погледът на Гауан се местеше от една на друга, като отхвърляше всички. Не... не... не... Смръщи вежди и отново започна да оглежда момичетата в бели рокли.

Беше сигурен, че ще познае милото личице на лейди Едит. Все пак, беше го гледал втрещено в продължение на два танца. Познаваше извивката на носа ѝ, зелените ѝ очи, както и извивката на скулите ѝ.

— Може би — каза лейди Гилкрисст и в гласа ѝ се прокрадна дяволита нотка — не знаеш, че Еди не харесва белите рокли, макар да ги облича, когато се налага.

— Надявам се, че бъдещият ми зет може да я познае въпреки роклята — каза Гилкрисст остро.

Гауан не му обърна внимание и започна да се вглежда внимателно във всяка една жена в стаята, а не само в тези, облечени в бяло. Лейди Гилкрисст до него се смееше тихо и смехът ѝ приличаше на приспивната песен на птиците на смрачаване.

И тогава я видя.

Неговата годеница... Бъдещата му съпруга.

Еди.

Сърцето му запрепуска бясно. Разпозна всеки ъгъл на лицето ѝ, пълните устни, косата ѝ... Кой би могъл да забрави тази коса? Приличаше на стари златни римски монети, разтопени в червено вино,

създаваше впечатлението за старо злато, преплетено със слънчева светлина.

В същото време тя не беше точно жената, за която бе избрал да се ожени.

Тази жена бе напълно чувствена. Тялото ѝ имаше извивки, които всяка мъжка ръка би искала да погали, гърдите ѝ бяха меки и пълни, алабастровата ѝ кожа — оброчена от червена коприна. Тя разговаряше с някого и се смееше... Засмените ѝ устни бяха с цвета на роклята. Косата ѝ блестеше с цвят на жасминов мед. Различните къдрици имаха различен оттенък.

Чу Гилкрисст да казва нещо, но всъщност не схвана смисъла на думите. Кръвта блъскаше в ушите му. Когато я видя за първи път, очите на Еди бяха две спокойни езера. Сега бяха дълбоки, изпълнени със смях и интелигентност.

Нямаше нищо спокойно в тях. Не и в яркочервените устни, нито в закръглените гърди.

— Разбирам защо не я позна веднага — говореше Гилкрисст, а тонът му издаваше неодобрение. — Роклята е съвсем неподходяща. Мога само да си помисля, че това е твоето влияние, лейди Гилкрисст.

— Не е просто моето влияние, но роклята наистина е моя — отговори съпругата му. — Като сгодена жена, не ѝ се налага да се придържа стриктно до обичайните цветове, които носят неомъжените.

— Ако ме извините — каза Гауан и се поклони, — ще отида да поздравя лейди Едит.

— Наричайте я Еди — каза весело лейди Гилкрисст, привидно недокосната от киселите забележки на съпруга си. — Тя предпочита неофициалността сред членовете на семейството.

— Съгласен, ако между нас също няма официалности.

Гауан имаше същото чувство на напрегнатост, с което отиваше на лов. Това беше жената, написала му онова писмо. Тя щеше да се омъжи за него. Беше писала нещо за танцуване сред чаршафите.

Докато прекосяваше стаята с очи, приковани в гоненицата си, полата галеше краката му и му напомняше за други части на тялото. Интимни части, които се втвърдяваха, докато вървеше. Беше изненадан еротично — нещо, което никога досега не му се беше случвало и дори не беше сънувал, че може да се случи.

Като че ли усетила погледа му, тя се обърна и срещна очите му.

Как, за бога, беше решил, че е скромна, тиха и покорна? Очите ѝ блестяха, устните ѝ бяха неимоверно чувствени и мърдаха оживено. Сякаш пред него беше някоя напълно непозната.

Желанието пламтеше в тялото му. Устните ѝ се раздалечиха леко и той разбра, че тя също го е познала.

Беше мислил за нея като за чаша чиста вода. Но сега, като срещна погледа ѝ, си представи река, която бушува, изпълнена с живот и опасности. Тя щеше да промени живота му. И всичко в него.

Инстинктивно отговори така, както шотландците отговарят на високо ценените от тях жени. Смъртно съзнавайки, че всички в стаята са замръзнали и притихнали, той спря пред годеницата си, падна на едно коляно и пое подадената му ръка.

— Моя лейди — каза с дълбок и уверен глас. Не виждаше никого, освен нея, и знаеше, че тя вижда само него. Само с едно бързо и уверено движение свали ръкавицата ѝ. Чу въздишка зад себе си, но не обърна никакво внимание.

Това не беше изпълнение за пред публика, отнасяше се само за тях двамата.

Поднесе ръката ѝ към устните си и нежно целуна пръстите ѝ. Жестът бе смел и скандален.

Но той не даваше и пукната пара.

ГЛАВА 10

Еди се чувстваше като героиня от пиеса, сякаш се наблюдаваше от страни. Не ѝ се беше случвало нищо драматично. На нея, лейди Едит Гилкрис. Най-голямо вълнение беше изпитвала, когато баща ѝ поканеше вкъщи някой челист, пред когото да изяви таланта си.

Като влезе в стаята, изпита удоволствие да види Айрис Смайт-Смит, която свиреше доста добре на виолончело, успяла някак си да избегне влиянието на семейния квартет. После бе усетила странен гъдел по гърба, затова бе обърнала глава. И видя бъдещия си съпруг да върви към нея.

Погълна го с очи. Той имаше мускулести — красиви крака, два пъти по-големи от тези на англичаните в стаята. Гърдите му бяха широки, а раменете му изглеждаха дори още по-широки благодарение на шотландското наметало от кариран плат, което бе праметнал през рамо.

А лицето му...

Не можеше да се нарече красив, чертите му бяха като на воин с издължена брадичка. Обаче очите му бяха удивителни. Не изразяваха учтивост. Блестяха и гледаха собственически.

Тя изведнъж се почувства така, сякаш погледът му я пронизваше, сякаш бе първият в живота ѝ, който я гледаше. Струваше ѝ се, че вижда в душата ѝ, че съзира истинската жена. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото.

Херцогът падна на едно коляно пред нея. Взе ръката ѝ, свали ръкавицата и целуна пръстите ѝ.

На Еди ѝ се замая главата. Докосването на устните му беше чувствено обещание. Беше от онези целувки, с които рицарите даряват любимите си, преди да препуснат в галоп, за да ги защитят. Целувката, с която даряват кралиците на сърцето си. Кинрос се бе унижил, като бе коленичил пред нея, но излъчваше увереността на мъж, роден за да командва.

После той се изправи, извиси се над нея. Как бе пропуснала да забележи, че има ръста на шотландски бор? Може би беше забелязала. Но не, всъщност не. Не беше забелязала, че е огромен във всяко едно отношение. И безмилостен.

Изглеждаше точно като мъж, който изведнъж решава да се ожени за жената, която едва е зърнал. И то не по практически причини.

Идеята бе шокираща и в същото време извънредно приятна.

— Лейди Едит — каза той и тя си спомни шотландския му акцент. Той погали кожата ѝ като любовна песен.

— Предпочитам да ме наричат Еди — каза тя и забрави да прибере ръката си, която беше все още в неговата. И после: — Косата ви е червена!

Той повдигна дясната си вежда.

— Винаги е била червена. Макар да е нищо, сравнена с косите на повечето шотландци, моя лейди.

— Никога не съм харесвала червените коси — каза, изненадана, защото тази коса... защото харесваше тази коса.

Тя имаше цвят на потъмняла стомана, в чиито дълбини гори огън. Беше като жарава в нощта.

Смехът му изпълни стаята и, като по сигнал, хората около тях обърнаха глави, преценили, че е дошъл краят на драмата.

— Не знаехте, че косата ми е червена, а аз нямах представа, че свирите на виолончело.

— Да, свиря — каза скромно тя.

— Кой инструмент е виолончелото? — запита той, сбърчил чело.

— Какво? Кой инструмент? Не знаете?

Очите му потърсиха нейните, после смехът му отново изпълни стаята.

— Предполагам, че има много да ме учите, лейди Еди.

Еди смръщи вежди.

— Шегувате ли се, или наистина не знаете как изглежда виолончелото?

— Знам много малко за музиката изобщо. Баба ми не толерираше никакви фриволности, а, страхувам се, поставяше музиката в тази категория.

— Музиката не е фриволност!

— Тя не я намираще необходима за всекидневния живот по начина, по който са подслонът и месото.

Еди се замисли дали да каже на съпруга си колко далеч пред хляба стои музиката за нея. Но не ѝ се струваше подходящо да повдига темата в момента. Той беше много спокоен, този неин херцог. Владееше се напълно. Виждаше дълбоки чувства в очите му, но в същото време той се държеше толкова официално.

Макар и по мъжки.

И в онзи момент тя осъзна, че всъщност не дава и пет пари какво мисли той за музиката. Интересуваше се повече какво мисли за червената ѝ рокля. Женската ѝ същност мъркаше от задоволство, защото той все още държеше ръката ѝ.

Той ѝ се усмихна. Погледът му бе толкова горещ, че сърцето ѝ отново започна да препуска бясно.

— Мисля, че е време да заемем местата си в трапезарията. — Сложи ръката ѝ под лакътя си. Тя дори не беше чула икономата, който бе обявил, че храната е сервирана, но останалите се събираха по двойки, за да заемат местата си.

Кинрос я гледаше с интереса, с който музикантите гледат непознати им дотогава листове с ноти. И тя се чувстваше по същия начин.

Беше много странно.

Усмивката, която повдигна крайчетата на устните ѝ, извираше от сърцето ѝ. Херцогът — Кинрос — беше олицетворение на спокойствието, но тя бе успяла, макар и за част от секундата, да зърне уязвимост в очите му.

Не само тя се намираще във водовъртежа на желанието и любопитството.

Тръгнаха към другите гости, които оформяха шествие според обичайните изисквания на ранга. Баща ѝ и Лейла бяха заели местата си в челото. Кинрос, като херцог, ги задмина. Озоваха се точно зад булката и младоженеца, лейди Хонория Смайт-Смит и граф Шатерис.

Кинрос се наведе към нея, горещият му дъх погали ухото ѝ.

— Толкова музикална ли сте, колкото са булката и роднините ѝ?

Еди се засмя.

— Не!

Докосването на ръката му изпращаше приятни тръпки по гърба ѝ.

— По-добра или по-лоша музикантка сте?

Това я накара да се засмее още по-високо.

— А какво, ако трябваше да кажа, че съм по-лоша? — Погледна го изпод клепки, наслаждавайки се на флирта.

В очите му бавно изгря усмивка.

— Мога ли да ви подкупя да не свирите?

— Никога. От всичко на света най-много обичам да свиря на виолончело. — И добави: — Вероятно трябва да знаете, че това е единственото, което правя добре.

— Танцувате много добре.

— Част от това да бъдеш музикант. Беше ми много зле вечерта, в която се запознахме. Досетихте ли се?

Той поклати глава.

— Нямах представа, докато не ми писахте. Мисля, понякога казват, че танцьорите се носят във въздуха. Когато са много добри. — Очите му блестяха усмихнати. — Мисля, че и вие се носехте във въздуха. И бяхте много грациозна.

— Страхувах се, че мога да се препъна — призна тя. И после: — Мисля, че онази вечер най-голямо удоволствие ми донесе нашият валс. Вие танцувате валс изключително добре.

— Както и вие, моя лейди.

Държеше се като истински херцог. Херцогската титла личеше във всичко — в изражението му, в грацията на всяко негово движение, във властността му. Но в същото време... Имаше и нещо друго у Кинрос. Тя вирна глава, опитвайки се да се досети какво е, но в този миг отвориха вратите на трапезарията и редицата тръгна напред.

Вечерята премина в разговори — с възрастния джентълмен от лявата ѝ страна и с Кинрос от дясната, после отново с мъжа отляво...

Когато не разговаряха, Еди хвърляше крадешком погледи към годеника си. Той изглеждаше безразличен, чертите на лицето му бяха непроницаеми. Но ѝ се струваше, че долавя уязвимост. Това я подтикваше да разговаря безконечно, за да провери дали ще я види отново изписана на лицето му.

Когато беше спокойно, лицето на Кинрос бе твърдо и остро. Но когато очите му срещаша нейните, остротата изчезваше. Не

проумяваше съвсем ясно какво вижда в тях, но то бе диво и непознато. Никой никога не я беше гледал така.

Разбира се, той не гледаше обикновената Еди, която свиреше на виолончело. Той виждаше Еди, облечена в роклята на Лейла.

Херцогът направи леко движение, бедрото му погали нейното, после не се отдръпна. Вероятно бе случайно, защото един джентълмен никога не би направил подобно нещо. Погледна я и в очите му танцуваше дяволито пламъче, после разговорът продължи. Не е било случайност.

Всеки сантиметър от кожата ѝ внезапно се пробуди. Макар да не бе правилно, допирът се харесваше на Еди. Никога не беше изпитвала такова сладостно желание. Всъщност, ако трябваше да бъде откровена, никога в живота си не бе желала нещо така силно, освен виолончело, изработено от Страдивари. Протегна ръка към чашата си с вино и откри, че пръстите ѝ треперят. Усещаше как руменината залива бузите ѝ.

Накрая той отдръпна крака си, обърна се към нея и запита:
— Чели ли сте „Ромео и Жулиета“?

Еди поклати глава. Беше се опитала, след като бе получила писмото му, но така и не успя. Не обичаше да чете. Вината си беше нейна, защото никога не се бе подчинявала на гувернантката си и беше избягвала уроците ѝ. Нямаше време за четене. Единственото, което винаги бе искала, бе да свири на виолончело. Макар това да я караше понякога да изглежда като глупачка.

Някакъв глад в погледа му я накара да се раздвижи от неудобство на стола.

— Не съм много добре образована — призна. — Предполагам, че вие сте моята противоположност в това отношение.

— Баба ми, която ме отгледа, не одобряваше четенето за удоволствие, но смяташе Шекспир за изключение. Учителите ми бяха най-вече заети да ме учат на счетоводство, развъждане на животни и други полезни неща. Така не успях да вляза в университет. Така че, повярвайте ми, не съм така добре образован, както може би мислите.

Тя се засмя.

— Това е невъзможно. Знам почти всичко за виолончелото и почти нищо за всичко останало.

— Аз знам това, което ми е необходимо като херцог и земевладелец, и почти нищо за литературата и музиката. Но помня това: когато Ромео видял Жулиета за първи път на бала, я описал като толкова красива, че можела да научи факлите да горят.

— Не може да сте помислили така за мен. Беше ми ужасно зле.

— Бяхте нещо като факла, доколкото си спомням. Мислех, че пламъкът ви ще ме изгори. — Подобни думи не биваше да стигат до ушите на мнозина.

Еди се чувстваше така, сякаш губеше равновесие. Миглите му бяха толкова красиви — гъсти и извити. А очите му я очароваха. Докато в един миг излъчваха надменност, в друг се променяха и я гледаха с такава страст и желание, че тя цялата пламваше. А присъстваше и почти неуловимото чувство за хумор, остроумие, което я караше да се смее и ѝ даваше неочаквано удоволствие.

— А какво е помислила Жулиета за Ромео, когато го е видяла за първи път? — запита, съвзела се. — И тя ли го е помислила за достоен да научи факлите как да горят?

— О, тя го е харесала достатъчно — каза Кинрос. — Вероятно не е била чак толкова впечатлена като него.

— И защо? — запита Еди. — Как се е почувствал Ромео?

— Той бил завинаги променен — каза Кинрос. — Когато отива на бала, е влюбен в друга...

Еди смръщи вежди.

— Така ли?

— Да, но аз не бях — отговори херцогът на незададения ѝ въпрос.

Еди не можа да сдържи усмивката си. В същото време осъзна, че никога досега не се беше усмихвала така. Това бе усмивката на Лейла.

— Ромео вярва, че е влюбен, но после вижда Жулиета.

— А тя гори като факла, като в треска, и той забравя жената, в която е влюбен? — запита Еди със смях.

— Нещо такова. — В неговия глас също се долавяше смях. Тя вече знаеше, че той не се смее много. Животът бе сериозно нещо за херцозите, тя го знаеше инстинктивно.

— Той става жертва на страстта. Рисува да я целуне зад една колона, макар че тази целувка е можела да означава смърт за него.

— Това изглежда крайно — отбеляза Еди. Не можеше да престане да го гледа — очите му, скулите, носа, брадичката му. Знаеше, че ако някой въобще е станал жертва на страстта, това е тя. Но, странно, дори не изпитваше смущение.

— Захвърля всичко заради възможността да целуне ръката ѝ.

— Убили са го просто защото е целунал ръката на Жулиета?

— Семействата им са врагове. Обаче той не спира само до ръката ѝ. — Пламъче в очите на херцога запали огън в корема на Еди.

— Той я дръпва зад една колона и я целува по устните.

Еди преглътна.

— А после я целува отново.

— Много... — Еди не можеше да се сети за подходяща дума.

— Щял да я целува цяла нощ, но я извикали. Той дори не знаел коя е. Знаел само, че е негова. — Очите на херцога бяха горещи и гледаха собственически. — И така, по-късно същата вечер Ромео прескача стената на овощната градина и отново рискува да умре, за да открие кой е нейният прозорец. И нейната тераса.

— О, чувала съм за терасата — каза Еди и развали магията на гласа му. В този момент можеше да го помоли да я целуне пред очите на всички. — Жулиета го помолила да се ожени за нея.

Херцогът поклати глава и хвана ръката ѝ под масата. Пръстите им се преплетоха.

Тя подскочи леко и в лицето ѝ отново нахлу гореща кръв. Бузите ѝ се обагриха в руменина.

— Не — каза Кинрос спокойно, сякаш не правеше нещо толкова скандално. — Това означава да поставиш ударението на неправилното място. Всички смятат Жулиета за смела и безразсъдна, защото го попитала дали планира да се ожени за нея. Но те двамата знаели истината.

Палецът му галеше дланта ѝ. Еди откри, че трепери леко.

— Тя знаела и той знаел — каза гласът му тихо и уверено. — Ромео прескочил онази стена, защото искал да целуне Жулиета повече, отколкото искал да живее. Покатерил се на терасата ѝ и дал клетва. В такава ситуация бракът е просто формалност.

Еди чуваше смеха на Лейла и звъна на сребърните прибори. Трябваше да прочете проклетата пиеса. Трябваше да прекарва часове в

четене на Шекспир. От устата на херцога литературата изглеждаше много по-интересна, отколкото от устата на гувернантката.

— Животът за него не значел нищо без Жулиета — продължи херцогът. — Затова, когато повярвал, че е мъртва, той се самоубил.

— Реакцията му е била доста крайна — успя да каже тя. Беше сигурна, че някой ще забележи, че годеникът ѝ държи ръката ѝ. Лейла флиртуваше открито с мъж, който не беше бащата на Еди.

— Наистина, мисля, че Ромео трябва да е бил леко луд.

По гърба на Еди полазиха тръпки. Херцогът изглеждаше... така, сякаш беше решил, че Ромео е бил съвсем с ума си. Имайте предвид, че той не изглеждаше ни най-малко обикновен. Изглеждаше така, сякаш го мъчеше неутолим глад.

— Престанете — прошепна. — Не трябва да се държите така. — Отдръпна ръката си.

Той ѝ се усмихна. Изглеждаше безразсъден и щастлив.

— Аз съм шотландец.

— И какво общо има това със ставащото?

— Има хора, които твърдят, че Ромео имал шотландска кръв.

— Не е ли бил италианец? На мен ми звучи така, сякаш във вените му е течала гореща италианска кръв.

Кинрос я изгледа с леко присвити очи.

— Какво знаете за италианците с горещата кръв?

— Нищо — отговори Еди, изненадана. — Защо?

— Италианците са ревниви. — Взе чашата си и отпи от червеното вино.

— И аз така съм чувала — каза Еди и също отпи от чашата си.

В очите му имаше ледени пламъчета.

— Но италианците са нищо, сравнени с шотландците.

Еди отново се огледа. Разговорите не секваха около масата и все още никой не забелязваше, че двамата с херцога нарушават правилата на учтивото поведение и са напълно погълнати един от друг. Без да споменаваме факта, че отново беше взел ръката ѝ в своята и я галеше с палец.

Тя успя да си наложи да не мисли за ласката и нашепваните от нея обещания.

— Да оставим литературата за миг и да се опитаме да водим разумен разговор. Нима се опитвате да ми кажете, че ще бъдете един

от онези съпрузи, които непрекъснато обвиняват съпругите си в изневяра?

— Не. — Усмихна се горчиво. — Говоря глупости, нали?

— Може би малко — съгласи се Еди.

— Ние, шотландците, сме твърдоглави глупаци — призна той прекалено весело според нея.

Тя кимна с глава по посока на Лейла, която се беше навела към съседа си и гърдите ѝ докосваха ръкава му.

— Подобни обвинения не ме забавляват. По очевидни причини.

Погледът на Кинрос проследи нейния.

— По моя преценка, мащехата ви не изневерява на баща ви. Малко вероятно е. Предполагам, че полага усилия да спечели вниманието на баща ви.

Еди изпита чувство, много близко до радостта. Той беше не само разумен, но притежаваше и интуиция. Откри, че му се усмихва.

— Точно така.

— Това, че изпитвам ревност, не означава, че ще се ръководя в постъпките си от нея.

— А! — Не можа да сдържи усмивката си. Обаче трябваше да изяснят този въпрос, защото тя отказваше да прекара живота си с мъж, който ще я гледа гневно всеки път, когато говори със съседите си по време на вечеря. Отново сниши глас, макар че никой не им обръщаше внимание. — Никога няма да изневеря на съпруга си... на вас.

До този момент не беше осъзнавала, че мъжките очи могат да горят като огън.

— Нито аз на вас.

— И дори ако италианец с гореща кръв се появи в замъка ви... имате ли наистина замък, между другото?

— Да.

— И ако този италианец реши по време на вечеря да ме удостои с вниманието си и да запърха с мигли...

— Ще го изритам в съседното графство — каза херцогът категорично.

Еди го наблюдаваше внимателно.

— Склонен ли сте към насилие? Защото останах с впечатлението, че управлявате огромно имение. Не мога да си

представя как се справяте с него, ако имате такава склонност към насилие.

— Пет имена всъщност. И съм мирови съдия в две графства. Трябва да кажа, че съм известен с рационалната си мисъл, благоразумието си и внимателното обмисляне на всички страни на въпроса.

Еди повдигна вежди.

Той се наведе по-близо към нея и ръката му стисна нейната малко по-силно.

— Предполагам, че говоря така, защото още не сте моя. Да не прекаляваме с Шекспир, но Жулиета наистина казва, че е купила имението на любовта, но все още не го притежава. — Отново беше снишил глас и Еди имаше странното чувство, че може да се удави в очите му.

После думите му стигнаха до съзнанието ѝ.

— Нима току-що намекнахте, че сте ме купили? — И: — О! — възкликна и издърпа ръката си. — Стискате доста силно ръката ми.

— Не намеквам, че съм платил за вас. В Шекспир е точно обратното: Жулиета твърди, че е купила Ромео.

— Тогава аз съм купила вас? — Идеята се харесваше на Еди.

— Но все още не сте се възползвали от притежанието си. — Гласът му беше гърлен и дълбок и звучеше като този на мъж, на когото размяната на ролите доставя удоволствие и е напълно уверен в своята мъжественост. Еротичната топлина на гласа му се изля в кръвта ѝ като ободряваща напитка.

— Жулиета ми харесва. Знаете ли, винаги съм искала да имам кученце, но предполагам, че и мъж ще свърши същата работа. — Тя се засмя. — Стаята ми тук, във Фенсмор, дори има тераса.

Изражението на очите му я накара отново да се изчерви.

— Не го казах по тази причина! Въпросът за притежанието работи двупосочно. Жулиета също така казва, че е продадена, но още не е изпитала радостта от това да бъде притежавана.

— Нямах представа, че пиесите на Шекспир са толкова...

— Толкова какви? — Херцогът отново отпи от виното си. Успяваше да изглежда спокоен и дори невъзмутим, макар да галеше китката ѝ.

— Чувствени — каза тя, след като прочисти гърлото си.

— Да... — каза той и усмивката му стана по-широка. — При правилните обстоятелства, лейди Едит, всичко е еротично.

Еди се зачуди колко ли любовници е имал. Вероятно бе нашепвал любовни стихове в ушите на шотландските девойки още откакто бе навършил шестнайсет. Почти отвори уста да му зададе въпроса, но после осъзна, че е по-добре някои въпроси да останат незададени.

Това я направи малко тъжна. Никой досега не ѝ беше писал стихове. Когато се стигнеше до това, тя бе наивна глупачка.

— Казахте ми, че предпочитате да ви наричат Еди — каза той.

Тя кимна.

— За мен ще бъде чест, ако се обръщате към мен с Гауан.

Еди отново кимна, а после погледът ѝ се спря на младата дама, която седеше срещу нея. Тя ги гледаше с открита завист, а когато Еди срещна погледа ѝ, прошепна:

— Такава си късметлийка.

Еди ѝ благодари с усмивка и отново хвърли кос поглед на Гауан. Той най-после се бе обърнал към дамата от дясната си страна.

Кожата му блестеше като мед на светлината на свещите. Косата му се къдреше зад ушите, цветът ѝ беше като този на устните му. Имаше вид на наследник на дълги поколения воители, в чиито вени тече синя кръв.

Еди започваше да се чувства странно. Подобни неща не се случваха на нея. Тя прекарваше дните си, свирейки на неподходящ за дами музикален инструмент и в кавги с баща си. Да, беше хубава, но не особено чувствена. Никога не беше мислила, че мъж като този, мъж, който кипи от еротична увереност, ще я погледне, защото тя не бе от онези момичета, които флиртуваха и хвърляха съблазнителни погледи. Дори не знаеше как да флиртува.

Дали бе възможно херцогът да поздравява всяка жена — или поне онези, които бе твърдо решил да съблазни — със заредена с чувственост поезия? Колко ли жени беше сравнявал с Жулиета?

Изчака го да довърши разговора си, докато тя самата безсрамно пренебрегваше мъжа от лявата си страна.

— През по-голямата част от времето не изглеждам по този начин — каза му.

Гауан избухна в смях.

— Чувствам се така, сякаш се срещаме на маскарад. Преди бях тиха и скромна и облечена в бяло...

— Като ангел — каза той. Гласът му странно пулсираше — нещо, което отново разля топлина във вените й.

— Но не съм ангел — насили се да каже тя. — И дори не съм особено тиха, макар да изпитвам дълбока ненавист към конфликтите. А тази вечер... — Посочи роклята. — Това също не съм аз.

— Съблазнителка? — запита той. — Защото съм съблазнен.

Сега Еди разбра как Казанова е получил репутацията си — трябва да е имал тази способност да погледне жената с разтапящо желание в очите и, разбира се, тя се озоваваше в леглото му.

Посъвзе се малко.

— Да, наистина, доста по-обикновена съм.

— Аз също не нося често пола. Обичам да нося цветовете на клана си, но понякога вятърът е много студен и не щади голите крака.

Еди се усмихна.

— Полата ти отива. — Всяка жена с ума си щеше да хареса полата, ако я носеше този мъж.

— И червената рокля ти отива.

Между двамата настъпи мълчание, но то беше заредено с електричество.

Той сниши глас.

— Бих искал да дръпна ръкавите надолу.

Еди прехапа устни, дъхът заседна в гърдите й.

— Бих искал да ви целувам от устните до...

— Не трябва да говориш така! — изсъска Еди. — Ами ако някой те чуе?

— Ще избухне скандал. И може би ще бъдем принудени да се оженим незабавно. Да предизвикам ли скандал, моя лейди?

В очите му гореше нещо по-силно и по-горещо от пламък. Тя замръзна, изненадана от силата на чувствата, които виждаше в тях. Как се бе случило това... между тях двамата? Какво беше то?

Хората наистина ли се влюбваха така, само след няколкоминутен разговор? Можеше ли тя да се влюби в мъж само защото е красив и изглежда страхотно в пола? Разбира се, той беше също така интелигентен, а после не можеше да отрече и магията на гласа му и

този таен смях... Да, беше забавен. И я желяеше. Желяеше я повече, отколкото би могла да си представи.

Да.

Да, можеше.

Домакинята им се изправи, което означаваше, че вечерята е приключила. Мъжете щяха да пият порто в библиотеката, а дамите щяха да се оттеглят в стаята за музика и чай.

Не беше отговорила на въпроса му. Херцогът протегна ръка и й помогна да се изправи.

— Не искам да чакам още четири месеца, за да се омъжа за теб — каза той, взе и двете й длани в своите. Изглеждаше така, сякаш ще прати всички отговорности по дяволите и ще я целуне. Сега и тук. А това наистина щеше да означава скандал.

— Баща ми непрекъснато повтаря, че не одобрява краткотрайните годежи. — Еди беше ужасена да открие, че гласът й звучи като на влюбена шестнайсетгодишна девойка.

Къпеше се в изражението на лицето му и се чувстваше така, сякаш във вените й течеше музика.

— Може би ще успея да го убедя да промени мнението си.

— Добре — прошепна тя. — Добре.

Не беше сигурна с какво се съгласява, но видя радост в очите му, а това беше достатъчно.

ГЛАВА 11

Гауан последва другите господа в библиотеката, ясно съзнавайки, че не би могъл да разговаря с тях. Чувстваше се така, сякаш е бил в безсъзнание и се е озовал в друг свят.

Сякаш се бе събудил в пиеса.

Може би той беше Ромео. И може би това щеше да завърши със смъртта на двамата.

Най-странното беше, че можеше да мисли за това без тревога. Ако Еди умреше...

Какви ги мислеше, по дяволите? Дори не бяха женени още. Дори не я беше опознал, както трябва. Бащата на Еди стоеше сам и гледаше втренчено в камината, затова Гауан прие чаша порто и отиде при него.

— Лорд Гилкрист.

— Вече не съм сигурен, че си подходящият мъж за дъщеря ми — каза графът рязко.

— Съжалявам да го чуя, но се страхувам, че е прекалено късно за размишления. Ще се оженя за лейди Едит. — Каза го авторитетно, като истински херцог.

Но зад аристократическото раздражение — кой беше графът, та да подлага на въпрос годежа му? — се криеше нещо по-примитивно. Еди беше негова и ако се наложеше да се върне към обичаите на първобитните племена да я открадне и да я заведе до Шотландия на гърба на коня, щеше да го направи.

Графът го погледна остро, после отново втренчи поглед в огъня.

— Наистина го мисля.

— Какво?

— Обзет си от желание по нея, нали? Тя облече тази червена рокля, която е на съпругата ми, и ти изгуби разума си.

— Нещо такова — съгласи се Гауан.

— Това е катастрофа — каза Гилкрист с натезал глас. — Катастрофа.

Гауан отвори уста да възрази, но Гилкрист продължи:

— Избрах те точно защото прецених, че не е вероятно да се поддадеш на страстта. Мога да кажа от собствен опит, че плътската страст не е добра основа за брака.

— А! — Гауан все още се опитваше да измисли какво да отговори на тази забележка, когато графът заговори отново:

— Дъщеря ми е истинска музикантка. Исках брак на разумна основа за нея. Брак, в който съпругът ѝ ще уважава таланта ѝ, не, гения ѝ.

— Гений? — Гауан остави чашата си на камината.

— Тя свири на виолончело като никоя друга в тази страна. А и много малко мъже могат да свирят като нея.

Гауан не познаваше нито една жена, която да свири на виолончело, а и като се замислеше, нито един мъж — но знаеше, че не трябва да го казва на този мъж, чието лице гореше от гордост и гняв.

— Тя свири по-добре от мен, а аз можех да имам отлична кариера, ако не бях роден аристократ. Ако не беше моя дъщеря, щеше да свири в най-големите концертни зали. Знаеш ли кой ми каза това? — Погледът му гореше, тонът му беше суров.

Гауан поклати глава. Откъде можеше да знае, по дяволите? Той дори не знаеше какъв музикален инструмент е виолончелото.

— Робърт Линдли!

Изражението му сигурно беше издало невежеството му.

— Най-великият челист на Англия — отговори Гилкрис спокойно. — Еди свири за него — насаме, разбира се — и той ми каза, че ако не е жена, тя ще съперничи на сина му. По мое мнение, ще съперничи дори на него.

— Знам съвсем малко за музиката — каза Гауан и прочисти гърлото си. — Но съм очарован да чуя, че бъдещата ми херцогиня има такъв талант.

Графът отвори уста, после отново я затвори.

— Не можех да направя нищо друго — каза той и в гласа му се долови отчаяние. — Тя е единственото ми дете. Трябва да се омъжи.

Чертите на лицето му бяха изкривени от съжаление. Какво мислеше, че ще направи Гауан, за бога? Че ще изхвърли виолончелото на Еди през прозореца? Нищо, че не знаеше как изглежда. Предполагаше, че има струни. Но единственият музикален инструмент, който познаваше, беше цигулката.

На Гауан не му се пиеше порто, нито искаше да прекара повече време с Гилкрисст, чиято тревога нарастваше — нещо, на което той не се възхищаваше.

Усещаше, че в думите му има скрит подтекст, имащ нещо общо с връзката между графа и съпругата му и нямащ нищо общо с Еди. Всъщност, ако се имаха предвид премерените и интелигентни писма на Еди, той щеше да се ожени за подходящата за него жена. Тя без съмнение ценеше разумното общуване, което се дължеше точно на това, че тя познаваше интимната страна на брака на баща си.

Поклони се.

— Ако ме извиниш, лорд Гилкрисст, мисля да се разходя в градината.

Графът кимна, без да откъсва поглед от огъня.

Гауан излезе от библиотеката през една от страничните врати. Не след дълго беше навън и се отдаде на бавно и внимателно разглеждане на Фенсмор. Гнездото на граф Шатерис беше изградено от тухли и камък, градени един върху друг от умни и глупави предци.

След час бе добил добро впечатление за двата вътрешни двора, за огромната задна морава, за тенис корта и лабиринта от жив плет... и за терасите.

Имаше шест тераси. Две гледаха към вътрешния двор, четири — към моравата. Можеше да се стигне до всичките, макар че той не би проявил глупостта да рискува живота си, като се изкачи по бръшляна. Сметна, че онези, които гледат към вътрешния двор, вероятно са били добавени сравнително скоро. Четирите отзад бяха много по-стари и вероятно бяха построени със самата къща или скоро след това.

Струваше му се, а той бе доста проникателен, че терасите отговарят на спалните на господаря и господарката, както и на двете най-големи и изискани стаи за гости. Но на Еди нямаше да дадат нито една от тях, защото не беше член на семейството — нито особено близка — на лейди Хонория.

Върна се във вътрешния двор и още веднъж разгледа двете вътрешни тераси, които бяха оформени от мраморни перила. Реши, че са достатъчно здрави да издържат въже.

После се върна в градината, но умът му работеше трескаво. Никога не би уронил достойнството на бъдещата си херцогиня. Но

това не означаваше, че беше доволен да спи под един и същи покрив с нея, без да я целуне за лека нощ. Скромно и нежно, наистина.

Случилото се между Еди и него беше смуцаващо. Сякаш бяха в центъра на вихрушка. Дори мисълта за нея пораждаше примитивен глад, от който стомахът му се свиваше. Когато пръстите ѝ бяха докоснали ръката му, лек, но чувствен допир, бяха запалили огън в него. Беше обзет от неконтролируемо желание.

Разхожда се из градината още половин час, за да позволи на студения нощен въздух да охлади страстите му. След това се присъедини към господата. Шатерис го извика и се оттеглиха в кабинета му за игра на билиард. С тях беше и друг приятел от детството им, Даниъл Смайт-Смит.

Играеха мълчаливо, докато след успешно вкарана топка Шатерис се изправи и каза доста рязко:

— Наблюдавах как разговаряхте с годеницата си по време на вечерята.

Гауан го погледна.

— Бях до лейди Едит. Естествено беше да говоря с нея.

— Поздравления — каза Шатерис. — Лейди Едит наистина е прекрасна.

Шатерис ловко вкара друга топка в джоба в другия край на масата.

— Кога планирате да се ожените?

— След четири месеца — отговори Гауан. Обаче идеята вече не му се нравеше. — Или може би по-скоро.

— Не бях единственият, който ви наблюдаваше. Бащата на дамата не изглеждаше доволен.

Гауан сви рамене.

— Документите са подписани, макар че графът би предпочел бракът на дъщеря му да има разумна и практична основа.

Шатерис вкара поредната топка. После каза:

— Вашият разговор не беше, как да се изразя, лишен от чувства.

Гауан отказа да се преструва, че бракът му е просто проява на практичност и удобство, защото така щеше да омърси чувствата, зараждащи се между него и Еди. Задоволи се да отговори:

— Твоят брак също не е съвсем практичен, както забелязах по-рано тази сутрин.

Усмивката на Шатерис разкри, че той знае съвсем точно какво има предвид Гауан.

— И двамата сме щастливци. — Топката рикошира, завъртя се и спря. — Както и ти — кимна към Смайт-Смит, чиято сватба щеше да е след около седмица.

Гауан се прицели в близката топка.

— Годеницата ми сподели с мен, че стаята ѝ има тераса. — Вдигна поглед към Шатерис. — Предполагам, че гледа към вътрешния двор.

Графът смръщи вежди.

— Не мога да кажа.

— О, за бога! — намеси се Смайт-Смит. — Ако лейди Едит има тераса, стаята ѝ трябва да гледа към вътрешния двор, тъй като стаите на родителите ми гледат към задната градина. Не искаш да направиш грешка и да се изкачиш на терасата на майка ми, Кинрос.

Шатерис се облегна на масата, без да обърне внимание на бъдещия си шурей.

— Мисля, че те познавам цял живот, Кинрос.

— Срецнахме се, когато бяхме на по осем години. — Гауан удари топката. — На събиране в същата тази къща, доколкото си спомням.

— Това само засилва удоволствието ми да видя, че си станал жертва на стрелата на едно сляпо дете.

Купидон ли имаше предвид? Предположението не беше лишено от разум.

— Е, прав ли е Смайт-Смит за терасата?

— Това е само мисъл — каза Шатерис, — но защо не следваш пътя на най-малкото съпротивление, накратко: стълбите?

Гауан вдигна поглед, знаейки, че очите му блестят дяволито с пламъче, което приятелят му не беше виждал никога досега.

— Предпочитам да я изненадам. Обсъждахме пиесите по време на вечерята.

— О, това ли обсъждахте? — Графът избухна в смях. — Бях готов да заложа половината си имущество, че не разговаряте за литература.

— Напротив. Уверявам те. Разговаряхме за „Ромео и Жулиета“.

— А! Опасни неща, тераси.

Гауан вкара поредната топка.

— В добра форма съм.

— Обзалагам се, че старата стълба в конюшната, с която играехме като деца, е все още там — каза със смях Смайт-Смит.

— Стълбата със сигурност няма да стигне до терасата — отбеляза Гауан.

— Стълбата е въжена — обясни Смайт-Смит. — Изтъкана от конски косми всъщност. Възможно е да е направена със същата цел.

— Намирам това предположение за неприемливо! — възмути се Шатерис.

— Глупости! — отговори Смайт-Смит и побутна приятеля си с лакът. — Ти ще се ожениш утре, аз имам да чакам още около седмица, а бедният Кинрос ще трябва да чака месеци наред. — Обърна се отново към Гауан, очите му блестяха дяволито. — Ще изпратя някой да я донесе. Моят човек ще направи така, че камериерката на дамата няма да узнае нищо.

Гауан се погрижи за последната топка, изправи се, срещна погледа на Смайт-Смит и избухна в смях.

— Ти самият си използвал тази стълба!

— Не мога да коментирам предположението ти — отговори приятелят му, но в очите му танцуваха пламъчета. Обърна се. — Дамите няма да се оттеглят, преди да е изминал час. Смятай го за мой сватбен подарък.

Гауан загледа как Смайт-Смит излиза от стаята, следван от графа. И двамата бяха дяволски привлекателни мъже.

Изведнъж изпита радост, че дебютът на Еди не се бе състоял преди година или две. Ами ако се наложеше да се срещне с нея като с лейди Шатерис?

Немислимо.

Щом веднъж се оженеха, щеше да може да я целува, докато се хранеха, ако пожелае. В Крейгивар нямаше кой да му каже „не“, ако изгонеше слугите и иконома, за да може сам да сервира на дамата си.

Нададе тих стон и осъзна, че успокояващият ефект от разходката в градината е изгубен отново.

ГЛАВА 12

Еди се приготви за сън като упоена. Изкъпа се и облече нощница и халат, после седна на табуретката, за да може Мери да извади фибите от косата ѝ и да я вчеше.

Гауан бе такава странна смесица — сериозен, но в същото време притежаващ язвителен хумор. Но сърцето му бе истинско. Той имаше сложен характер и, по нейно мнение, не се разкриваше пред никого.

— Искате ли вече да си легнете, милейди? — запита Мери и ѝ се усмихна.

— Още не — отговори Еди. — Първо трябва да се упражнявам. Благодаря ти, това беше всичко.

След като Мери излезе, Еди взе виолончелото от стойката му до стената. Макар да беше уморена, трябваше да свири поне час, защото утрешният ден щеше да бъде изцяло изгубен.

Преди години, когато беше започнала да отказва да пътува без виолончелото си, баща ѝ беше поръчал да му изработят специален калъф, подплатен с кадифе, почти дубликат на неговия. Сега двата инструмента пътуваха в отделна карета, а калъфите бяха толкова тежки, че между къщата и каретата ги пренасяха двама слуги.

Започна с Вивалди. Не се справяше добре със „Зимата“. След половин час тя работеше вече упорито, повтаряйки пасажите, които не харесваше, отново и отново, докато не останеше доволна.

После започна отначало с намерението да изсвири цялата мелодия, преди да си позволи почивка. Беше се концентрирала така пълно, че се стресна, когато внезапно подухване откъм френските прозорци, водещи към терасата, изпрати няколко страници на пода и разроши косата ѝ. Пръстите ѝ потрепериха, тя изруга тихо и започна отново.

Вече нямаше нужда от нотите — музиката препускаше в ума ѝ на половин нота преди лъка ѝ. Звучите се плъзгаха като вода от челото ѝ.

Ветрецьт отново раздвижи страниците, но този път не наруши концентрацията ѝ. Беше почти стигнала края, когато вратата към

коридора се отвори без предупреждение. Тя вдигна рязко глава, смръщила вежди. Мери знаеше колко много мрази да я прекъсват, когато се упражнява.

Но не беше Мери, а баща ѝ, който носеше виолончелото си. Лицето му беше изопнато, очите — потъмнели от гняв.

Тя вдигна лъка и посочи стола от другата страна на камината, близо до прозореца. Докато той прекосяваше стаята, тя дръпна нощницата и покри коленете си. Тъй като често се упражняваше преди лягане, всичките ѝ нощници бяха ушити с висок прорез, което освобождаваше краката ѝ, докато в същото време те бяха покрити, както подобаваше.

Баща ѝ разбираше ограниченията, които създаваше свиренето по дамски обичай. Нито един сериозен челист не можеше да понесе ограничението на движенията на ръката.

Той седна и извади лъка си.

— Новият аранжирмент на италианския концерт на Бах? — предложи тя. Свиренето в дует беше сърцето на връзката между баща и дъщеря. Още когато бе съвсем малко момиченце, тя се радваше на нощните му посещения в детската стая. Беше започнала да се труди усърдно в полето на музиката, за да си спечели усмивка от негова страна. Но музиката влезе в кръвта ѝ и тя продължи ревностно да се упражнява.

Графът не умееше да дава израз на привързаността си, но влизаше в детската стая всяка вечер, без да пропусне нито една, и я бе научил да свири. И дойде времето, когато нямаше на какво повече да я научи. Оттогава насам просто се упражняваха заедно.

Сега кимна, показвайки мълчаливо съгласието си. Двамата поставиха едновременно лъковете върху струните.

Свиреха заедно толкова отдавна, че се следваха без всъщност да мислят за това. Предложената от нея музика беше могъща и богата на емоции, звуците бяха дълбоки и излизаха от струните почти като ридания.

Тя свиреше контрапункта, нотите ѝ танцуваха около неговите, подхващаха строгия бас, сливаха се с мелодията, бяха като слънчева светлина в полунощ. Баща ѝ седеше с лице към нея, изражението му бе смесица от радост и концентрация.

По средата на мелодията ветрецът отново подухна и тя вдигна поглед. Лъкът ѝ едва не се поколеба, няколко листа отново паднаха на пода. Добре, че баща ѝ се бе концентрирал изцяло в музиката, защото, за нейно огромно изумление, на терасата, точно зад него, стоеше Гауан.

Лявата ѝ ръка се движеше почти като в транс, докато тя гледаше втренчено херцог Кинрос. После баща ѝ вдигна лъка от струните и музиката рязко спря, а нейните ноти се посипаха във въздуха като слаби копия на онова, което трябваше да бъдат. Дали не беше чул нещо? Тя също вдигна лъка си от струните, като не смееше да диша.

— Да саро? — запита той. За нейно огромно облекчение, в гласа на баща ѝ нямаше и следа от подозрение. Той само признаваше, че тя вече не е концентрирана в музиката. Беше ѝ чудно и невъзможно да се концентрира. Да, наистина, малко е трудно да постигнеш концентрацията, която се изисква за такава трудна мелодия, когато годеникът ти се материализира като шотландско привидение на малката тераса, намираща се на шест метра над земята. Как, за бога, се беше озовал там?

Ако баща ѝ се обърнеше...

Нейната суетна част искаше Гауан да повярва, че е чувствена жена, чиито червени устни са индикатор за природата ѝ. Подръпна нощницата си и тя се разтвори, откривайки левия ѝ крак. Баща ѝ нямаше да забележи, защото нито един музикант не гледа другия, докато свирят. Той дори често затваряше очи, докато свиреше.

— Да — отговори тя. — Или, по-скоро, не. Да изсвирим концерта в G мажор на Вивалди.

— Имаш ли нужда от ноти?

— Не. Работих по него месеци наред, преди да се разболея. Ще свиря втори глас, ако искаш да вземеш първия.

Баща ѝ кимна.

— Мисли за лириката в музиката, Еди. Последния път се беше концентрирала прекалено много в движенията на пръстите и не чуваше значението на музиката. — Това бе казано спокойно, лишено от всякакви чувства.

Уверена, че баща ѝ не знае за присъствието на Гауан на терасата, Еди се отпусна малко и си позволи отново да хвърли поглед на херцога. Той все още беше там, облеган на перилата, мълчалив,

силуетът му се очертаваше на нощното небе. Чувствата, които изпитваше към него, бяха толкова странни.

Срещна погледа му и видя дяволски пламъчета в очите му... и усети нещо странно в сърцето и тялото си — сякаш чуваше звуците на виолончелото за първи път.

Баща ѝ наведе глава и постави лъка си върху струните. Еди също се приготви, след това двамата засвириха плавно.

Тя искаше Гауан да разбере тази нейна страст, да види, че тя не свири просто за да убие времето. Затова го изхвърли от ума си и се отдаде на музиката с опита на годините зад себе си.

Музиката бавно изпълни пространството между тях с толкова нежни и сладки звуци, подобни на истински чувства. Тялото ѝ се изпълни с покой. Стигнаха до най-трудната част. Еди наведе глава и се погрижи пръстите ѝ да скачат абсолютно сигурни от нота на нота.

Не се запъна нито веднъж. Никога не беше свирила толкова добре. Баща ѝ не я погледна нито веднъж, но знаеше, че тя долавя как радостта изпълва тялото му. У него вече нямаше гняв и отчаяние, той дишаше в такт с музиката, създаваше я. Музиката и въздухът като че ли се преплитаха в едно.

Когато и последната нота заглъхна, баща ѝ най-последно вдигна глава. Еди отново остави нощницата да покрие крака ѝ, като много внимаваше да не поглежда към терасата зад него.

— Права беше — каза той и се изправи. — Наистина си се научила да свириш тази мелодия. — Това беше висока похвала.

Еди му се усмихна. Двамата често се караха, но тя много го обичаше. И знаеше, че въпреки скованото си държание, той също я обича.

— Благодаря — каза тихо. — Лека нощ, татко.

Той наклони глава — като музикант, който отдава почит на друг музикант.

— Лека нощ, дъще.

Взе инструмента си, прекоси стаята и излезе, без да каже и дума повече.

Еди затвори вратата след него и се обърна. Гауан се бе слял с мрака. Едва долавяше очертанятията на тялото му на фона на звездното небе. Не отиде при него, а се облегна на вратата и, като чувствена жена, остави краката си да се покажат през нощницата.

— Ваше благородие — каза. — Изненадана съм, че имам посетител по това време на нощта.

Гауан влезе в стаята.

— Аз също съм изненадан.

— От какво? — Тя остана на мястото си, желаеща той да отиде при нея. Музиката въодушевяваше Еди и тя винаги беше осъзнавала, че е така. Но никога досега не беше осъзнавала, че може да извлече още по-дълбоко въодушевление, което просто да пее във вените ѝ. Това новото и по-дълбокото я караше да иска да си играе с мъжа пред себе си като с инструмент. Или да го остави да си играе с нея... Не беше сигурна. Тази нова лудост ѝ беше непозната, но от това не ставаше по-малко всепоглъщаща.

Тя беше като кръвта, която течеше в тялото ѝ, като музиката, която изпълваше душата ѝ.

Лудост.

— Баща ти казва, че съперничиш на най-добрите музиканти в Англия.

— Той ми е баща. Преувеличава.

— От това, което чух тази вечер, съдя, че той също е един от най-великите в Англия. — Беше скъсил наполовина разстоянието между тях.

— Вярно е. — Опияняващо чувство за власт изпълваше вените на Еди. Чувство за женска власт — нещо, за което никога не си бе направила труда да научи. Нищо чудно, че Лейла флиртуваше с други мъже...

Гауан смръщи вежди.

— Мисля, че в цяла Шотландия няма нито един човек, който да свири на виолончело.

— Хм. — Еди не даваше и пукната пара. Харесваше ѝ да свири с баща си, но също така обичаше да свири и сама. И беше щастлива да свири с часове. — Как, за бога, стигна до терасата ми?

— Покатерих се. Реших да играя ролята на Ромео и да те извикам навън, но като чух, че свириш, бях прикован от музиката. Сякаш се лееше от вълшебна уста.

— Вълшебна уста? Какво е това?

— В Шотландия съществува вярването, че музиката идва от земята на феите, която се намира под покрит с трева хълм. — Направи

още няколко крачки към нея.

Еди му се усмихна. Не помръдваше.

— Значи съм те привлякла така, сякаш от струните ми се е изливала магия?

— Да.

— Свирихме концерт на Вивалди.

Той мълча известно време.

— Има много неща, които не знам за музиката, моя лейди.

— Досетих се. След като никога не си чувал за виолончело.

— Всъщност никога не съм чувал жена да свири. Да пее, да. И със сигурност знам, че дамите свирят на пиано.

Еди кимна. Никога не беше мечтала да свири пред публика.

— Аз не искам да свиря пред публика. Макар че тази вечер ми хареса да имам такава.

— Ще свириш ли отново за мен?

— Разбира се.

Той се приближи още повече към нея — толкова близо, че дъхът му раздвижи малките къдрици на челото ѝ.

— Бях на терасата, преди баща ти да влезе в стаята.

Този поглед в очите му... Гореща руменина заля бузите на Еди.

— Ти, свиреща на виолончело, беше най-еротичната гледка на света — прошепна. После устните му се спуснаха над нейните.

Първата ѝ целувка.

Устните му бяха сладки и нежни, макар и непознати. И все пак бе възможно той да я познава по-добре от всеки друг.

Първата му целувка.

Устните ѝ бяха като най-сладките венчелистчета в сърцето на цвят орлови нокти. За секунда Гауан не можеше да повярва, че я целува. Устните им се докоснаха веднъж, два пъти... и езикът му се гмурна в устата ѝ.

Тя разтвори устните си под натиска на неговите и издаде тих звук на изненада. Той се наведе още по-ниско, подпрял длани на вратата. Езиците им затанцуваха за миг, после Гауан целуна очите и бузите ѝ. Неспособен да устои, се върна на устните ѝ. Целуваха се, докато в главата на Гауан не изникнаха образи на белите крака на Еди, преплетени с неговите, тялото ѝ, извито в дъга на леглото, вик, надигащ се от гърлото ѝ...

Не.

Нямаше да обезчести бъдещата си невеста, независимо че ръцете му обгръщаха врата ѝ, а тя го целуваше трескаво, езикът ѝ бе така смел и чувствен като неговия.

Независимо че тънките ѝ пръсти си играеха с косата му и тази лека ласка можеше да го подлуди.

Независимо че сърцето му биеше тежко като нейното. Усещаше го през тънката материя на нощницата ѝ, както и гърдите ѝ, меки и тръпнещи до неговите.

Извърна глава и чу как дъхът излиза със свистене от собствените му гърди. Тя прошепна нещо и устните ѝ погалиха брадичката му. Усети ги да докосват ухото му и той изстена.

— Не можем да го направим — прошепна той и подпря чело на хладното дърво на вратата. — Не трябва.

— Гауан. — Тя произнесе името му леко като дихание. И, господ да му е на помощ, дланите ѝ се плъзнаха по врата му и надолу по гърдите му.

— Еди. Няма да отнема честта ти. Ти ще бъдеш моя невеста. Моя херцогиня.

Очите ѝ горяха, устните ѝ бяха леко подпухнали от целувките му. Но тя наклони глава и разумът ѝ се върна за части от секундата.

— Много благородно от твоя страна.

Гледаха се втренчено. Всичките ѝ сетива се бяха събудили за живот, но нищо от това нямаше значение.

Леко кривата усмивка на устните, които допреди малко беше целувал, спря дъха му и изтръгна стон от гърлото му.

— Трябва да сляза обратно по стълбата — каза с дрезгав глас.

Усмивката ѝ стана по-уверена.

— Откривам, че ще бъда много щастлива да се омъжа за теб, херцоже.

— Много съм щастлив да го чуя, момиче. При дадените обстоятелства. — Не можеше да се сдържи да не я докосва, да не обгръща врата ѝ с ръце, да не приближава устните си до нейните.

— Не вярвам, че това е нещо обичайно сред... сред благородниците — каза тя миг по-късно.

Гауан поклати глава. Не можеше да се сети за нито една двойка, която да е била обгърната от пламъци на вулкан като тях. Взе лицето ѝ

в дланите си.

— Трябва да бъдем сигурни — каза, а думите му прозвучаха като клетва, — че няма да правим прибързани неща, които ще ни доведат до грешка.

Дланите на Еди покриха неговите.

— Чувствам, че трябва да наема гувернантка, която да дойде с мен в Шотландия. Отново ли цитирам Шекспир?

Той кимна.

— Никога не съм обичала особено поезията — каза тя, обърна глава и целуна дланта му. — Макар че ти може би ще успееш да промениш мнението ми.

— Аз обожавам поезията.

— Всяка жена би видяла веднага, че се издуваш гордо от съблазнителните си умения.

Той отстъпи крачка назад и избухна в смях.

— Издувам се? Издувам се?

И бездруго вече зачервените бузи на Еди поруменяха още повече.

— Знаеш какво искам да кажа! — каза тя. — Ти си... Знаеш всичко, а аз — нищо.

Трябваше ли да бъде честен с нея?

Тя постави ръце на хълбоци, а те бяха чувствени и съвършени. Движението накара нощницата да се опъне по също толкова съвършените ѝ гърди. Погледът ѝ бе така искрен и пряк, че той призна истината.

— Аз също не знам нищо, Еди.

— Не говоря за брака — каза тя веднага и бузите ѝ станаха моравочервени.

— За какво, тогава? — запита той. Наистина се забавляваше.

— За леглото! — извика тя. — За това. Ти знаеш всичко, а аз не. — Присви очи. — Макар че, ако отново ми се присмееш, може би ще видя дали няма да мога да придобия известен опит през следващите няколко месеца преди женитбата ни.

Той я притисна към вратата, само с едно бързо движение закова двете ѝ ръце над главата със своята и почувства горещото ѝ тяло до своето.

— Абсолютно не.

В очите му танцуваха весели пламъчета, а тя пърхаше преднамерено с мигли.

— Сигурна съм, че ще бъдеш благодарен да откриеш, че нямаш невежо момиче като мен в леглото си в сватбената нощ.

— Не. — Наведе глава и я целуна страстно.

Когато устните му се откъснаха от нейните, тя каза задъхано:

— Ти знаеш всички тези любовни поеми, стихове от Шекспир и всичко останало. А аз не разполагам с нищо, Гауан. Не мога да прочета пиеса, дори животът ми да зависи от това. Опитах, но не успях да стигна дори до средата.

— Не ме интересува. Нека те науча на любовната поезия. — Проследи очертанията на долната ѝ устна с пръст. — Ти си моя, Еди.

— Едва ли исках да кажа това — каза тя. — А ти си...

— Така недокоснат като теб — каза той, очарован от начина, по който гъстите мигли обрамчваха очите ѝ.

Тя смръщи вежди.

— Девствен — каза той с недоволно ръмжене, защото не се предполагаше мъжете да бъдат девствени. Никога.

Пусна ръцете ѝ и я взе в прегръдките си. Женствеността ѝ изпрати топли вълни по крайниците му. Но той се застави да я заведе до стола, вместо да я положи на леглото.

— Ти? — Тя беше изумена.

— Да. — Той седна и я взе в скута си. — Бях сгоден от съвсем малък, затова не можех да спя с жена, която можеше да има очаквания — или мечти — да стане херцогиня. Идеята да плащам за любовния акт ми се струваше отвратителна, а, освен това, щях да опетня честта и на годеницата си, и своята собствена.

Еди седеше тиха като мишка, но го прегърна по-силно. Очите ѝ потърсиха неговите, широко отворени и изненадани.

— Затова съм абсолютно сигурен, че нямам „болест от интимен характер“ — каза.

— А, писмото ми — разпозна тя собствените си думи. — Да, предполагам, че нямаш.

Той я целуна отново и дори още по-страстно. Когато дойде краят на целувката, въздухът между тях бе зареден с електричество, което бе едва ли не видимо. Сега погледите им се срещаха с обещание за възможности.

— Заедно — прошепна тя с благоговение. — Не очаквах подобно нещо. Винаги съм мислела, че жената встъпва девствена в брака, но мъжът...

— Трябва първо да е спал с прислужница или камериерка — каза Гауан. — Но така ще унижа и себе си, и жените, които работят при мен.

От устата на Еди се разнесе приглушен смях.

— Ти си мъж с принципи.

— А това не е ли добре?

ГЛАВА 13

Смехът се бореше с предизвикваща болка, измъчваща я нужда. Вече не можеше да погледне Гауан, без да се наведе да го целуне. Затвори очи и допря буза до рамото му.

— Хубаво нещо е да имаш принципи — каза тихо. — Трябва да си се смял, когато ти писах за любовници и за болести.

— Не съм се смял. Въпросът бе повдигнат конкретно. Много са мъжете, които имат любовници. Но аз винаги съм се надявал, че ще намеря съпруга, която ще иска да носи децата ми, а как ще си позволя да опетня честта на такава съпруга като изливам злато в скута на жена, за която нямам намерение да се ожения?

Еди се обърна и целуна Гауан по врата. Силен врат имаше той.

— Сложен човек си ти.

— Напротив, тези неща не са сложни. Имаше стара шотландска поговорка, която казва, че „настоящето е твоето бъдеще“. Избрал съм да не опетнявам бъдещето. Освен това, баща ми... — Гласът му заглъхна.

— Имал е любовница? — запита Еди.

— Много.

Тя отново го целуна под челюстта — там, където пулсираше сърцето му.

— Мислех, че баща ми има любовница, но сега не съм толкова сигурна. Лейла се страхува, че е така, когато той не се прибира през нощта.

— Съмнявам се — каза Гауан. — Баща ти не е човек, който ще си навлече срам и позор.

Еди се усмихна, защото знаеше, че той не може да види усмивката ѝ. Баща ѝ беше малко студен и скован, но дълбоко в сърцето си беше като Гауан, когото всяка жена би искала да има до себе си.

— Майка ти знаеше ли за връзките на баща ти?

— Да. — Шотландският му акцент ставаше все по-ясно доловим. — Но поведението ѝ отговаряше на неговото. Нямахме право да се

оплаква.

— Съжалявам — промърмори Еди и се облегна назад, върху ръката му, за да види по-добре лицето му. — Сигурно е трудно за човек да открие подобни неща за родителите си.

— Майка ми беше известна с изневерите си, затова го научих още съвсем малък. — В гласа му се долавяше мрачно примирение. — Баща ти каза ли ти, че имам малка полусестра на име Сузана?

— Така ли? Не, не е споменавал. Тя в Шотландия ли живее?

— Живее с мен и е на пет години или поне така мислим.

— Какво? — Еди изправи гръб. — Имаш полусестра, която живее с теб и мислите, че е на пет?

— Майка ми ни остави, когато бях на осем, а почина преди няколко месеца, оставяйки дете. Предполагаме, че се е омъжила отново след смъртта на баща ми, макар това да не ми е известно със сигурност. Все още не сме открили данни сестра ми да е кръстена.

— О, мили боже! — Еди скочи от скута му, прекоси стаята и се обърна с лице към него. — Да разбирам ли, че си готов да се ожениш, за да осигуриш майка на сестра си? Трябва да ти кажа, че нямам никакъв опит с деца.

Той също се бе изправил, разбира се.

— Аз също. Но съм наел три жени и гувернантка, които да се грижат за нея.

— Съжалявам, не исках да те накарам да станеш. — Седна срещу него. — Дори не знам колко е голямо едно петгодишно дете. Поникнаха ли й вече вторите зъби? Може ли да говори? Какви ги говорят? Разбира се, че може!

— О, Сузана говори — каза Гауан прочувствено. — Непрекъснато. И има зъби. Ухапа ме още първия ден, когато дойде в Крейгивар. Затова ще те посъветвам да внимаваш, когато се приближаваш към нея. — Седна отново и взе ръката ѝ в своята.

— О, господи! — произнесе Еди тихо като въздишка. Без дори да го съзнава, гледаше как палецът му описва кръгове по дланта ѝ. Умът ѝ препускаше. Не само щеше да се омъжи и да се премести в Шотландия, а очевидно щеше да се грижи и за осиротяло дете. Наистина, баща ѝ можеше поне да го спомене.

— Помня, че изрази желание да имаш деца едва след няколко години. Не съм те подвел, като не споменах Сузана. Трябва да призная,

че тъй като не съм в Шотландия, съвсем забравих за нея.

Не изглеждаше ни най-малко виновен.

— Има ли членове на семейството, които да ти помогнат в отглеждането ѝ? — запита Еди с надежда. — Леля може би? — Не можеше да стане майка на петгодишно дете само за една нощ. Не беше сигурна дори, че е виждала петгодишно дете.

— Не, за нещастие. Имам няколко лели, но те все още не са се запознали със Сузана. Сестри са на баща ми — обясни. — Живеят на островите Оркни.

— Тя е сама в замъка?

— Има сто и трийсет слуги, които живеят там, включително четирите жени, чието основно задължение е да се грижат за нея.

Нейната майка бе умряла, когато Еди бе още дете и тя добре знаеше, че дори сто слуги не могат да заменят изгубения родител.

— Може би има книги за този род неща — измърмори. — Детето страда ли жестоко? Как умря майка ти, ако мога да запитам?

— Удави се в езеро, след като изпи повече уиски, отколкото е препоръчително. — Настъпи пауза, после добави: — Баща ми умря година по-рано, след като изпи две бутилки уиски. Заради облог, нали разбираш.

Еди започна да изрежда наум различните думи на съчувствие, които ѝ бяха познати, но нито една не ѝ се струваше подходяща.

— Все пак, баща ми умря като победител в облога, което без съмнение щеше да бъде утеха за него. Аз не пия алкохол, в случай че се тревожиш за възможността да съм наследил семейните наклонности. — Гауан я осведомяваше за тези подробности съвсем спокойно, сякаш говореше за промените във времето.

— А бащата на Сузана... вторият ти баща?

— Майка ми говореше за себе си като за вдовица, макар никой от домакинството ѝ да не знаеше нищо за живота ѝ преди преместването ѝ в Единбург миналата година. Възможно е да е скрила брака си от мен, за да запази издръжката си. Възможно е още Сузана да е незаконна. Наел съм детективи, които да открият истината. — Скръсти ръце на гърди. — Има хора, които биха сметнали, че ти предлагам опозорено име.

— Не ставай смешен. — Еди мръщеше вежди. — Глупавите постъпки на родителите не засягат децата.

— Много щедро от твоя страна. — Поколеба се, после каза: — Трябва да добавя, че Сузана е доста палаво и непокорно дете. Трудно е човек да се справи с нея. Не съм единственият, когото ухапа. Жените, които се грижат за нея, също са в опасност.

Прекрасно. Еди вече беше неспокойна. Тревожеше я идеята, че ще трябва да се грижи за дете и още повече — за едно от така наречените трудни деца.

— Знаела ли е за съществуването ти, преди да се озове под покрива ти? Как изглежда?

— Дребна е. Много дребна всъщност. Мисля, че си служи много добре със словото за дете на своята възраст, макар гувернантката да ме уверява, че момиченцата често са надарени в тази област. И, не, не изглежда да е имала представа, че има семейство.

— На теб ли прилича?

— Косата ѝ е много по-яркочервена. Като се изключи това, за останалото не мога да кажа. Все още не съм прекарал много време с нея.

— Трябва да е нещастна, след като е загубила майка си и ѝ се е наложило да живее с напълно непознатия си брат.

— Няма причина да бъде нещастна. Имам впечатлението, че е знаела много малко за майка ни.

Еди определено имаше чувството, че според херцог Кинрос на човек му е позволено да изпитва такова горчиво чувство като нещастията само при много ограничени обстоятелства.

— Дори Сузана да не е била близка с майка си, пак е изгубила всички хора, които е познавала — отбеляза.

— Всеки ден ми докладват за всички важни събития, а детската стая не беше споменавана след ухапването миналата седмица, затова съм убеден, че е щастлива.

Еди отново скочи от стола си. Всичките трепетни чувства, които допреди малко бе изпитвала към Гауан, бяха погълнати от завладялата я нервност. Отиде до камината и взе оттам малката порцеланова фигурка на Богородица с младенца, поигра си с нея и я остави. Като че ли Дева Мария е знаела съвсем точно как да отгледа сина си. При тази мисъл Еди изпита неподправен ужас. Защо баща ѝ не беше споменал детето, когато ѝ бе съобщил, че ще се омъжи за Гауан? Възможно бе да възрази.

Не че баща ѝ щеше да обърне внимание на страховете ѝ, като се имаше предвид, че щеше да се издигне до херцогиня.

— Как, за бога, получаваш всекидневни доклади, след като си тук, а Сузана е в Шотландия? — запита тя.

— Всяка сутрин от замъка тръгва слуга с пълен доклад. — Той също беше станал и стоеше до срещуположния край на камината. — Намирам, че да се управлява голямо имение, е значително по-лесно, когато има непрекъснат поток от информация. Най-отдалечените ми имения изпращат съобщения до замъка на всеки два или три дни.

— Това сигурно изисква много слуги — каза тя, впечатлена от идеята и постигнатото. — А също и карети и коне.

Той сви рамене.

— Имам много.

После, за секунди само, в очите му се появи желание и тя отново усети ясно тялото си. Той направи крачка към нея.

— Не се тревожи за сестра ми — каза. — Ако не я харесаш, ще намеря кой да се грижи за нея.

— Абсолютно не! — възкликна Еди. — Просто не съм свикнала с децата. Но ще се справя. — Усмивката на Гауан беше чисто изкушение и нямаше нищо общо с думите ѝ. — Това е много рисковано — каза, спомнила си внезапно, че са съвсем сами в спалнята ѝ в непозната къща посред нощ. — Трябва да си вървиш. Не искам да съсия сватбата на Хонория, като предизвикам скандал.

— Да, трябва. — Дълбокият му глас погали кожата ѝ като кадифе.

Тя потрепери и чу музика в главата си. А той не помръдна.

— Ще се вдигне много шум, ако ни заловят — каза тя, после добави: — А ти си доста едър. Искам да кажа, широкоплещест.

— Плувам в езерото всеки ден.

Очевидно плуването го бе дарило с мускулестите гърди, които копнееше да докосне. Той ѝ се поклони и тръгна към терасата. Тя го последва, сякаш бе вързана за него с въже.

— Какво мислиш за свиренето ми? — запита, когато той постави едната си ръка на перилата и се приготви да се спусне по въжената стълба.

Лицето му беше в сянка, вътрешният двор под него бе осветен от лунната светлина.

— Мисля, че си гений — каза. — Точно както твърди баща ти. Ще научиш ли Сузана да свири?

— Да — отговори тя и осъзна, че наистина ще научи детето така, както баща ѝ беше научил нея.

— Ще трябва да направим така, че Сузана, а и децата, които ще имаме, да могат да свирят пред публика, ако пожелаят. — Започна да слиза.

Главата му изчезна под мраморния парапет, докато тя все още осмисляше думите му. Наведе се и го загледа как слиза — така пъргаво, сякаш под краката му имаше стълби.

Щом веднъж стъпи на земята, той отметна глава назад и я погледна. Сърцето ѝ прескочи удар. Но също така изпитваше смущение, което я заливаше от главата до петите. Може би трябваше да се покаже по-студена. Какво щеше да стане, ако след случилото се тази вечер между тях той я помислеше за ненаситна?

— Може би си прав — каза тихо, втренчила поглед надолу. — Може би прибързваме, което не е правилно.

— Ще се държа с теб утре така, сякаш не сме се срещали тази вечер, но се страхувам, че всички, които днес бяха в трапезарията, вече знаят какви са чувствата ми. А и обявата за годеща вече излезе във вестниците.

— Подобни неща не се случват на хора като мен — каза Еди.

— Гласът ти е като музика — каза Гауан, гледащ нагоре към нея. — В колко часа ставаш?

— Защо питаш?

— Искам да съм повече време в компанията ти, а не само да се гледаме, докато трае сватбената церемония.

Каза го съвсем спокойно, сякаш се подразбираше, но сърцето ѝ запя.

— В девет. Лека нощ — извика.

— Лека нощ — каза той, но толкова тихо, че тя не го чу.

Но някой друг чу.

Тя пусна студените перила и загледа как Гауан прекосява с широки крачки вътрешния двор и се скрива в мрака.

Остана още малко на терасата, а в главата ѝ звучеше музика дори по-нежна от тази, която лъкът ѝ изтръгваше от виолончелото.

ГЛАВА 14

*„Кързън стрийт“ №20, Лондон,
градската къща на граф Гилкрис*

— Годеникът ти — каза графът с леден тон — първоначално се съгласи на годеж от пет месеца, а сега иска да намали срока. Мисля, вече ти казах, че наскоро е станал настойник на осиротялата си сестра, съвсем малко дете. Подозирам, че се страхува, че тя ще остане без майка през това време, макар да не изрази загриженост за нея, когато помоли за ръката ти.

Семейство Гилкрис се беше върнало в Лондон веднага след сватбата, а Гауан бе отпътувал за Брайтън, за да разговаря отново с bankerите. Еди тайно броеше дните до закриването на срещата на bankerите. „Утре“, мислеше си. „Или дори тази вечер.“

— С радост ще се съглася — каза тя, като придаде смиреност на гласа си. Последното, което искаше, бе да предизвика справедливия гняв на баща си, като отбележи факта, че е пропуснал да й спомене за Сузана.

— Това не ми харесва — каза той рязко. Заобиколи масата и остави чашата си.

— Може ли да запитам защо?

— Херцогът не е мъжът, за който го мислех.

— Това не е вярно — възрази Еди. — Гауан е точно...

— Гауан? Обръщаш се към него на първо име? Това е скандално. — Устните на баща й образуваха много тясна черта.

Искаше й се да му отвърне рязко, но така само щеше да навреди на каузата си.

— Нямах предвид... Не исках да прозвучи така — каза.

— Очакват ме в Парламента — заяви баща й. Поклони се и излезе.

Тази вечер не се прибра за вечеря.

— Знаеш ли — каза Еди по време на вечерята, — мисля, че се отнасяш прекалено мило с баща ми, Лейла. Ето, стоиш си у дома,

докато съпругът ти е навън и прави каквото поиска.

— А какво искаш да правя? Да флиртувам с Грифъс? Дори не го харесвам. Прекалено е млад.

— Разбира се, че не. — Еди остави вилницата си. — Но защо животът ти трябва да е толкова нещастен? Не казвам, че трябва да флиртуваш, Лейла. Само казвам, че трябва да си създадеш свой живот, някаква рутина, за да не си мрачна, когато татко не се прибере.

Лейла изглеждаше изпълнена със съмнения.

— Знам, дадох ти някакво извинение със закъснелия си дебют, но сега няма причина да си седиш у дома. А ти рядко излизаш от къщи.

— Съпругата трябва да се държи така.

— Но съпругът ѝ трябва да е с нея у дома. Да не споменаваме факта, че трябва да я придружава на балове и в театъра. Баща ми рядко е тук, а когато е, е толкова студен, че може да изстудиш напитките с него вместо с бучка лед. Къде щяхме да отидем тази вечер, ако татко не бе приел предложението на Кинрос? Ако все още търсех съпруг, с други думи?

— У Алмак, предполагам — каза Лейла. — Сряда вечер е, а ти бе изпратен ваучер след дебюта.

— Да, така е — каза Еди. — Точно там ще отидем тази вечер.

— Но защо? Баща ти няма да знае къде съм. Не че го интересува. А ако не си дойде цяла вечер, както направи снощи? Твърди, че спи в стаята си в Камарата на лордовете. — Каза последното без никаква вяра.

— В такъв случай, ти ще прекараш времето в танци, което също е важно. Няма причина да седиш тук и да въртиш палци, докато те отегчавам със свиренето си на виолончело. — Еди се изправи. — Ще помоля Мери да ме облече за танците.

— Добре.

Еди я посочи с пръст.

— Ти, моя мащехо, ще бъдеш щастлива тази вечер.

— Предполагам. — Лейла като че ли имаше желание, но не можеше да стори подобно нещо. Усмивката ѝ беше колеблива.

— Кажи на Уилкинс, че искаме шампанско, преди да излезем. Ще пийнем и така няма да отказваме танц на никого. Нека клюките стигнат до татко!

Еди слезе по стълбите след малко с вид нещо средно между скромнен и съблазнителен. Нямахше новини от Гауан да се е върнал в Лондон, но, разбира се, жената не се облича красиво само за да достави удоволствие на мъжа.

Макар че тя бе направила точно това.

Мери бе използвала машата, за да изправи косата ѝ.

Лейла ахна.

— О, Еди, скъпа, изглеждаш просто великолепно! — Сведе поглед към роклята си. — Толкова си стройна, а аз напълнявам все повече.

— Напротив, не си пълна. Имаш сладостни извивки, Лейла. Има разлика. Аз също не съм стройна.

— Стройна си в сравнение с мен може би защото не пиеш чай следобед. Всяка една от тези извивки се дължи на сладките. Шампанското ни чака. — Лейла махна с чашата си в нейната посока. — Може би имам прекалено пищни извивки за вкуса на баща ти.

— Лейла, скъпа, пиана ли си вече? — Еди прие чаша от Уилкинс, който се поклони и излезе.

— Мисля, че съм леко пийнала. Сигурно заради новата ми диета. Реших да ям само грозде след три следобед. Никакъв чай повече. Той е моето падение.

— Абсурд!

— Ако успея да остана на тази диета, може би ще успея да спечеля баща ти обратно. Да го изтръгна от ръцете на Уинифред.

— Уинифред? Коя е тя? — Еди седна срещу мащехата си и отпи от шампанското си. После, след като отново погледна Лейла, отпи щедра глътка. Може би щеше да успее да се потопи в духа на нещата. — Да не искаш да кажеш, че си открила името на татковата любовница?

— Не, но я нарекох Уинифред. Винаги съм мразила това име, затова така ми е по-лесно.

— По-лесно?

— Да я мразя, разбира се — каза Лейла. — Заради това, че разби и бездруго нещастния ми дом. Също така я смятам за отговорна и за факта, че ядох прекалено много сладки. И за факта, че единствената причина, поради която съпругът ми става през нощта, е да използва гърнето.

— Ха! — възкликна Еди.

— Онова, от което имам нужда, е вдъхновение. Ще използвам Уинифред като мотивация да отслабна. Сигурна съм, че тя е стройна и просто прекрасна.

— Ти си просто прекрасна — каза Еди и загледа как Лейла изпива на един дъх половин чаша шампанско.

— Още повече че настъпи времето — каза Лейла и направи драматична пауза — да ти кажа тайните на брачното ложе.

— Знам ги — побърза да я увери Еди.

— Не, не, не основното. Ще ти издам тайните, които се предават от майка на дъщеря. — Лейла направи пауза и смръщи вежди. — Знаеш ли за *petit mort*, малката смърт?

Еди беше сигурна, че знае, затова кимна.

— Характерно за нас, англичаните, е, че нямаме дума за това — каза Лейла мрачно. — И трябва да използваме френската, като че ли французите са единствените, които могат да доставят удоволствие на жените. Мога да ти кажа... — Спря се. — Но подробностите няма да ти харесат, тъй като става въпрос за баща ти.

— Да — съгласи се Еди. — Няма.

— Е, най-важното, което трябва да помниш, е, че каквото и да те помоли мъжът да направиш за него, трябва да ти отвърне със същото.

Еди смръщи вежди. Вярно, разбирането ѝ за половия акт бе само за основните неща, но не можеше да си представи някаква взаимност.

— Не, не това — каза Лейла и започна да размахва ръце. — Ще го разбереш, когато го видиш. Искам да кажа, когато те помолят да направиш нещо. Просто приеми думата ми сега.

— Добре.

— Трябва да кажа, че смятам това за доста малко вероятно, но ако Кинрос може да задържи инструмента си изправен само няколко минути или въобще не може да го вдигне, мога да помогна. Има лекарства за това! Затова само ми кажи, мила, и аз ще се сдобия с точното лекарство. Дори ще мога да ти го изпратя по пощата.

— Благодаря — каза Еди и се запита дали съпругите казват на съпрузите си за ефекта на лекарството, или пък им го дават тайно.

— А ето я и голямата тайна, макар никога да не съм мислила, че ще се нуждая от това. — Очите на Лейла се напълниха със сълзи. — Но имам.

Еди започна да изпитва смущение. И да се чувства объркана.

— Има ли нещо общо с девствеността?

— Това ли? О, не. Въобще не боли много. Не оставяй приказките на старите жени да те плашат. Може да има няколко капки кръв, които ще направят твоя шотландец щастлив. Мъжете изпитват гордост, когато знаят, че са разорали девствено поле.

— Поле?

— Ти си полето, а той разполага с плуга, ако ме разбираш. Макар че, може би мотика ще е по-добро сравнение. Не, истинската тайна е да накараш съпруга си да вярва, че изпитваш удоволствие, докато всъщност не изпитваш.

— О, боже! — възкликна Еди. Колкото повече чуваше за брака на баща си, толкова по-нещастен ѝ се струваше той.

По бузата на Лейла се търкулна сълза.

— Нямахме проблеми, преди всичко да се сведе до зачеването на бебе. Това е толкова стресиращо. — Подсмръкна. — Обаче на теб няма да ти се случи. Казах ли ти колко ти завиждам, че в Шотландия те очаква вече родено дете?

Еди мълчеше. Едва ли можеше да каже на Лейла, че е лежала будна цяла нощ и се е тревожила, че малката Сузана няма да я хареса.

— На някои жени не им се налага да се тревожат за такива неща, защото съпрузите им не се интересуват дали изпитват удоволствие или не. Но добрите съпрузи се интересуват. И има моменти, когато, ако не успееш да симулираш, той продължава да опитва докато не ти дойде да крециш. Онова, което мъжете не разбират, е, че жената може да е толкова уморена или нещастна, че въобще нищо да не чувства. Следиш ли мисълта ми, Еди?

— Повече или по-малко.

— В такъв случай, тя има само една възможност — играе ролята.

— Съжалявам?

— Преструва се — уточни Лейла. — Изиграва я.

— Какво изиграва?

— Малката смърт.

— О!

— Не ме слушаш, нали?

— Всъщност не.

— Правенето на любов е шумна работа — каза Лейла.

— Така ли? — Еди все повече и повече се заинтересуваше, макар да продължаваше да се чувства объркана. Не си го бе представяла по този начин.

Лейла остави чашата си, сега празна, и отметна глава назад. От устните ѝ излезе дрезгав чувствен стон. Тя зарови длани в косите си и залюля глава напред-назад.

— Да, да, точно така, още, още!

Вратата се отвори и зад рамото на Лейла застана Уилкинс.

— Ааа, точно така, мили, по-силно, по-силно! Ти... си толкова... толкова... — Отново заклати глава и повиши глас: — Подлудявах ме. Изпращаш ме в рая. Не съм на себе си. Аз... свършвам!

Уилкинс се бе заковал на мястото си.

Лейла изправи гръб, потупа косата си, за да я вкара в ред, и каза:

— Уилкинс, и двете искаме да напълниш отново чашите ни.

— Мога да си представя колко си жадна — каза Еди и се изкикоти невъздържано.

— Това е тайната за щастлив брак.

Еди ѝ спести коментара си. Това като че ли не помагаше на брака на Лейла. Уилкинс, междувременно, започна да налива шампанското, без видими признаци да е шокиран. Той заслужаваше всяко пени, което баща ѝ му плащаше.

Лейла изпи на един дъх половината течност в чашата си. Чашите бяха малки, но все пак... Третата ли ѝ беше?

— Време е да тръгваме — каза Еди и остави чашата си. — Алмакови ни чакат.

— Домът на семейство Алмак — каза Лейла с леко заваляне на думите — не е място, където една невярна жена може да шпионира любовницата на съпруга си. Казах ли ти, че реших да си измисля нова самоличност? Уморих се да бъда Лейла. Толкова досадно име. Невъзможно е да се произнесе.

— Просто бъди благодарна, че не се казваш Едит. И не си невярна.

— Остарявам, което е още по-лошо.

— Не мисля, че архиепископът ще се съгласи с твоята преценка за зло.

— Остарявам преждевременно — каза Лейла с въздишка. — Ето какво става с жени като мен. Седим, не правим нищо и остаряваме,

докато разните Уинифред по света крадат съпрузите ни. Ако се казвах Джоузефин, всичко щеше да бъде различно. Никой мъж не би изневерил на съпругата си, ако се казва Джоузефин.

— Наистина трябва да извикаме каретата.

— Мисля, че ще започна да говоря френски — каза Лейла, без да обърне внимание на думите ѝ. Взе чашата на Еди и изпи останалото в нея шампанско. — Упражнението ще ми се отрази добре. И ще мога да се оттегля във Франция вместо в провинцията.

— *C'est la vie* — каза Еди. — Само това знам на френски, така че разговорът ни ще бъде кратък.

— Мила, всички могат да говорят френски, само да се опитат. Ето една добра фраза: *Evacuez les lieux!*

— Какво означава?

— Напуснете района! — извика Лейла и размаха ръце. — Никога не се знае кога ще се наложи да извикаш тази фраза в претъпкано място. Гувернантката ми ме научи на всякакви полезни фрази. *Etes-vous-enceinte?* Тази не се оказа полезна. Не, не съм бременна. — Протегна ръка и звънна със звънчето. — Имам нужда от още шампанско, преди да тръгнем.

— Трябва да тръгнем веднага — повтори Еди. — Не заключват ли вратите? Не оставаш ли отвън, ако закъснееш макар и секунда?

— Знаеш ли, можех да бъда вече бременна, ако баща ти не беше толкова упорито магаре — каза Лейла, продължавайки да не обръща внимание. — Знаеш защо зайците имат по толкова много зайчета, нали?

Еди изправи мащехата си на крака. Пийнала или не, Лейла бе прекрасна, като най-вкусната сметана, на която един джентълмен може да се надява. Горната част на небесносинята ѝ рокля бе впитана в плътта ѝ така, че човек би могъл да помисли, че няма достатъчно плат на света, но тя определено имаше гръд за подобен ефект.

— Роклята ти стои превъзходно.

— Непрекъснато трябва да си напомням да свивам корема си — каза Лейла и тръгна към вратата, все още стиснала в ръка празната чаша на Еди. — О, ето те, Уилкинс. Защо не ми напълниш друга чаша? Ще я изпия, докато мисля коя пелерина да облека.

Еди взе чашата от ръката ѝ и я подаде на иконома.

— Каретата ни, моля, Уилкинс. Семейство Алмак ни очакват.

— Както и каретата, лейди Едит — отговори икономът и взе пелерината на Лейла в ръце. — Ако ме последвате, дами.

— Зайците, онези с малките зайчета, знаят какво правят — каза Лейла, докато Уилкинс намяташе раменете ѝ с пелерината. — Освен това, Еди, промених решението си. Няма да отидем у семейство Алмак. Те нямат шампанско. Ще отидем у лейди Шатъл.

— Коя е лейди Шатъл?

— Далечна позната. Обикновено бих отхвърлила организираниите от нея балове като вулгарни, но това беше, преди да получа това. — Извади смачкана бележка от дамската си чанта. — Изпратих на баща ти бележка, в която го помолих да ни придружи у Алмакови. Ето отговора му.

Еди приглади хартията. Само в два реда, баща ѝ изразяваше съжаление, че не може да ги придружи у семейство Алмак, защото е приел по-ранна покана.

— Откъде знаеш, че е на бала на лейди Шатъл?

— Нямаше нужда да ми казват. И бездруго знаех, че мъж в неговата ситуация би отишъл на този бал, затова му отговорих, че ще се срещнем там.

— Но ако той не е там?

— Къде другаде би могъл да бъде? — запита Лейла, игнорирайки царствено присъствието на иконома. — Ще придружава Уинифред, без съмнение. Може би ще му спомена за зайците, когато го видя. Просто ще изпусна думата в някой разговор и ще видя дали ще се досети.

Еди погледна безстрастното лице на иконома.

— Точно така. Информирай кочияша, че ще отидем у лейди Шатъл, ако обичаш, Уилкинс.

И той се подчини. След минута бяха вече потеглили. За нещастие, къщата на въпросната дама беше на около петнайсет минути път, което означаваше, че Лейла ще е все още под въздействието на алкохола при пристигането им.

— Веднага ще разбере коя е тя — заяви тя весело, като слязоха от каретата пред голямата градска къща.

— Намекваш, че сред тълпата ще има и куртизанки? — запита Еди, открила, че балът на Шатъл я интересува повече от този на Алмак.

— Без съмнение — каза Лейла. — Затова и баща ти ще бъде там. Както казвах, ще позная Уинифред. Знам какъв тип жени харесва Джонас. Обзалагам се, че е една от онези жени, които те уверяват, че каквото и да хапнат, просто не могат да напълнеят. Знаеш ли, веднъж той ми каза, че имам плосък корем. Но това беше по времето, когато наистина имах плосък корем.

— Лейла — каза Еди, — отегчена съм от Уинифред, а дори още не съм я срещнала. Да последваме икономата и да влезем на топло.

— Но аз съм дъщеря на маркиз! — заяви Лейла.

— Точно така — окуражи я Еди. — Уинифред вероятно има пониско потекло. И се обзалагам, че трябва да подпълва корсета си, за да постигне някакъв ефект на гърди.

— Нямам нужда от подобни тактики — каза Лейла, отметна пелерината назад и разкри превъзходните си форми.

— Уинифред ще трябва да сложи зелки в корсета си, за да изглежда като теб — каза Еди.

Лейла кимна рязко и влезе царствено в къщата.

Доколкото Еди виждаше, в къщата нищо не подсказваше възможното присъствие на куртизанки. Икономът се поклони точно като всички останали икономисти, подаде пелерините им на един слуга, после ги поведе по коридора към балната зала. Влязоха и той обяви пристигането им.

— О, погледни — извика Лейла, очарована, спусна се надолу по стълбите и блъсна икономата. — Ето я Бетси!

— Коя е Бетси? — запита Еди, подтичвайки след нея, готова да хване Лейла, ако се препъне.

— Скъпа приятелка на майка ми. Сега трябва да е лейди Рунсибъл. Мисля, че миналото лято беше вдовица, бедната. И това трябва да е третият ѝ, не, четвъртият ѝ съпруг.

— Каква трагедия. Или може би триумф е по-добра дума.

Лейла се смеси с тълпата, като дърпаше Еди след себе си.

— Вината не е нейна. Те просто умират след година или две. Но тя е успяла да запази косата си без бели косми и трябва да признаеш, че това вече е триумф.

Секунда по-късно тя се впусна в разговор с жена, в чиято коса наистина нямаше бели косми. Времето, изглежда, бе спряло за лейди Рунсибъл. Еди се усмихна учтиво и се огледа за баща си. Беше

сигурна, че не би могъл да устои на изкушението да последва Лейла на бала.

Чу дълбок глас и някой докосна лакътя ѝ. Обърна се и видя лорд Бекуит.

— Лейди Едит. — Погледна роклята ѝ — светлорозова, но без дантела, която да прикрива гърдите ѝ, и лицето му се озари от възхищение. — Какво удоволствие е да ви срещна тук.

Еди направи реверанс.

— Лорд Бекуит, много се радвам да ви видя.

— *Au contraire* — говореше Лейла наблизко. — Прекалено дълго странях от обществото. Реших да обърна нова страница.

Лорд Бекуит се поклони, взе ръката на Еди и я целуна, но после не я пусна.

— Надявам се, че не е неприлично да кажа и вярвам, че изразявам чувството на много джентълмени, като заявявам, че съжалявам за прибързания ви годеж.

— Лейди Едит няма да се омъжи още месеци наред — каза Лейла, присъединявайки се внезапно към разговора.

Бекуит отново се поклони.

— Истинско удоволствие е да ви срещна, лейди Гилкрист.

— Боже мой, да намерим ли освежителните напитки? — запита Лейла. — Трябва да кажа, че след уморителното пътуване с каретата до тук, ще се радвам да пийна нещо възстановяващо. — След миг седяха около малка маса с чаши шампанско и малки чинии *bonnes bouches* пред тях.

— Хапни — каза Еди на Лейла и побутна чинията със сладките към нея. — В противен случай, сутринта ще те боли главата.

— Напротив — възрази Лейла. — Винаги съм успявала да се справя с шампанското. Вярвам, че съм родена с мехурчетата му в кръвта си.

Вдовицата Рунсибъл бе придружена от двама мъже, нейни кандидати, както предположи Еди, за ролята на неин пети съпруг. Лейла започна да флиртува усилено с единия, лорд Грел. Еди въздъхна и отново се обърна към Бекуит:

— Предполагам, че не сте виждали баща ми тази вечер?

— Напротив. Той е тук, лейди Едит. Дошли сте поотделно, предполагам?

Лейла вероятно бе чула, защото застина, а после се наведе още по-близо към жертвата си.

Канеше се да отговори утвърдително, когато видя баща си да върви към тях.

— Татко! — извика, изправи се, а после се поклони. — Ето те и теб!

Лейла си пое дълбоко дъх, стисна чашата си толкова силно, че Еди се изненада, че не я счупи, и я пресуши.

— Дъще — каза баща ѝ и спря рязко до нея. — Лейди Гилкрисст. Лейди Рунсибъл. Лорд Бекуит. Лорд Грел.

Вторият от придружителите на лейди Рунсибъл се бе отдалечил, преди лорд Гилкрисст да успее да го поздрави. Пристигането на много ядосан мъж може да има такова въздействие върху разговора. Баща ѝ приличаше на варварин, облечен във вечерно облекло. Макар сакото му да бе от синьо кадифе, а яката му — безупречна, очите му гледаха като на луд.

Еди проследи погледа му и видя, че Лейла се е навела близо към лорд Грел, който бе такъв глупак, че дори не изглеждаше разтревожен.

Макар да го познаваше добре, Еди се уплаши от изражението на баща си. Лорд Бекуит ѝ се усмихна извинително и се смеси с тълпата.

— Господи, ето го и съпруга ми! — извика Лейла, преструвайки се, че едва сега вижда графа. Наклони се на една страна, сякаш щеше да падне от стола, но Еди знаеше, че иска да види дали Уинифред не стои наблизо.

Графът беше изпълнен с гняв и Еди се съмняваше, че Уинифред въобще съществува.

Лейди Рунсибъл се изправи и отмъкна лорд Грел със себе си, вероятно спасявайки живота му.

Еди очакваше баща ѝ да принуди Лейла да стане и да извика каретата, но той седна на освобождения от Бекуит стол. Еди също седна и няколко мига тримата седяха в мълчание около малката маса.

Накрая Еди наруши мълчанието.

— Да ви оставя ли сами? Мога да се разходя из стаята или да танцувам с лорд Бекуит.

— Защо? — запита Лейла. — Не че в твоё отсъствие ще водим някакъв значим разговор. Баща ти най-вероятно ще ме обвини, че съм

флиртувала с нещастника, който само допреди малко седеше тук. Като че ли имам шанс, след като Бетси е решила да се омъжи за него.

— Нямах такава...

Лейла прекъсна съпруга си.

— Къде е Уинифред? — Вдигна поглед и улови този на минаващия иконом.

— Коя е Уинифред? — запита графът, смръщил вежди.

Лейла беше заета да обяснява на икономата, че иска четири чаши шампанско, от които две са за нея, затова с отговора се зае Еди:

— Любовницата ти, татко.

— Как се осмеляваш да ми говориш така нахално? Кой говори такива лъжи на мащехата ти? Дори не познавам Уинифред!

— О? — възкликна Лейла, завръщайки се в разговора. — Слаба, много слаба, с корсет, в който слага зелки, познаваш този тип жени. И непрекъснато говорят колко завиждат на жените, които могат да натрупат килограми.

Графът очевидно не разбираше.

— Не се опитвай — посъветва го Еди.

Икономът пристигна с шампанското и тя взе своето, преди Лейла да я е изпреварила.

— Уинифред — каза Лейла малко тъжно — е жената, която те открадна от мен, Джонас. Някога ти доставях удоволствие. Не бяхме точно като зайци, но такъв е животът. — Тя сви рамене и изпи половината шампанско на една глътка.

— Откога е така? — Видът на баща ѝ беше още по-варварски отпреди.

— О, от около две години — каза Еди, след като се замисли. — Ако оценяваме брачната хармония от едно до десет, вие сте в стадий осем или десет, като десет е този на истинското отчаяние.

— Нямах право да ми говориш така, дъще! — сръза я той.

Еди извърна очи от лицето на баща си, на което бе изписана смесица от гняв и мъка... и видя Гауан да стои зад графа.

ГЛАВА 15

Херцог Кинрос беше великолепно облечен. Носеше сако от тъмносиньо кадифе със сребърни копчета. Направи крачка назад и се поклони с грацията на принц.

— Лейди Едит. — Изправи се. — Лейди и лорд Гилкрисст. — Отново се поклони.

Еди стана, ясно съзнавайки, че се усмихва като луда.

— Предполагам, че си приключил ангажимента си в Брайтън порано, отколкото си мислел за възможно.

Той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Отнесох се с банкерите така, че се радваха да видят гърба ми.

Усмивката му беше достатъчен отговор.

— Добър вечер — извика Лейла. Сега, малко завален, гласът ѝ звучеше по-мелодично. — Върна се точно навреме. Вярвам, че лорд Гилкрисст мисли да анулира годежа ви. Много е кисел напоследък.

Беше учудващо да се види как Гауан изведнъж започна да излъчва чиста заплаха, без дори един мускул да трепне по лицето му.

— Вярвам, че лейди Гилкрисст греши — каза той, обръщайки се към графа.

Бащата на Еди беше станал.

— Съпругата ми преувеличава. Както обясних, Ваше благородие, имам съмнения относно вашето брачно щастие. Обаче подобни тревоги не са причина за разтрогването на договор.

— Аз гледам по-оптимистично на нашето бъдеще и съм донесъл със себе си специално разрешително — каза Гауан, взе ръката на Еди в своята и я дръпна в прегръдките си. — Архиепископът на Кентърбъри беше много любезен да ми го даде.

— Искаш да избързате с женитбата? — запита графът, смръщил вежди. — И да хвърлиш съмнение върху репутацията на дъщеря ми?

Гауан сведе поглед към Еди.

— Тъй като съм шотландец, не разбирам сложностите на английското общество. Толкова ужасно ли ще бъде?

— Да — отговори Еди. — Ще бъдем презрени за известно време, макар и не толкова, ако избягаме в Шотландия и се оженим в Гретна Грийн.

Усмивката в очите му ѝ казваше всичко, което искаше да знае.

И тя отговори на незададения му въпрос:

— Не се страхувам от скандала.

Лейла се изправи на крака с леко олюляване.

— Всяко чудо за три дни, както се казва. И това няма да е за повече от седем. Херцозите са си херцози. Каква очарователна идея! Бетси, та where, къде отиде? Скъпата ми доведена дъщеря ще се омъжи утре сутринта. Вълната на истинската любов я хвърли в прегръдките на херцога!

Лейди Рунсибъл скочи от мястото си край близката маса. Лицето ѝ изразяваше толкова любопитство, колкото бе възможно, без маската от грим да се напука под напора на чувствата.

— Колко очарователно! — извика тя. — Видях обявата в „Морнинг Поуст“, но нямах представа, че събитието ще се случи толкова бързо.

— Истинската любов не може да бъде отхвърляна и отричана — каза Лейла. — Ти самата го знаеш, Бетси, като се имат предвид тъжните ти преживявания. Животът е кратък и човек трябва да приема възможностите — такъв ли бе изразът? Във всеки случай, човек трябва да разтвори чадъра си, преди да е заваляло.

— Негово благородие има много важни и неотложни дела в Шотландия — каза графът студено. — Затова помоли сватбата да се състои веднага.

— Точно така — каза Гауан и се усмихна на лейди Рунсибъл. — Нямам търпение да заведа красивата си съпруга в замъка Крейгивар. — Придърпа Еди малко по-близо до себе си.

— Вярвам, че говоря от името на всички, когато ви пожелавам щастлив живот заедно — каза лейди Рунсибъл.

— Любовта преодолява всички пречки — намеси се Лейла и седна отново.

Лейди Рунсибъл им се усмихна, като разкри всичките си зъби, и бързо се отдалечи — без съмнение — за да информира всички за скандалната бързина, с която херцог Кинрос щеше да се ожени за дъщерята на граф Гилкрисст.

— Ако ще се омъжа утре сутринта — каза Еди, удивена колко спокойно говори, — мисля, че сега искам да си отида у дома.

— Няма да се омъжиш утре сутринта — каза баща ѝ мрачно. — Не ме интересува какво разрешително има херцогът. Церемонията ще се състои след време и всичко ще бъде благопристойно.

Гауан се поклони, изглеждаше много доволен от себе си.

— Ще се радвам да ви посетя утре следобед, за да обсъдим нещата, милорд.

— В такъв случай, предпочитам да остана тук — каза Лейла и оправи избродираната с перли панделка в косите си. — Дори още не съм танцувала, а естествено... — Мисълта, изглежда, ѝ се изплъзна, затова просто добави: — Отказвам да се прибера у дома в такъв ранен час, това не е модерно.

Последното, което Еди искаше, бе да остане в компанията на баща си и мащехата си. Погледна умолително Гауан.

— Ще бъда щастлив да придружа годеницата си до дома ѝ — каза Гауан на графа. — Можеш да бъдеш сигурен, че имам само най-почтени намерения.

Бащата на Еди стискаше челюст, но все пак успя да проговори:

— Ще бъда изключително благодарен, ако придружиш дъщеря ми. Двамата със съпругата ми ще се приберем след известно време.

— Не и ако Уинифред е в каретата — каза Лейла с достойнство. — Имам стандарти.

Бащата на Еди седна, на лицето му бе изписано усилието да сдържи гнева си.

— Ще ми направиш ли удоволствието да ми изясниш коя е тази Уинифред?

— Не и докато не обсъдим въпроса със зайците — каза Лейла, стиснала челюсти така решително като съпруга си. Бутна встрани празната чаша и деликатно обхвана столчето на втората.

— Зайци?

— Приятна вечер, Лейла, татко — извика Еди и започна да дърпа Гауан, без да изчака отговор. — Извинявам се за сцената — каза, когато бяха на безопасно разстояние. — Вярвам, че бракът им е стигнал точката на кипене.

— А аз вярвам, че ще можем да избегнем подобни изтощителни емоции — каза Гауан.

Еди се засмя.

— Цитираш първото ми писмо до теб!

— Перифразирам го — каза Гауан. — Страхувам се, че не помня точните ти думи.

— Не мога да си представя да оплетем такава бъркотия.

Гауан поведе Еди към вратата, тълпата се разделяше пред херцога и му правеше път.

— Имаш ли лош нрав? — запита той. — Не искам да бъда груб, по баща ти изглежда лесно раздразним.

— Голяма част от живота си съм прекарала да играя ролята на умиротворител — каза Еди. — Домакинството ни нямаше да може да оцелее, ако аз също бях податлива на пристъпи на гняв. А ти?

— За съжаление, аз съм податлив. — Стигнаха до входа и той изпрати икономка за каретата си. — Всъщност двамата с баща ти може би имаме много повече общо, отколкото мислех. — Не изглеждаше доволен от тази мисъл.

— Но ти изглеждаш толкова спокоен! — възкликна Еди. — Всъщност в началото се тревожех, че винаги оставаш безстрастен.

— А аз мисля, че е по-тревожно това, че ти никога не си освобождавала гнева си.

Еди се засмя.

— Казах на Лейла, че ще те ударя по главата с виолончелото си, ако си вземеш любовница.

Гауан се усмихна горчиво.

— Понякога сякаш изгубвам разума си и казвам неща, които всъщност не мисля. Трябвах ми двама и две години да го призная, но наистина мога да бъда достатъчно глупав да се поддам на гнева.

— Мисля, че предпочитам да те видя да се отдаваш на страстта.

— Ще ме видиш. — Гласът му погали кожата ѝ като кадифена целувка.

— Нямах предвид това!

— Когато избухвам, крещя като луд.

Еди се почувства неудобно.

— Не звучи много приятно.

— Не е. Членовете на домакинството ми трябва да могат да ме понасят. А те никога не ми се подчиняват, когато гневът ми избухне.

— До какво, всъщност, води подобна липса на подчинение?

Гауан направи гримаса.

— Понякога уволнявам и изхвърлям членове на домакинството си. Но после съжалявам. Мога да те уверя обаче, че се е случвало три или четири пъти, откакто наследих титлата.

— Трябва ли да очаквам да бъда изхвърлена на стъпалата пред входната врата? — Еди не знаеше какво да мисли. Баща ѝ със сигурност бе склонен да губи търпение, но никога не беше заплашвал да уволни някого. Той само подхвърляше гневни изречения и излизаше от дома си.

Появи се икономът и донесе пелерината ѝ. Гауан я взе от него и сам я наметна на раменете ѝ.

— Никога. Макар че не мога да обещавам да не изхвърлям мъжете, които се навъртат около съпругата ми.

Еди вдигна поглед към него и когато срещна очите му, сърцето ѝ запърха като птичка в клетка. Все пак... макар че чувството му за собственост сега ѝ се струваше очарователно, вероятно нямаше да бъде така в реалността.

— Моля те, не се превръщай в баща ми... Виждаш колко ревнив е той. Макар да трябва да добавя, че видя семейството ми в един от най-лошите му моменти. През повечето време всички сме здравомислещи и спокойни.

— За разлика от моето семейство, в такъв случай — заяви Гауан.

Еди изчака да седнат един срещу друг в луксозната му карета, преди да запита:

— Осведоми ме относно опиянението от собствения гняв, а какво ще кажеш за лудостта?

Усмивката му отново проблесна.

— Тя приема тихи и леки форми. Имам три лели, всяка от които е обсебена от кучето си. Кучетата имат рождени дни, каишки, обсипани с бижута, и повече палта от мен.

— Повече палта?

— Кадифени за зимата и ленени за лятото. Козината им очевидно е непригодна за студените шотландски ветрове. В домакинството им периодично се включват разни други животни. Лелите ми — лейди Сара, лейди Лети и лейди Дорис — са убедени, че всяко животно може да бъде обучено като куче, ако човек се посвети на това.

— Всяко животно? Какво очакват да научат животните? Може ли заекът да бъде обучен да лае?

— Кучето не се обучава да лае — отбеляза Гауан. — Обучението, що се касае до животните, може да се окачестви като способност да се отговаря на определено име, да се контролира пикочният мехур, да се ограничи изхождането до определен район — не на килима в дневната, моля — и, най-общо, отговор на команди.

— Предполагам, че може да се обучи котка — каза Еди, макар да се съмняваше. Никога не бе имала близък контакт с каквото и да е животно. — Макар, доколкото разбрах, котките да не отговаряли с готовност.

Гауан поклати глава.

— Що се отнася до лелите ми, котките са останали далеч в миналото. Те продължиха опитите си с различни видове птици, полевка, таралеж, три катерички и цяло семейство зайци. В момента работят с прасета. Малки прасенца всъщност.

— Обучават прасенца?

— Предпочитат думата опитомявам. — Тонът му беше толкова сух, че Еди избухна в смях. — Когато ги посетих за последен път, прасенцата бяха научили имената си — които, между другото, са Петъл, Чери и Мериголд. Предполагам, че и трите вече са станали майки. Или на бекон. — Протегна дългите си крака и ботушът му докосна обувката на Еди. Дори това леко докосване я накара да потрепери, което беше абсурдно. Абсурдно.

— Що се отнася до мен — каза, когато се съвзе, — мисля, че личната хигиена е много по-важна от имената.

— И трите прасенца напредваха отлично — каза Гауан сериозно. — Бяха ми представени като на парад по време на вечерята и изглеждаха доста розови, изтъркани до блясък. Бяха украсени с панделки. Е, имаше няколко достойни за съжаление инцидента, но много по-малко, отколкото можеш да предположиш.

— Ще се радвам да се запозная с тях — увери го Еди с равна на неговата сериозност. После отново се засмя: — Знаеш ли, никога не съм се приближавала до животно, с изключение на конете. Мога да яздя.

Гауан махна неопределено с ръка.

— Що се отнася до опитомяването, конете са в тъмните векове на историята.

— Откъде са почерпили идеята лелите ти?

— Лети имаше идея още когато беше дете, а после и трите решиха да приемат предизвикателството. — Кракът му отново докосна този на Еди. Но лицето му не се промени. Може би движението му беше неволно? Въпреки това, чак пръстите на краката ѝ потрепнаха от удоволствие.

— Но какво ги кара да мислят, че ще успеят?

Той изглеждаше изненадан от въпроса ѝ.

— А защо да не успеят? Ако някой може да опитоми прасе, готов съм да заложа всичките си пари на леля Сара. Тя има катерица, която яде от ръката ѝ.

Увереността му накара Еди да се усмихне. Беше израснала със съзнанието, че е с благородническо потекло и принадлежи към аристокрацията и, като такава, е с претенции да има синя кръв и всичко останало, което идва с нея. Но истината беше, че баща ѝ се интересуваше истински единствено от музика, както и тя самата. Този факт донякъде бе нарушил илюзиите ѝ за висшата класа. Гауан, а вероятно и лелите му, не бяха изгубили илюзиите си.

Повдигнатите му вежди ѝ казваха, че лелите му със сигурност могат да опитомят прасе, ако то въобще може да бъде опитомено, а вероятно и ако не може.

— Това е нещо като научен експеримент, нали разбираш. Любопитството тече във вените на семейството ми. Последните няколко поколения са обсебени от едно или друго изследване. Дори смъртта на баща ми може да бъде отдадена на нещастен опит да докаже идеите си.

— А ти? — запита Еди.

Гауан сви рамене.

— Аз имам някакъв интерес към пшеницата. В момента култивирам нов вид.

Култивирането на пшеница със сигурност беше по-полезно от обучението на прасета, затова Еди издаде звук на окуражаване и одобрение и тъкмо се канеше да запита дали лелите му имат късмет с гъските — защото в детството бе срещала агресивни гъски — когато разбра, че каретата е спряла. Бяха пристигнали пред семейната им

къща на „Кързън стрийт“. Търсеше дамската си чанта, когато чуха трополене на карета, която рязко спря.

Еди отвори леко завесите на прозореца от своята страна. Каретата на баща ѝ току-що бе спряла пред къщата. Кочияшът в ливрея скочи на земята и отвори вратата.

— Родителите ми също се прибраха.

Гауан надникна през прозореца от своята страна с интерес, равен на нейния.

— Вероятно баща ти е успял да убеди мащехата ти, че танците в леко пийнало състояние не са добра идея.

— Но защо не слизат? — запита Еди след малко.

— Не мога да кажа със сигурност, но предполагам, че баща ти се опитва да вдигне графинята. Предполагам, че изпитото шампанско я е направило сънлива, ако не и безчувствена. — В гласа му се усещаше хапливост, която не се хареса на Еди.

Отвори уста да защити Лейла, но в този момент баща ѝ слезе от каретата, като носеше съпругата си на ръце. Небесносинята коприна се дигна след него, докато той вървеше по алеята към входната врата с главата на Лейла, почиваща на рамото му.

— Прав си, трябва да е заспала — каза Еди вместо първоначално замислените думи. — А аз си мислех, че за подобен ефект човек трябва да пие нещо по-силно от шампанското.

— Не е само заради качеството на напитката. Важно е и количеството. Колко е изпила?

— Може би шест чаши? Но не е яла почти нищо днес.

— Почти цяла бутилка — отбеляза Гауан. — Доста е.

Когато графът стигна до входните стъпала, Лейла внезапно протегна ръка и дръпна главата на съпруга си надолу, към устните си. Определено не беше заспала. Еди пусна пердето и се облегна назад.

— Господи — каза, — предпочитам да не бях видяла това. Но сега поне знаем, че Лейла не е безчувствена.

— Определено издържа на пиене.

— Не трябва да говориш по този начин — каза Еди, смръщила вежди. — Лейла не е пияна.

— Доколкото знам, пияниците не са така чужди на бутилката, както искат семейството им да вярва.

— Това със сигурност може да е вярно за родителите ти — заяви Еди. — Макар да не ми се иска да настоявам да се прави разлика между семействата ни, виждам Лейла почти на всеки час, тъй като не мога да я убедя да не прекъсва упражненията ми. Тази вечер за първи път я виждам в такова състояние.

В очите на Гауан се забелязваше съчувствие.

— Дори най-строгите заповеди не можеха да принудят баща ми да не прекъсва ученето ми.

— Точно това исках да кажа, Гауан.

След няколко секунди, той каза:

— О? Изглежда, че графът не е свикнал да му се противопоставят. Е, човек би предположил, че другите ще се научат да се съобразяват с него.

— Въпреки че циничното ти отношение извиква у мен съчувствие — продължи Еди, — иска ми се да признаеш гледната ми точка. Мащехата ми не пие много. Всъщност ние не прием вино дори на вечеря. Само ако татко присъства, което се случва рядко.

— Разбирам — каза Гауан и кимна с глава. Отново погледна през прозореца. — Все още се целуват. Баща ти е доста страстен за мъж на неговите години.

— Той не е много стар — каза Еди, защитавайки вместо пияната си мащеха, сладния си баща. — Едва е прехвърлил четирийсетте. Ти самият се хвалиш, че шотландците са активни много след четирийсетте.

— Мисля, че той има шотландска жилка.

Беше абсурдно, но дори само усмивката на Гауан я караше да се чувства обезпокоително мека и топяща се. Но истината беше такава.

— Реших, че може би си лишен от чувство за хумор — отбеляза тя.

— Извинявам се. Страхувам се, че родителите ми са ми вдъхнали определено непоносимо отношение към алкохола.

— Това е съвсем разбираемо — каза Еди. — Кажете ми, когато родителите ми най-после влязат къщи, защото трябва да ги последвам. Ще настъпи истинска истерия, ако Лейла надникне в стаята ми да ми каже лека нощ, а аз не съм там.

Гауан отново погледна през прозорчето.

— Влязоха в къщата.

— В такъв случай, трябва да ги последвам. Не трябва да седим в спряла карета без придружителка, независимо дали сме сгодени или не.

— Това не ми изглежда справедливо — каза Гауан с дяволито пламъче в очите. — Мога да те заведа на разходка в Хайд Парк и да сме сами.

— Не и след падането на мрака. Наистина трябва да се прибера. — Обаче го каза с твърде дрезгав глас.

— Не и преди да съм те целунал за лека нощ — прошепна той, взе ръцете ѝ в своите и я дръпна в единия ъгъл на каретата. — Почти си ми съпруга.

Еди наклони глава така, че да види очите му. Бяха сънени, но в тях отново светеше собственическо чувство.

Той сведе глава към нейната и тя вдържи дъха си за миг, чудейки се дали целувката щеше да е опияняваща още от самото начало... А после не ѝ се налагаше да се чуди повече. Езикът му се плъзна в устата ѝ и тя въобще спря да мисли.

Започваше да научава, че има определени неща, за които не трябва да мислиш, докато ги изпитваш, че трябва просто да ги чувстваш. Затова си позволи да чувства колко гъста и мека е косата му, а после, когато ръцете ѝ се спуснаха от врата към раменете му, а и по-надолу, колко здрави и гъвкави са мускулите на гърба му.

Целувката бе станала много по-задълбочена и тя откри, че се притиска силно в него, едва дишайки, и че тялото ѝ пее в ритъм, за чието съществуване във вените си тя не знаеше.

— Еди — каза Гауан с дрезгав глас, прекъсвайки целувката с приглушен стон. — Трябва да спрем, преди...

— Не спирай — помоли го Еди, целувайки го отново. — Никой не знае къде сме.

И той не спря. Следващият път, в който някой от двамата проговори, беше, когато Гауан обхвана с длан гърдата на Еди. Тя се почувства така добре, че измърмори нещо неразбираемо. Той се засмя в отговор и потърка зърното ѝ с палец.

Усещането накара Еди да извика и да се притисне в дланта му. Пелерината ѝ вече не беше на раменете ѝ и дори през пластове материя тя усещаше горещината и силата на ръцете му. Всяко докосване носеше диво чувство на екстаз.

Той изглеждаше очарован и гледаше как гърдите ѝ изпълват дланите му.

— Доста са големи — прошепна Еди, спомняйки си как Лейла беше описала гърдта си като старомодно едра.

Той я погледна. Очите му блестяха така, че извикваха у нея желанието да се сгуши в него и да го моли за още ласки. По-настойчиви.

— Съвършени са — каза той. Гласът му погали кожата ѝ като най-дълбоките звуци на виолончелото ѝ. — Сънувах как те държа в прегръдките си, Еди.

— Така ли?

— От нощта, в която те срещнах. Но нито един сън не е като реалността.

Правеше с ръцете си нещо, което ѝ доставяше такова удоволствие, че можеше само да се отпусне немощно назад. Той се наведе към нея и целуна шията ѝ, като в същото време галеше гърдите ѝ. Еди мислеше за това, колко е прекрасно да усещаш тежестта на мъжко тяло върху своето. И колко хубаво би било да я докосва без бариерата на пластове материи.

Човек би помислил, че ще е прекалено тежък дори подпрян на лакът. Но не беше. Тялото ѝ се наслаждаваше на усещането за всичките тези мускули и топлина, то я подтикваше да оформи люлка с краката си. Което бе такава скандална идея, че шокира дори нея.

Той бе стигнал до основата на шията ѝ, но вместо да я целуне, я близна леко, което ѝ даде толкова остро усещане, че тя неволно простена и изви гръб. А тялото му се намести още по-настойтелно върху нейното.

Сега той целуваше гърдите ѝ, а после вмъкна бедрото си между краката ѝ. Тя стисна раменете му силно, сигурна, че ноктите ѝ ще оставят белези по кожата.

Гауан прошепна нещо толкова тихо, че тя не го чу. После дръпна силно роклята ѝ надолу и устните му се заключиха около зърното ѝ. Тя извика тихо и отново изви гръб.

Гауан гризеше леко, ближеше и целуваше в чувствена атака, която бе толкова силна, че Еди въобще спря да мисли и се остави на усещанията. Чувстваше се като фойерверк за деня на Гай Фокс. Беше готова да експлодира в нещо ярко и плашещо. И великолепно, само

ако... Притискаше се в крака му, усещайки, че гори и че топлината се разлива по тялото ѝ и я оставя без дъх.

Но точно тогава, когато чувстваше, че гори, Гауан спря с ласките. Не добре дошла хладина замени топлината на устните му. Тя погледна надолу. Гърдите ѝ изглеждаха бледи на слабата светлина, но зърната ѝ бяха тъмнорозови и щръкнали, молейки за още ласки.

Погледът му проследи нейния, но на лицето му отново бе изписано онова изражение, а може би то не беше точно изражение.

Еди, замаяна, си помисли, че това е проблем. Топеше се, когато той я целуваше, и ако трябва да бъдем искрени, не даваше и пет пари дали са женени или не. Искаше да прави любов на седалката в каретата. Или на земята. Или където той пожелаеше.

От друга страна, неговото съзнание като че ли беше тревожно трезво.

— Как можеш да бъдеш толкова спокоен? — запита тя миг по-късно, когато той я бе преместил на отсрещната седалка, намерил пелерината и започнал да я облича, сякаш тя бе малко дете.

— Не съм спокоен — отговори той кратко. Гласът му я накара да се почувства по-добре, защото бе дрезгав и несигурен.

— Цялата горя — прошепна тя и го целуна по челото. То бе единствената негова част, която можеше да достигне, докато той бе концентриран да направи съвършената панделка. — Чувствам, че като че ли няма да мога да заспя. Чувствам...

— Аз знам, че няма да мога да заспя. — Пръстите му спряха движенията си и погледът му срещна нейния. — Не съм и мечтал, че ще споделя живота си с толкова чувствена жена.

— Аз не съм чувствена — прошепна Еди. — Всъщност съм съвсем обикновена.

— Ти си всичко друго, но не и обикновена — каза той, взе лицето ѝ в дланите си и я целуна бързо, но страстно. Отвори вратата и ѝ помогна да слезе още преди тя да е осъзнала какво става.

— Гауан! — възрази тя.

Той сниши глас, осъзнал, че от двете страни на вратата стоят слуги.

— Не мислиш ли, че имах право да моля за специалното разрешение? Ако репутацията ни ще бъде съсипана и ще ни

заподозрат, че бързаеме да дадем клетвите си, то по-добре да го направим!

Гауан пхна ръката си в нейната и двамата закрачиха към Уилкинс, който стоеше в светлината на отворената врата.

— Разбирам, наистина, но и ти трябва да разбереш: ценя честта си повече от репутацията си. — Той отново говореше с тона, подсказващ авторитета на херцог, в отговор на всички, които стояха наоколо, предположи тя.

Еди спря по средата на алеята и, надяваше се, там, където никой не можеше да ги чуе.

— Гауан! — изсъска.

Той я погледна спокойно, макар да бе трудно да се долови изражението му на слабата светлина, която струеше от вътрешността на къщата. Тя намираще ситуацията толкова дразнеща, че разтърси ръката му.

— Държиш се доста сковано, херцоже.

— Сковано? — В очите му се четеше горчив хумор. — Да се обръщаш към мен с титлата ми, също е проява на скованост.

Цялата гореше и се топеше, желанието бе настоятелно и бе изключително дразнещо да види Гауан така спокоен на вид — като пастор след неделната служба. Затова стъпи върху краката му и облиза устните му.

— Какво ми причиняваш, Еди? — Изречението бе произнесено с гърлен глас, който идваше дълбоко от гърдите му и я заля със задоволство. Може би той просто се прикриваше по-добре от нея.

— Искам да се уверя, че ще ти е толкова трудно да заспиш, колкото и на мен. — Протегна ръце надолу, сведе главата му и го целуна. Не беше четвъртата, нито дори четиринайсетата им целувка, но беше първата, с която тя го даряваше.

Съзнанието за това я накара още повече да се топи. Но макар че показва задоволителни признаци на ентузиазъм, Гауан не я взе на ръце и не я занесе обратно в каретата, изкрещявайки на кочияша да ги заведе някъде, където ще могат на спокойствие да се отдадат на страстта си.

Всъщност, след известно време, той се отдръпна от нея, свали ръцете ѝ от врата си и изръмжа:

— Сега ще те заведе до входната врата, Едит.

Еди бе успяла да възвърне равномерното си дишане, когато стигнаха до отдавна чакащия ги Уилкинс. Изражението на лицето му бе безстрастно и, по някаква странна причина, това я ядоса още повече. Нима щеше да прекара живота си, наблюдавана от живи статуи?

Направи реверанс за довиждане на Гауан, но отказа да срещне погледа му. Тъкмо се бе обърнала, за да се изкачи по стъпалата, когато чу звук на раздразнение, той я обърна към себе си и каза тихо и гневно:

— Херцозите не отнемат девствеността на бъдещите си невести в карети, Еди.

Тя погледна встрани, но Уилкинс очевидно имаше по-неотложни задължения, защото се бе скрил във вътрешността на къщата.

— Не е това — каза тя. — А фактът, че успяваш да останеш така спокоен. В един миг се целуваме, а в следващия откривам, че съм отблъсната от мъж, който показва толкова емоции, колкото и един пън. В един миг ме караш да се смея, а в следващия придобиваш изражението на учител, каращ се на непослушен ученик. Намирам това за особено дразнещо. Особено — добави, в случай че той се кани да омаловажи чувствата й.

— Мъжът е такъв, каквито са действията му — каза Гауан. — Ако отнема девствеността на годеницата си, няма да съм себе си, а някакво друго човешко същество, някакъв тип, така обладан от страст, че забравя правилата, които ръководят цивилизованото общество.

Еди изведнъж се почувства прекалено уморена, за да спори.

— Да, добре, вероятно си прав — каза.

Замисли се дали да не направи нов реверанс, но той вероятно щеше да бъде разбран погрешно. Затова го потупа по бузата, защото, все пак, й беше скъп, макар и да не я разбираше винаги правилно. А после тръгна към стаята си.

ГЛАВА 16

Гауан се върна в каретата си, изкачи стъпалата, седна и скръсти ръце по време на краткото пътуване до градската си къща.

Щом веднъж си бе у дома, кимна на иконома, захвърли палтото си и отиде в спалнята си. През цялото време го разкъсваше отчаяна чувственост, представяше си пълните гърди на Еди и си спомняше как дъхът засядаше в гърлото ѝ, когато я целуваше.

Влезе икономът му и го запита дали, докато Негово благородие се съблича, ще иска да прегледа доклада за домакинските разходи. Гауан поръча да му напълнят ваната, после каза на иконома да излезе. Нямахше желание да видят ерекцията му, която не показваше никакви признаци на отмиране.

По дяволите, вероятно никога нямаше да изчезне. Щеше да отиде така възбуден пред олтара. И какво щеше да последва? Какво щеше да направи тогава?

Да хвърли херцогинята си в каретата и да я вземе като диво животно, направо там, на седалката? Умът му веднага услужливо му подсказа, че Еди няма да има нищо против. Всъщност, мислеше, че е истински късметлия, че е намерил жена, която няма да отхвърли нищо, предложено от него.

А той можеше да има безброй предложения. Не само че имаше силно развито въображение, такова имаха и предците му и бяха напълнили библиотеката с толкова много книги, че в къщата вече нямаше място за тях. Странно, сега, след като бе целунал Еди и бе чул тихия ѝ вик, всичките онези образи от книгите му се струваха вулгарни. Представяше си примамливата извивка на шията ѝ, докато се бореше да си поеме въздух.

Искаше му се да я заведе в Крейгивар и да се ожени за нея там, за да може да я заведе от собствения си параклис право в собствената си спалня. Но не, Еди беше казала, че ще предизвикат огромен скандал, ако избягат в Шотландия. Честно казано, той не виждаше разлика между това да се оженят прибързано в Лондон и това да се

оженят прибързано в Гретна Грийн. Всеки мъж с няколко лири в джоба можеше да получи специално разрешение, но пътуването до Шотландия беше скъпо, като се имаха предвид смяната на пощенските коне, странноприемниците и неизбежната счупена ос на каретата.

Защо това да предизвика огромен скандал?

Огледа спалнята с известно отвращение. Отказваше да приеме седалката на каретата за заместител на брачното легло, затова трябваше да намери квартира в Лондон, която да е достойна за първата им брачна нощ. Тази тук нямаше да свърши работа. Къщата беше в най-добрия квартал на Лондон, само на три или четири улици от градската къща на графа, обаче той не си беше направил труда да поднови мебелите, след като бе купил къщата, а предишният собственик имаше истинска мания за египетски украшения.

Всяка нощ спеше под фриз от глави на чакали. Възражаваше не защото не обичаше чакалите. От видяното в Британския музей знаеше, че чакалите имат дълги муцуни и царствено изражение. Но тези чакали приличаха повече на дребна порода ловджийски кучета. И не искаше да заведе невестата си в легло, заобиколено от задъхващи се кучета.

Трябваше да я заведе в хотел „Нерот“. Звънна със звънчето и камериерът му, Трандъл, се появи със задоволителна бързина.

— Информирай Бардолф, че искам да отиде в „Нерот“ и да наеме най-добрия апартамент.

Трандъл се поклони.

— За колко време, Ваше благородие? — Докато Гауан мислеше, Трандъл излезе от стаята, за да даде разпореждания, и в банята влезе слуга, който носеше гореща вода.

Граф Гилкрисст щеше много да се ядоса, ако предложеше сватбата да се състои на сутринта. Но, от друга страна, той не искаше и не можеше да чака повече.

— От утре, докато не отменя резервацията — каза, когато Трандъл се появи отново. — Ако най-добрият апартамент е зает в момента, платете на хотела двойно, за да го освободи.

— Искате ли да се съблечете сега, Ваше благородие?

— Не.

— За да можете да се изкъпете, докато водата е гореща? — Трандъл звучеше леко отчаяно.

— Не. Можеш да излезеш. Предай съобщението на Бардолф. Ще се съблека сам.

Трандъл смръщи вежди и отвори уста.

Гауан повдигна вежди и икономът побърза да излезе.

Гауан отиде в банята и загледа водата във ваната, от която се вдигаше пара. Трудно му беше да събере мислите си, защото непрекъснато си представяше устните на Еди. Това го разсейваше и дори нещо повече — подлудяваше го.

Съблече се, обърна се и видя образа си в огледалото. Дали тялото му щеше да се хареса на Еди?

На двайсет години беше спрял да расте на височина. През последните две години само пълнееше. Или, по-скоро, нарастваше на ширина заради издутите мускули, следствие от тренировките. Краката му бяха огромни. Когато беше в Крейгивар, ставаше в пет часа и отиваше в кабинета си, но следобед излизаше в полето или се отдаваше на езда и други физически занимания.

Това не би се очаквало от един английски благородник, но неговите хора очакваха от него да им помага в работата, когато може. Независимо дали режеха греди, или строяха, той работеше редом с тях.

Физическата работа, както и годините плуване, бяха направили гърдите му широки и мускулести и той се различаваше значително от слабите и бледи англичани. Макар да не се заблуждаваше, че те са нежни и беззащитни. Знаеше, че не са. Беше се отбивал в салона на Джаксън в Лондон и ги беше виждал да се боксира с добре пресметната ожесточеност. Но физиката на англичаните, общо взето, бе по-слаба.

Шотландците бяха здрави и широкоплещести.

А под широките му гърди и мускулестия корем...

Беше по-голям от средния размер, знаеше го заради наблюдения, които нямаше как да избегне. След тежък ден в полето, хората му се събличаха голи и се хвърляха в студените води на езерото. И той беше заедно с тях. Дори на осемнайсет, беше по-добре въоръжен от тях. Но ако Еди не харесаше тази част от анатомията му?

Протегна ръка надолу и взе топките си в дланта си. Беше леко възбуден, откакто бе видял Еди по-рано вечерта. Не беше особено приятно да се чувстваш напрегнат и готов да избухнеш.

Като продължаваше да се гледа в огледалото, той обгърна инструмента си с длан и го загледа през очите на Еди, сякаш тя стоеше до него и го обхващаше със своите дълги и деликатни пръсти.

Тя изглеждаше съвършената дама, но върховете на пръстите на лявата ѝ ръка бяха загрубели от безкрайните часове свирене. Все още се опитваше да осмисли факта, че ще се ожени за музикантка. Беше истинско откровение да я гледа как свири дует с баща си. Тялото ѝ се накланяше в такт с музиката като върба на силен вятър, а лицето ѝ бе озарено от радост.

Искаше му се да могат да почувстват музиката заедно. Искаше още тя да го погали с ръцете си на музикант.

Мисълта го накара да си представи Еди коленичила в краката му, праметнала златистата си коса през рамо, устните ѝ се отваряха...

От гърлото му излезе дрезгав стон и ръката му се стегна около ствола.

След няколко минути влезе във ваната. Водата беше като ласка и тялото му отново се втвърди. Бързината, с която бе загубил контрол, не му харесваше. Беше неприемлива.

Не можеше да се разгаря така бързо — имаше отговорности към Еди. Това бе дори нещо повече от отговорност, що се касаеше до успеха на брака им. Имаше определеното чувство, че първите им две нощи заедно ще решат връзката им през идните години.

Тъй като бе наследил херцогската титла рано в живота си, беше се научил да планира и дори да репетира новите неща и действия. Младо момче, натоварено с грижата за цяло домакинство, може да се упражнява за отговорностите си в усамотението на банята, ако това е единственото място, където остава само.

Онзи ден бе репетирал речта си, която трябваше да изнесе пред bankerите. През годините бе станал толкова добър в предварителното обмисляне и разиграването на възможните изходи от действията си, че рядко правеше грешки. Винаги обмисляше внимателно и слабите си страни.

Бракът и интимността бяха просто още едно предизвикателство. Съществуваше опасността — тъй като не бе извършвал акта преди — да изгуби контрол и да се представи като четиринайсетгодишно момче. Това щеше да бъде неприемливо, но той не се тревожеше прекалено.

Не му беше харесало да прекъсне любовната игра по-рано вечерта, но никога не бе застрашен от опасността да изгуби контрол.

Ключът бе в това да състави мислен списък на нещата, които трябваше да направи, за да се наслади Еди на първото си преживяване. Особено като се имаше предвид болката, която жените очевидно изпитваха. Последното нямаше как да отчете предварително, защото, както бе чувал, болката варираше при различните жени. Някои изпитвали остра болка, а други — по-слаба. Някои жени въобще не изпитвали болка.

Надяваше се Еди да е една от тях, но както и да беше, той беше отговорен за удоволствието ѝ. Тя отвърщаше на ласките, затова не трябваше да се тревожи дали е фригидна. Не му беше необходимо много време да измисли, стъпка по стъпка, план за първата брачна нощ. Образите продължаваха да изскачат в главата му, благодарение на илюстрираните томове, които бе открил в херцогската библиотека.

Умът му се замъгли, като си спомни колко задъхано дишаше Еди и как извикваше тихо всеки път, когато засмучеше зърното ѝ. Мисълта да се потопи в горещите ѝ дълбини, да види как очите ѝ се отварят широко от удоволствие, да я почувства влажна и стягаща се около него...

Гауан отметна глава назад и я подпря на ръба на ваната. По дяволите, беше му дошло до гуша от това. Щом веднъж се оженеше, нямаше да му се налага да се докосва повече. Никога.

Щяха да го докосват ръцете на Еди. Ръцете ѝ...

Тялото ѝ.

ГЛАВА 17

Еди сънува, че танцува с Гауан. Носеха се из балната зала на все по-големи и по-големи кръгове, свършени в хармонията си. После той спря рязко насред завъртането, притегли главата ѝ към своята и я целуна.

Събуди се с чувството за щастие. Оказа се, че е проспала закуската, затова се упражнява няколко часа, докато стане време за обяд. Когато слезе долу, откри Лейла седнала в трапезарията. Мащехата ѝ не изглеждаше особено добре, но беше по-весела от всякога.

— Скъпа! — извика. — Ела при мен. Джонас скоро ще дойде.

— Не искам подробности — заяви Еди и заобиколи масата.

— Като че ли ще направя нещо толкова неприемливо — отговори Лейла и махна с ръка. После постави длан на челото си с приглушено стенание. — Имам ужасно главоболие, скъпа. Не можеш да си представиш. Двамата с баща ти...

— Надявам се, че сте успели да водите разумен разговор?

Лейла се изкикоти.

— Не мога да си спомня. Но не мисля. Зайци, мила. Зайци!

Мнението на Еди беше, че правенето на бебета цяла нощ, макар и може би добро начало, не е задоволителен начин да се излекуват брачните недоразумения.

— За твое щастие — продължи Лейла, — мога да планирам сватбата ти дори главата ми да се цепи на две. Без да споменаваме пазаруването. Трябва да купим подаръци за момиченцето, за което ще се грижиш като за дъщеря. Е, технически тя ще ти е сестра, но...

Еди прехапа устна. Очите на Лейла омекнаха.

— Ще бъдеш чудесна майка за бедното малко създание, Еди. В мига, в който я видиш, сърцето ти ще се разтопи.

Сърцето на Лейла се разтопяваше при вида на всяко дете, тя спираше до всяка детска количка, за да гука на бебето и да му се възхищава. Но Еди дори не се доближаваше. Децата бяха толкова

малки и изглеждаха толкова крехки, а и тя нямаше представа какво да прави с тях.

— Още днес следобед ще се отбием в магазина на Егберт — продължи Лейла. — Тя ще има нужда от кукла, разбира се. А може би и от ферма, както и една от онези картинни мозайки. Карта на Англия, например.

— Карта на Шотландия би била по-подходяща — прекъсна я Еди.

— Англия, Шотландия, както и да е. Преди няколко дни видях най-прекрасната кукла на света. Продаваше се с три бонета. Ако само знаех за Сузана тогава... Но баща ти така и не спомена за нея пред мен.

Еди имаше добра представа защо графът не бе казал на съпругата си. Самата идея за бедната осиротяла Сузана щеше да извика сълзи в очите на Лейла. Баща ѝ очевидно бе избрал мълчанието пред трудния разговор. Протегна ръка през масата и стисна дланта на мащехата си.

— Ще ми идваш на гости, нали? Моля те!

— Разбира се! Ще бъда най-добрата леля, която едно дете може да има. Отсега те предупреждавам, че имам намерение да я удавя в панделки, пантофки и всякакви дреболийки. Между нас да си остане, ще компенсираме факта, че е останала без майка.

В този момент вратата се отвори и влезе бащата на Еди. За разлика от съпругата си, той изглеждаше безупречно, както винаги. На Еди ѝ бе много трудно да си представи баща си небрежно облечен.

Щом седна и първото блюдо бе сервирано, той обяви:

— Стигнах до решение за брачната ти церемония, Едит.

Еди кимна. Беше решила, че ще откаже да чака още месеци наред.

— Херцогът се надява да ме застави да дам ръката ти с покупката на специално разрешение. Като отказвам да ускоря церемонията, това не означава, че не изпитвам съчувствие към вас. Но клюките ще навредят на репутацията ти, независимо дали ще чакаме няколко месеца или не. Истинско нещастие е, че лейди Рунсибъл научи за молбата на Кинрос. — Хвърли неодобрителен поглед на съпругата си, който подсказа на Еди, че е била права и че сексът не разрешава проблемите като с магическа пръчка.

За щастие, беше подпряла глава на ръката си и не видя укорителния поглед.

— Реших, че ще позволя сватбата да се състои в най-близко бъдеще — обяви той. — Но ще бъде малка, естествено. Ще помоля епископа на Рочестър да изпълни церемонията. Двамата ходехме на училище заедно.

Еди откри, че се усмихва.

— Обаче ще настоявам херцогът да остане няколко месеца с теб в Лондон или, ако се налага, да пътува до Шотландия и обратно, докато ти си в града. Имам намерение да оставя всички да се убедят, че не е имало специална причина да се бърза със сватбата.

— Но какво ще стане, ако Еди открие, че е бременна след седмица или две? — запита Лейла, вдигнала глава. — Тогава няма да има значение дали ще остане тук, или ще замине за Шотландия.

— Няма — побърза да каже Еди. — Сигурна съм, че това няма да се случи.

— Струва ми се с майка ти — каза баща ѝ мрачно.

Лейла успя да запази главата си вдигната, което бе достойно за възхищение.

— Херцог Кинрос изглежда доста жизнен.

— Не знам къде ще отседнем в Лондон! — продължи да говори Еди, сърцето ѝ препускаше лудо в резултат на напрежението, което се усещаше в трапезарията. Какво щеше да стане с тях двамата, когато тя излезеше от дома си? Тя бе играла ролята на семейния умиротворител през по-голямата част от втория брак на баща си.

— Херцогът има огромна градска къща съвсем наблизо — каза баща ѝ премерено и хладно, както винаги. — Ще трябва да научиш каква недвижима собственост притежава съпругът ти, Едит. Има замък и земя в Шотландия, както и две други имения, едното от които е във Високите земи, откъдето произхожда кланът му. Притежава също така къща в Шропшир, както и споменатата вече градска къща тук. И — добави — говори се за малък остров край бреговете на Италия.

— Това е толкова романтично! — възкликна Лейла. — Моля те, кажи, че ще ме поканите на острова, Еди. — Тя далеч не можеше да се мери със спокойствието на съпруга си. Гласът ѝ трепереше леко.

— Разбира се! — извика Еди. — Ако има къща на острова, ще се радваме да ни гостувате.

Чувстваше се малко странно по отношение на всичките тези имена. Струваше ѝ се, че се омъжва за владетел. Не че беше недоволна да открие, че съпругът ѝ е богат, но и не бе прекалено радостна и щастлива. Беше виждала баща си уморен от всичките отговорности, свързани с управлението на имението и различните къщи.

Без тези отговорности графът можеше да бъде един от най-талантливите музиканти в света. Тази мисъл я накара да изпитва съчувствие към него. Беше израснала със съзнанието, че на жените не е позволено да свирят пред публика, но за баща ѝ вероятно по някое време е имало избор.

После, гледайки здравата му и силна челюст, тя беше поразена от истината — всъщност никога не е имал избор. Графът никога не би обърнал гръб на отговорностите си.

Той бе в капана на титлата си по рождение така, както тя — на пола си.

Ако Гауан не беше наследил собствените си отговорности, вероятно щеше да прекара живота си, отглеждайки пшеница. Идеята нямаше за нея такава притегателна сила, като да станеш световноизвестен музикант, макар и да имаше определен живописен чар.

— Ще уведомя херцога за решението си — каза графът.

— Тъй като няма да има време да ушим специална сватбена рокля за теб, можеш да облечеш моята — намеси се Лейла. — Модата не се е променила толкова много, откакто я носих аз. Шев или два тук-там и ще изглеждаш свършено.

— О, Лейла, предложението ти е толкова щедро. — Еди отново взе ръката на мащехата си в своята, желаейки с цялото си сърце нещата да бяха различни. Лейла пазеше роклята за собствената си дъщеря... обаче очевидно се бе отказала от мечтата.

Дори когато беше лишена от чар и нехаеща за това тийнейджърка, Еди изпитваше благоговение към сватбената рокля на мащехата си. Тя бе от коприна и цялата обсипана с пайети, падаше свободно и плавно като вода, улавяше светлината и придаваше на жената, която я носи, ефирен вид. Лейла бе пристъпвала величествено по пътеката, усмихвайки се на бащата на Еди. Сега образът бе невъзможно отровен.

— Едит ще облече сватбената рокля на майка си — заяви графът, отхвърляйки предложението.

Лейла трепна. Еди смръщи вежди.

— Не знаех, че майка ми е оставила рокля.

— Роклята и бижутата ѝ трябваше да ти бъдат предадени на сватбата ти.

— Разбирам. — Стисна ръката на Лейла под масата.

Очите на мащехата ѝ бяха предателски навлажнени. Тя се изправи и каза простичко:

— Мисля, че пих прекалено много шампанско снощи, и храната не ми доставя удоволствие.

Еди и баща ѝ довършиха храната си в пълно мълчание. Тя изчака да види дали той ще се качи горе да разговаря със съпругата си, но графът отиде в коридора за пелерината си. След миг входната врата се затръшна и него го нямаше.

Еди изтича горе и откри Лейла заобиколена от камериерки и три отворени куфара.

— Заминавам на гости на родителите си в Бъруик-ъпон-Туийд. — Лицето ѝ имаше цвят на пергамент, но тя не плачеше. — Сега, когато подаграта на баща ми му пречи да идва в Лондон, трябва аз да пътувам.

Еди се отпусна на стола.

— Единственото, за което съжалявам, е, че ще пропусна сватбата ти — продължи Лейла. — Но, доколкото разбирам, присъствието ми не е желано, щом ще облечеш роклята на майка си.

— О, Лейла, не! — извика Еди.

В очите на мащехата ѝ блестяха непролети сълзи.

— Знаеш колко много те обичам. Но идеята да стоя в църквата до баща ти по време на церемонията и да се преструвам, че той не е безразличен към мен... Не мога.

— Разбирам — каза Еди, стана и я прегърна. — Наистина.

— Къщата на родителите ми в провинцията е близо до шотландската граница и ще те посетя, преди... Ако се върна в Лондон. — Преглътна мъчително.

Еди я притисна към себе си. Сърцето я болеше. Отвори уста да каже, че баща ѝ със сигурност ще изпрати да доведат съпругата му, но я затвори. Изглеждаше твърде вероятно графът да не си направи труда.

— Важното е, че ти, мила, ще бъдеш щастлива с този великолепен твой шотландец — каза Лейла и я целуна по бузата.

По време на вечерята баща ѝ с безразличие отбеляза, че няма какво да се прави в малък град на шотландската граница.

— Съпругата ми няма да намери забавления там и бързо ще се върне. Не виждам причина да губя време и енергия да я последвам.

— Ако само можеше да си по-мил с нея — помоли го Еди. — Тя те обожаваше.

— Не знаеш какво говориш! — срязаше я баща ѝ.

— Знаем, че я обичаш, и въпреки това се отнасяш с нея така, сякаш ти е нелюбима. Като че ли всички трябва да треперят в присъствието ти. Знаем, че тя те обича...

Той не изчака да чуе останалата част от анализа ѝ, а се изправи и излезе от стаята. Еди въздъхна. Грубостта на баща ѝ беше проява на силна тревога. Къщата бе странно смълчана без Лейла, без смеха ѝ и приятния ѝ глас, който да издава скандални команди.

По обяд на следващия ден лицето на графа бе по-затворено и студено от всякога. За първи път, откакто Еди помнеше, поклати отрицателно глава, когато тя го запита дали иска да свирят дует. Когато стана ясно, че не може да бъде убеден, Еди се оттегли в стаята си и се упражнява с часове, обаче музиката звучеше така кухо, както бе сърцето ѝ в момента.

Гауан ги посети в късния следобед и предложи церемонията да се състои незабавно. Говореше с авторитетния тон на херцог, който изискваше подчинение. Баща ѝ не настръхна, както щеше да стане, ако предложението бе дошло по-рано. А после Гауан добави, че, доколкото засяга него, е абсурдно да остане в Лондон само за да задоволи любопитството на клюкарите. Графът не оспори и това. Той просто капитулира пред всичко, което Кинрос поиска.

Успя да запази това безстрастно изражение дни наред — до сутринта на сватбата на Еди. Дъщеря му слезе по стълбите, облечена в роклята на Лейла, защото, както се оказа, роклята на майка ѝ бе проядена от молци.

Еди не беше склонна към липса на скромност, по роклята на Лейла я караше да се чувства горда. Всичките малки пайети улавяха светлината и роклята изглеждаше като обсипана с диаманти. Малките ѝ ръкави и прилепналата по тялото и дълбоко изрязана горна част

оформяше гърдите ѝ, а полите падаха на грациозни дипли по бедрата. Косата ѝ бе прибрана и в нея бяха втъкани опалите на майка ѝ, не перлите на Лейла.

Едва тогава изражението на баща ѝ се пропука, той трепна и на лицето му се изписа мъка, обаче той се поклони и каза:

— Дъще, изглеждаш невероятно красива. — Каза го съвсем спокойно и лишено от чувства.

Дори когато влязоха в Уестминстърското абатство, баща ѝ не показва признаци на съжаление, че Лейла не е до него.

Еди, от друга страна, отчаяно искаше Лейла да беше там. Не ѝ харесваше идеята да остави баща си сам в огромната и смълчана къща, където всеки звук щеше да отеква, само в компанията на четири виолончела, независимо каква утеха черпеше той от свиренето.

Бяха решили да не дават прием — независимо от каква големина — поради отсъствието на Лейла, затова след кратката церемония се върнаха в къщата на графа и споделиха изненадващо сърдечен обяд, по време на който и тримата внимателно отбягваха да споменават графинята.

Според Еди, баща ѝ и Гауан прекарваха много приятно, разговаряйки за британската данъчна система, за особените усилия на определени и учудващо незаинтересувани от обикновените хора политици да върнат личните данъци по доходите — нещо, което щеше да лиши такива невинни хора като двамата джентълмени, седящи около масата, от полагащата им се печалба. Еди откри, че гледа последователно ту баща си, ту съпруга си, и осъзна, че те имат много общо помежду си. Мисълта беше странна и тя реши да я анализира внимателно по-късно.

В късния следобед, след като се бе преоблякла в извънредно елегантна нова рокля и всичките ѝ куфари и вещи бяха отнесени от слугите на херцога, дойде време да се сбогуват. Гауан чакаше до каретата, заобиколен от толкова много слуги в ливреи, че приличаше на член на кралското семейство.

Тя взе ръцете на баща си в своите и опита още веднъж:

— Моля те, върни я обратно.

Той кимна, но кратко и студено и тя разбра, че само показва, че е чул думите ѝ, а не че ще я послуша.

Не можеше да направи нищо повече. И Еди влезе в каретата. Вече не беше лейди Едит. Вече не беше умиротворителката в домакинството на граф Гилкрисст. Вече не беше неговата неомъжена дъщеря.

Беше херцогиня Кинрос, а там, срещу нея, седеше съпругът ѝ.

А съпругът ѝ...

Гауан изглеждаше съвсем спокоен и невъзмутим, но тя знаеше истината — той бе така разчувстван от сватбената церемония като нея.

Когато беше обещал да „я почита и обича в бедност и богатство, в болест и здраве“, тя бе почувствала как се изчервява заради онова, което виждаше в очите му. Дъхът бе заседнал в гърлото ѝ и тя стискаше ръцете му така, сякаш те бяха единствената ѝ опора.

Никога не беше и сънувала, че сватбените клетви означават толкова много. Имаше късмет, че бе намерила единствения мъж на света, който бе свършен за нея.

А после, когато беше обещала да „го обича до гроб“, в очите на Гауан бе проблеснала радост, каквато тя бе виждала много малко пъти в живота си.

Сега седеше срещу него, облечена в кадифена пелерина, обточена с истински перли. След миг позволи на пелерината да се плъзне по раменете ѝ и гърдите ѝ проблеснаха като опалите в косата ѝ.

В очите на Гауан проблеснаха опасни пламъчета, които я накараха да се размърда неспокойно на седалката и да изправи рамене, което само накара гърдите ѝ да изпъкнат още повече. Лейла ѝ беше казала, че има хубави гърди, които може да показва съвсем спокойно.

Еди пазеше за себе си мнението дали навикът на Лейла да показва свободно гърдите си на обществени места се бе отразил добре или зле на брака ѝ. Помисли си, че може да остави Лейла и нейните качества и гърди настрана, защото беше очевидно, че Гауан харесва гърдите ѝ.

Бяха си казали всичко, което имаше значение.

А останалата част от вечерта?

Никакви думи.

ГЛАВА 18

Хотел „Нерот“

Лондон

— Никога не съм влизала в хотел — каза Еди, когато влязоха, и се огледа с огромно любопитство. — Все още не разбирам защо просто не отидохме в къщата ти, Гауан.

— Градската ми къща не е достойна за моята херцогиня — отговори той. Самата идея да заведе Еди в стая, украсена с чакали, го обиждаше. Хотел „Нерот“, от друга страна, предлагаше лукс и уединение. Щом не можеха да прекарат първата си брачна нощ в замъка, той избираше „Нерот“.

Мистър Биндъл, икономът на Гауан, се приближи към тях, прекосявайки фоайето, следван от нисък мъж със забележително гъста и рошава коса, която го караше да изглежда като изложено на вятъра глухарче. Оказа се, че той е мистър Парнел, управителят на хотела.

Гауан не виждаше основателна причина да прекарва време в компанията му — Биндъл със сигурност се бе погрижил за всяка подробност — но слушаше спокойно и учтиво как Парнел ентусиазирано говори за възможностите да настани придружителите му, включително Биндъл, готвача и личните му слуги.

Да, беше довел шестима икономии и много слуги, готвача си, камериера си, както и много други — без да споменаваме куфарите им и каретата с виолончелото на Еди — но бе сигурен, че хората му могат да бъдат настанени и без неговата помощ.

Погледна Биндъл, който постави длан върху ръката на Парнел и го поведе пред тях. Изкачиха мраморните стъпала, тръгнаха по къс коридор и в края му спряха пред висока и богато позлатена врата.

— Прекрасно! — възкликна Еди.

Мистър Парнел избърса чело.

— Кралският апартамент. Вратата е внесена от Франция, от Париж, Ваше благородие. — Завъртя ключа в ключалката и влязоха в огромната трапезария на апартамента. Биндъл обяви, че храната,

пригответена от личния готвач на херцога, ще им бъде поднесена след пет минути.

Еди започна да се разхожда из апартамента и да разглежда мебелите. Хвърли поглед през рамо към Гауан, а той го усети като удар от гръм. Тя очакваше той да откаже храната, съдейки по палавите пламъчета в очите му.

Но да пропуснат храната не беше част от плана му. Последното, което искаше, беше да е слаб поради липса на храна. Кимна на Биндъл, за да покаже, че е съгласен, и Парнел излезе от стаята. После тръгна към Еди, наслаждавайки ѝ се, застанала пред високия прозорец, подобна на колона от златиста светлина. Роклята ѝ бе скроена така, че да смае мъжа. Приличаше донякъде на тога, обвито около тялото парче плат. Като че ли, ако мъжът протегнеше ръка и извадеше иглата, която я придържа, пред него щеше да застане превъзходна в голотата си жена.

Вратата отново се отвори и влезе Мери, камериерката на Едит, последвана от Трандъл, неговия камериер.

Гауан хвърли поглед през рамо.

— Няма да влизате в този апартамент, освен ако не сте повикани.

Мери направи реверанс — толкова нисък, че едва не изгуби равновесие. Дватамата с Трандъл излязоха.

— Това наистина ли беше необходимо? — запита Еди.

— Слугите ми не са свикнали да ми осигуряват уединение — каза той, протегна ръка и очерта с пръст веждите ѝ. — Защото никога преди не съм молил за такова. Ще трябва да се научат.

— Никога не си молил за уединение?

— В банята, разбира се.

— Слугите са влизали и излизали, когато са искали? — В гласа ѝ ясно се усещаше нотка на недоверие.

— Само ако са имали причина да влязат, естествено.

— А аз съм почти винаги сама. Никой не влиза в помещенията ми без предупреждение, освен Лейла.

— Наблюдавах те в нощта, в която свири дует с баща си. Изглеждаше готова на убийство, докато не разбра, че е той.

— Спрях да се сърдя не защото беше той, а защото носеше виолончелото си. Не мога да понасям да ме прекъсват, когато свиря, или да ме молят да спра, преди да съм готова да го сторя.

— Ще уведомя хората си. Няма да те безпокоят. — Застана пред нея, погали с пръст бузата ѝ, постави го под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ. — Толкова си красива, Еди. Възхитен съм.

— Е, не знам защо си толкова възхитен — каза тя, дяволски практична, както винаги. — Възхита не е точно чувството, което изпитвам, когато те гледам.

И наистина, той не виждаше възхита и благоговение в очите ѝ. Виждаше по-скоро смесица от палавост и страст. Това замъгли разсъдъка му и херцогът едва не се нахвърли върху нея като изгладнял вълк. Но си спомни навреме плана си.

Наведе глава и я целуна нежно. С уважение, както един джентълмен целува съпругата си.

Еди обгърна врата му с ръце и го целуна в отговор. Тя като че ли не даваше и пукната пара за уважението, защото устните ѝ бяха алчни и молеха за съвсем различна целувка. Малко непохватният начин, по който пъхна езика си между устните му, запали огън в слабините на Гауан.

После се целунаха така дълбоко, че той дойде в съзнание само заради това, че тя подръпваше леко яката му.

— Вечерята ще пристигне всеки момент.

Всъщност беше дори изненадан, че още не е пристигнала. Биндъл беше казал пет минути, а обикновено Гауан можеше да настрои часовника си според Биндъл.

— На кого му пука? — прошепна Еди. Наведе се напред и го целуна по врата. Той изпита пулсиращо желание, толкова силно, че едва не загуби контрол.

И направи единственото, което можеше — отстъпи назад. Колосаната му яка остана в ръцете ѝ.

— О, боже? — възкликна тя и поклати глава. — Сега не е моментът да бъдем сковани, Гауан.

Вратата отново се отвори и влезе Биндъл, както винаги тих и бърз, последван от слугата с виното, мистър Райлингс и четирима слуги, носещи подредена маса. Слугите оставиха масата в средата на стаята и подредиха столовете около нея.

Гауан представи съпругата си на слугите, които все още не бяха се срещнали с нея. Поведението на Еди бе елегантно и дори изящно, както се полагаше на млада дама с нейното потекло. Тя проявяваше

уважение и учтивост, като показва малко повече топлина към мистър Биндъл.

Заеха местата си около масата, която бе покрита със сребърни прибори и порцеланови чинии, върху които се виждаше печатът на херцога. Еди втренчи поглед в чинията си в мълчание, докато мистър Райлингс обясняваше избора си на вино.

После думата взе Биндъл и започна да обяснява какви са деликатесите, които се крият под сребърните капаци. Гауан разсеяно отбеляза, че слугите му са свършили прекрасна работа, като са възпроизвели една от вечерите в Крейгивар, макар и да се намират в непознатия им хотел.

Икономът му бе старателен и похвалата не бе нищо ново за него. Но, какъвто бе случаят и с Бардолф, той бе наследил и Биндъл и никога не се бе замислял дали си струва труда да го научи да говори по-кратко и ясно.

Обаче сега, някъде по средата на тирадата му, точно когато Биндъл бе започнал да описва *bouef en daube*, Еди вдигна ръка. Той млъкна.

— Мистър Биндъл — каза тя тихо, — мисля, че предпочитам сама да открия какви са деликатесите на вечерта.

Икономът я загледа със зяпнала уста. Не беше свикнал да го прекъсват. Домакинството на херцога имаше установен ритъм, редовен като приливите и отливите, всичко идваше в очаквания момент и за точно определения отрязък от време.

Еди му се усмихна и той най-после разбра, че е време да излезе от стаята. Направи знак на слугите и Райлингс и всички излязоха.

— Това бе майсторски сторено — каза Гауан, вдигна чашата си и й се усмихна. Беше му добре да знае, че отсега нататък няма да е единствената власт в неговия свят. Тя също щеше да има власт. Заедно с него.

— Вероятно се интересувам по-малко от приготвянето и съставките на храната от теб. Това тук изглежда и мирише като добро говеждо задушено, което ми е достатъчно.

— Никога не слушам много внимателно, когато Биндъл обяснява менюто.

— Тогава защо, за бога, той дава такива подробни описания?

— Винаги е било така.

Тя смръщи вежди.

— Това обяснение не ми се струва разумно, Гауан.

— Мисля, че това го прави щастлив — отбеляза той.

Тя спря с вилица на половината път до устата. Зелените ѝ очи го изгледаха така, че в слабините му се запали нов огън.

После тя поднесе вилицата към устните си, а на него отчаяно му се прииска да бутне масата встрани, пък ако ще и да бъде проклет, ако тропотът и тракането от падналите прибори събудят цял Лондон. Искаше да я занесе в леглото и...

Пое си дълбоко дъх.

Мъжът не биваше да губи контрол и да насилва съпругата си. Нито да бърза. Тези неща трябваше да се вършат с достойнство.

— Много мило от твоя страна да се грижиш какво доставя удоволствие на икономата ти — отбеляза Еди и преглътна. Устните ѝ блестяха и на него му се прииска да отметне глава назад и да завие. Не искаше проклетата храна.

Но вместо това си наля вино и се опита да обърне внимание на цвета му, да забележи, че е произведено от грозде, което расте само в планините, че е ароматно и със златист оттенък... Или поне така го беше описал Райлингс.

Но не успя.

Еди хапна още две хапки, докато той гледаше устните ѝ изпод миглите си.

— Съжалявам, че лелите ти пропуснаха сватбата ни. Ще бъдат ли нещастни, как мислиш?

— Много се съмнявам. Ще се радват да се запознаят с теб, но ще сметнат за предателство към научния темперамент да се вълнуват по отношение на една сватба. Все още не са дошли в Крейгивар да се запознаят със Сузана например. Защото това ще означава да прекъснат програмата си за обучение на животни.

— Колко трябва да ям? — запита тя, като преглътна поредната хапка.

— Какво искаш да кажеш?

— Предполагам, решил си, че имам нужда да се подкрепя за изискващите усилия занимания, които ни предстоят? Сигурно аз съм тази, която ще има нужда от храна, защото ти не си докоснал своята.

— Ти си моя съпруга — каза той, сякаш да се извини. — Трябва да се грижа да си добре облечена и нахранена. — Още докато го изричаше, се питаше дали и на нея ѝ звучи така глупаво като на него.

Но дори да бе така, Еди бе достатъчно тактична да не го покаже. Изправи се с грацията, която бе присъща на всяко нейно движение от плъзгането на лъка по струните до походката ѝ. Може би извършваше всичко под ритъм, който само тя чуваше. Той също се изправи и я загледа жадно как върви към вратата на спалнята.

Стоеше на мястото си, замръзнал, и изпиваше с поглед щедрите извивки на бедрата ѝ.

Тя го погледна и се усмихна.

— Гауан.

Той се озова до нея само за миг. Тя беше вещица, тази негова невеста. Трябваше само да се усмихне и той я следваше. И вероятно винаги щеше да я следва, ако го гледаше с този глад в очите.

Взе я в прегръдките си и започна да я изпива с очи, със съзнанието, че е негова, най-после негова. Съпругата му. Любовницата му. Неговата Еди.

Прокара длани по гърба ѝ и я притисна към себе си. Сега можеха да го направят, да пригледят тялото си едно към друго като части от картинна мозайка. Телата им прилягаха съвършено едно към друго, неговата твърдост в люлката на мекотата ѝ.

— Сега, Гауан — прошепна тя.

Той я взе на ръце и я пренесе през прага на спалнята. Нерот, който и да е бил той, беше поставил легло с размерите на малък хамбар. Беше квадратно и покрито със светлорозова коприна, избродирана със сребристи нишки и перли.

Беше легло, направено за херцогиня.

Той отметна покривалото и остави Еди върху чаршафите. Тя му се усмихна, разкошната ѝ коса беше праметната през едното ѝ рамо.

— Моята съпруга — прошепна Гауан, целуна я по челото, по носа, по устните. — Изящна си. Прекрасна си. Може ли да съблека роклята ти?

Еди се обърна на една страна и му показа дългата редица копчета на гърба на роклята.

И той се концентрира върху копчетата, опитвайки се да не обръща внимание на факта, че свършваха малко над прекрасно

закръгленото дупе.

И последното копче се предаде, но под роклята се разкри корсет. Еди го гледаше как го развързва, без да каже нищо. Под корсета бе долната ѝ риза, ушита от толкова прозрачна материя, че зърната на гърдите ѝ се виждаха.

— Ти ще се съблечеш ли? — запита тя.

Той направи крачка назад, мислейки, че тя може би се чувства неудобно гола, докато той е още напълно облечен.

— Да. Но няма причина да чувстваш смущение, Еди.

— Не се чувствам смутена, Гауан — каза тя и му се усмихна.

Той ѝ повярва. Имаше нещо в Еди, може би беше искреността ѝ, което го караше да вярва на всичко, казано от нея.

— Това ли са цветовете на клана ти? — запита тя.

— Да. — Той се наведе, развърза обувките си и ги захвърли встрани. Събу панталоните си и разкопча кожената торба, която висеше отпред и беше част от шотландската народна носия.

Еди изглеждаше очарована.

— За какво е това?

— За монети. Полата е ушита така, че да може бързо да се съблича... — Изведнъж Гауан осъзна, че Еди го обхожда с поглед, сантиметър по сантиметър. Имаше чувството, че харесва това, което вижда, и че не копнее за дългите като върлини англичани, които той бе виждал в салоните за боксиране.

Съблече самото си и издърпа ризата си през главата по-бавно от обикновено, потискайки усмивката си. Мускулите на ръцете му се изпънаха, когато изхлузи ризата през главата си и я захвърли встрани. Предполагаше, че може да ѝ позволи да се наслаждава на тялото му. Ако не го харесваше, очите ѝ нямаше да го гледат по този начин.

В тях се четеше желание. Същият глад, който го изяждаше жив.

Точно така. Време беше да се върне към плана си. Увери се, че помни всичко точка по точка.

Легнала на леглото, Еди имитираше движенията му и в момента уж изхлузваше ризата над главата си. Той забрави за какво мисли. Гърдите ѝ се повдигнаха, притиснати от двете страни от ръцете ѝ. А после погледна по-надолу и видя вътрешната извивка на бедрата ѝ, които почти скриваха малкия златист триъгълник.

Гледката заплаши да го потопи в тъмно място, където той щеше да изгуби контрол. Но той отказа да се поддаде. Вместо това легна до нея, нежно и тихо намествайки тялото си така, че да може да я люби.

Първо я целува, докато устните ѝ не подпухнаха и не потъмняха и от гърлото ѝ не започнаха да излизат тихи гърлени стонове. Едва тогава позволи на ръката си да се спусне под ключицата ѝ. Възхищаваше се на великолепните ѝ гърди и на начина, по който тялото ѝ се гърчеше в ръцете му. Тя бе обвила ръце около врата му, дишаше плитко и бързо. Той я ухапа леко. Това я накара тихо да изпищи и той мислено зачеркна една точка от списъка си.

Беше чул, беше се научил и беше разбрал.

Плъзна ръка надолу по тялото ѝ и погали вътрешната страна на бедрата ѝ — господи, това можеше да го накара да изгуби контрол. Тази нежна и мека извивка... Искаше да зарови лицето си там и да остави следи от ухапвания, а после да премести устни два сантиметра по-нагоре и да се заиграе.

Но не. Трябваше да се съсредоточи върху задачата си. Затова плъзна ръцете си нагоре по бедрата ѝ и докосна сърцевината ѝ. Беше много по-розова, отколкото си бе представял, по-красива, по-мека и по-влажна, като цвете. И трепереше цялата, дланите ѝ се плъзгаха по раменете му, галеха го навсякъде, докдето успееха да стигнат.

Не си позволи да мисли за ласките ѝ и дори се дистанцира от сигналите, които те му изпращаха.

Тя беше влажна и готова, но когато нежно плъзна пръст в нея, откри колко е малка и тясна, и това го накара да замръзне.

— Гауан! — Чу гласа ѝ като в мъгла. Умът му препускаше, той се чудеше как въобще ще се получи.

С неговите и нейните размери...

Вероятно англичанките бяха просто по-малки там, точно както бицепсите на англичаните бяха по-малки от тези на шотландците.

По дяволите.

ГЛАВА 19

Еди се чувстваше така, все едно едновременно участваше в действието и го наблюдаваше някъде отстрани. Двамата лежаха на леглото, но нейната друга версия ги наблюдаваше отгоре.

Тя лежеше с опънати крайници и беше примамлива като истинско угощение. Тръпнеше, разтърсвана от еротични тръпки, които се спускаха надолу по краката ѝ. Нейното логично аз ѝ казваше, че може би трябва да се обърне на една страна, за да не изглеждат краката ѝ пълни. Общо взето, харесваше краката си, но бедрата ѝ...

Гауан наведе глава и я погали нежно с език — там — и тя изгуби способността за всякаква свързана мисъл. След секунда инстинктите ѝ взеха надмощие над първоначалното леко чувство на ужас и тя се чу да вика:

— Моля те!

Отново и отново. Точно както Лейла ѝ бе демонстрирала в трапезарията.

Той започна да я целува и умът ѝ вече не бе способен на никаква мисъл. Нейното логично аз се чувстваше малко самотно, което беше глупаво, защото Гауан я целуваше по този еротичен, интимен начин...

Усещаше краката си странно топли. Тялото му отново се надвеси над нейното.

— Мисля, че си готова, Еди.

Тя смръщи вежди. Думата я караше да мисли за надигащ се хляб и умът ѝ веднага се проясни, но тя кимна и го притегли към себе си, защото все още се чувстваше странно сама.

— Толкова много те желая — каза той с дрезгав глас и я целуна по устните. — Но се страхувам, че ще те нараня.

Тя се усмихна. Сега, когато лицето му бе близо до нейното, тя се чувстваше по-добре.

— Казаха ми, че не боли чак толкова много. Лейла се надсмя над приказките на, както ги нарече, старите жени.

Той се спусна надолу и застана на входа на влагалището ѝ. Еди гледаше надолу с известна почуда. Изглеждаше огромен, като голямо розово гъбено пънче, точна, макар и не особено романтична, метафора.

Първите няколко секунди бяха прекрасни. Странни, но прекрасни. Гауан спря и каза:

— Как е?

Беше толкова интимно, че Еди едва издържаше на чувството. Лицето му бе до нейното — не помнеше някое лице да е било по-близо. Тялото му върху нейното и онази негова част, която бе вътре в нея, я караха да тръпне цялата. Искаше да го отблъсне и в същото време да го придърпа още по-плътно.

— Добре ми е — каза и дъхът ѝ погали лицето му.

— Мога ли да продължа?

Еди кимна. Гауан опъна бедра и от този миг тя вече не се чувстваше никак добре. Неволно си пое дълбоко дъх и заби нокти в раменете му.

— Боли ли те? — Гласът му бе паднал с една октава.

— Малко — успя да каже тя. Малко? Беше истинска агония.

— Да спра ли, Еди? Можем да опитаме отново утре.

Еди бе изгубила цялата чувственост, която изпитваше допреди малко. Чувстваше се така, сякаш тялото ѝ бе разкъсано. Но последното, което искаше, бе да опита отново на следващия ден. Дори самото очакване щеше да я убие.

— Просто трябва да го направиш — каза, а гласът ѝ излизаше на пресекулки. — Свършвай с това. Моля те.

Той я целуна по устните — леко и нежно докосване.

А после проникна дълбоко — конвулсивно движение, което може би бе продължило минута, а може би час. Умът ѝ се дистанцира от болката, от натиска и от чувството, че е срязана на две.

Беше потънал в нея, сякаш тя бе бутилка, а той — коркова тапа. Сега Еди вече не участваше в действието, а само го наблюдаваше отгоре. През ума ѝ премина поредица от ругатни и неща, които щеше да сподели с Лейла следващия път, когато я видеше. Болката била само приказки на стари жени? По дяволите.

— Свърши ли? — прошепна, когато той не помръдна.

— Не.

— И теб ли те боли?

— Не, по-хубаво е, отколкото си представях. — Издърпа се навън, после отново проникна в нея. Усецането бе ужасно.

И отново.

Направи го четири, пет, шест пъти... Сякаш беше метроном и отброяваше петолинията.

— Колко дълго продължава това? — задъхваше се тя. Седем, осем...

— Мога да го правя, докато ти имаш нужда — каза Гауан. Гласът му бе някак едновременно напрегнат и спокоен. — Не се тревожи, скъпата ми, ще стане по-добре. Всеки момент ще започнеш да изпитваш вълна на удоволствие.

Но не стана така. В ума ѝ засвири погребален марш в ритъма на тласъците на Гауан. Девет, десет, единайсет... четиринайсет, петнайсет. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Извини ме — прошепна тя. — Наистина ще оценя усилията ти, ако свършиш сега.

Той спря за миг.

— Няма да свърша преди теб. — Звучеше по шотландски твърдоглаво.

— Може би следващия път, Гауан. Моля те!

— Съжалявам, че те боли толкова много.

— Просто ми е за първи път. — Инстинктът ѝ проговори и тя изви гръб, за да може той да проникне по-дълбоко в нея. — Направи го, Гауан. По-бързо.

Той се отдръпна назад, после отново се гмурна в нея. И отново, и отново. Шестнайсет, седемнайсет... дваисет... дваисет и седем, дваисет и осем. Болеше, болеше и болеше. И тя вече не можеше да си представи, че някога ще спре.

— Гауан! — извика, готова да признае, че няма да се получи и да помоли да опитат отново на следващия ден.

— О, Еди — изстена той и тя го усети да пулсира дълбоко в нея.

Изпита облекчение, решила, че трябва да е свършило. Но не беше.

... дваисет и девет.

Трийсет.

Трийсет и едно.

Накрая тялото му потрепери и той се отпусна върху нея, тръпнейки целият. Еди го потупа по рамото и откри, че е мокър от пот, което бе доста неприемливо. Затова взе крайчеца на чаршафа, попи потта от рамото му и после отново го потупа.

После, слава богу, той се повдигна на ръце и излезе от нея.

Дори това я заболя толкова много, че преглътна сълзите си. Когато Гауан се търкулна и легна до нея, тя остана да лежи вцепенена за миг, страхуваща се да погледне надолу.

Кръвта сигурно беше навсякъде. Щеше да попие в дюшека. Ако бе у дома, слугите щяха да почистят и до вечерта леглото щеше да има нов дюшек. Но бяха в хотел и как би могла да я обясни? С цялото си сърце ѝ се прииска да си е у дома.

Сигурно нещо не бе наред с нея, защото Лейла беше казала, че няма да боли. Или може би нещо не беше наред с него. Или и с двамата. Не знаеше какво да направи по въпроса. Не можеше да си представи да сподели с лекар нещо толкова интимно.

Гауан повдигна глава, очите му бяха все още замъглени от удоволствие, и запита:

— Еди, ужасно болезнено ли беше?

Тя преглътна и в този миг разбра, че не би могла да го разочарова.

— Не — каза, когато ѝ се искаше да извика: „Да“.

Той нежно каза:

— Няма да го правим пак довечера.

Тя с готовност се съгласи.

— Добре. — А в същото време мислеше: „Никога повече няма да го направим“.

Сведе поглед към онази негова огромна част и отбеляза:

— Мислех, че трябва да омекнеш след това и да станеш по-малък.

Той също сведе поглед.

— Мисля, че мога да ти доставям удоволствие цяла нощ, ако искаш, Еди.

Сигурно бе пребледняла, защото той не каза нищо повече.

И дори когато откри, че кръвта не бе толкова много, колкото се бе страхувала — макар да бе повече, отколкото Лейла ѝ бе казала — пак не можа да му изкаже страховете си, че е сериозно наранена.

Вместо това му позволи да я измие, което той направи.

Когато той най-после заспа, тя отстрани ръката му от кръста си и се обърна с гръб към него. Сви се възможно на най-малката топка и заплака — много тихо, за да не го събуди.

ГЛАВА 20

Когато се събуди, Еди скочи от леглото, оставяйки Гауан да спи, и изтича в банята към апартамента, голяма като тази в палат. Чувстваше се много по-добре. Беше минало. Да, беше ужасно, но сега всичко щеше да е различно. Не че очакваше с нетърпение следващата им среща, но щом бе изгубила девствеността си, нещата очевидно щяха да станат по-добри.

Но все пак нямаше никакво желание да се върне в спалнята и да изпита хипотезата си. Гауан почука на вратата и я запита дали предпочита да останат няколко дни в Лондон, или иска веднага да заминат за Крейгивар. Тя избра замъка.

— Все пак, Сузана ни чака — каза, след като подаде глава през вратата.

Ако се съдеше по изражението му, Гауан бе напълно забравил за сестра си. Но кимна с готовност.

— Ще изпратя напред слуга, за да подготвят стаите ни. Трябва да тръгнем веднага, ако искаме да стигнем в Стийвънидж навреме, за да обядваме в „Лебеда“.

Направи крачка напред. Наистина имаше най-красивите очи на света.

— Добро утро, съпруго моя — прошепна, извисил се над нея.

Еди остана на прага, сигурна, че така показва, че не иска да се върне в леглото, в случай че той замисляше нещо подобно. Той взе лицето ѝ в дланите си и я целуна толкова нежно, че тя се почувства много специална.

— Ако само... — каза, когато той се отдръпна.

Той погали бузата ѝ с пръст.

— Ако само, какво?

Но тя не посмя да изкаже мисълта си на глас. „Ако само жената можеше да забременее от целувки“. Повдигна се на пръсти и му отговори с лека целувка, после отново се затвори в банята.

След час бяха вече на път. Еди беше доста изненадана, когато мистър Бардолф се присъедини към тях във великолепната карета и поздрави с добър ден. Тя не го смяташе за добре дошъл, но пропусна момента, когато можеше да възрази, без да изглежда груба.

Определено не беше въпрос на пространство. Макар че вече четири карети бяха потеглили, в онази, която щеше да ги последва, седяха адвокат, двама управители и нейната камериерка. След известно време ѝ обясниха, че мъжете ще се редуват в тяхната карета, за да се консултират с Гауан. В третата карета беше виолончелото ѝ, за което щеше да се грижи личният камериер на Гауан, Грандъл.

Беше се надявала двамата с Гауан да поговорят в каретата. И дори бе мислила да му опише какво бе снощното преживяване от нейна гледна точка. Макар и сънят да бе неспокоен, сега не се страхуваше толкова. Въпреки това, щеше да се почувства по-добре, ако поговореха.

Очевидно бе, че не може да повдигне въпроса пред Бардолф.

— Каретата е голяма като стая — каза на Гауан, когато той влезе в каретата, лишавайки я от надеждите ѝ за деня. — Като че ли си суверен на малка държава.

Бардолф прочисти гърлото си, а после, точно преди каретата да завие зад първия ъгъл, те отвориха три или четири папки и заговориха за сорт пшеница, който растял само през зимата.

Гауан се държеше така, сякаш бе съвсем нормално да работи на сутринта след брачната си нощ. Седеше в ъгъла си и слушаше Бардолф, който изреждаше колко акра пшеница са били засети и колко — ожънати.

— Наистина ли трябва да говорите толкова подробно за тези неща? — запита Еди след около час. Лондон бе вече зад тях, а Гауан и Бардолф сега говореха за масло и мляко. Или сметана. Нещо такова.

Бардолф млъкна. Изглеждаше потресен.

— Да, трябва — отговори Гауан. — Съществуваше доста голямо прахосничество, преди да изработим система, която да се грижи за баланса между онова, което заравяме в земята, и онова, което получаваме от нея.

— Опитвате се да контролирате кражбите?

— Това е само една от целите ни. Но по-важното е, че ако определена техника има успех, можем да вземем решение дали да я

приложим на други места.

Еди кимна и отново изпадна в мълчание. Цифрите се носеха край ушите ѝ, а Бардолф обръщаше страница след страница с тънките си пръсти. Тя започна да ненавижда гласа му. Той беше сух и се набиваше в ухото и излизаше от толкова стиснати устни, че тя нито веднъж не видя зъбите му.

Когато започна да изрежда колко са капаните за змиорки в едно от имененията и да ги сравнява с броя в друго, тя отново го прекъсна:

— Гауан, можем ли да спрем веднага за храна?

Той слушаше Бардолф, като понякога даваше по някоя заповед, макар в същото време да работеше и върху друга папка.

— Разбира се. Ще бъдем в Стийвънидж, първата ни спирка, точно след час и половина. И ще отделим три четвърти час за обяд.

— Негово благородие пътува толкова често до Лондон и обратно — добави Бардолф, — че имаме съвсем точно разписание за цялото пътуване.

— Разписание? — повтори Еди.

Бардолф кимна отсечено.

— Поемаме по големия северен път, вместо по стария, тъй като е в по-добро състояние и стават по-малко произшествия. Негово благородие не обича да бъде забавян, независимо по каква причина. Дори имаме свои коне в конюшните на странноприемниците, които посещаваме, така че редовно сменяме конете.

— Съжалявам, ако ти е скучно — каза Гауан с тона, с който възрастен говори на дете, което доста я подразни. — Ужасно ли се отегчаваш?

— Да се отегчавам от преброяването на капаните за змиорки? Не и аз — каза тя. — Продължавайте. Разбрах, че капаните за змиорки се поставят през нощта. Има ли времето някакво значение за това, колко змиорки ще се хванат?

Бардолф продължи оттам, откъдето беше спрял, привидно незабелязал сарказма ѝ. Еди гледаше през прозореца минаващия покрай тях пейзаж, предимно полета, защото, ако гледаше към спътниците си, щеше да се наложи да вижда как устните на Бардолф оформят думите, без дори да помръдват.

Накрая стигнаха до „Лебеда“ в Стийвънидж и бяха заведени до частния салон, където ги чакаше топла храна. След четирийсет

минути, точно когато Еди се чудеше дали да шокира Гауан, като освободи слугите, в помещението влезе Бардолф. След миг чиниите бяха раздигнати от масата.

— Не бях довършила пьстървата — каза Еди, но беше прекалено късно. Донесоха чая.

Гауан изглеждаше загрижен.

— Бардолф, изглежда, нарежданията ти са били прибързани.

— Няма значение — каза Еди и си избра плод.

— В бъдеще ще се консултираш с Нейно благородие, преди нещо да е вдигнато — заяви Гауан.

Еди би помислила, че това се подразбира и няма защо да се изрича на глас, но изглежда, че в новия ѝ свят беше монархия. В него имаше само крал и никой друг. Поклонът на Бардолф направи това още по-ясно, както и забележката, която изрече след около три минути и която гласеше, че ако искат да спазят разписанието, трябва да се върнат в каретите.

Тя реши да пътува с адвоката на Гауан, Джелвс, който ѝ изглеждаше приятен човек, но се оказа, че той ще се присъедини към тях в каретата им.

И Еди седеше мълчаливо в ъгъла си, докато тримата мъже разговаряха през целия следобед. Когато стигнаха в Ийтън Сокън, където щяха да пренощуват, тя се чувстваше така, сякаш я бяха пребили с чук, а интимните ѝ части я боляха леко и като че ли бяха възпалени.

Гауан я хвана за ръката, за да влязат заедно в „Джордж и дракона“, но тя го спря.

— Само погледни това — каза тихо и посочи покрива.

Слънцето залязваше и лъчите му се разпростираха като медни жици, оцветявайки плочите на покрива в медночервено.

— Няма да вали — отбеляза Гауан.

Тя опита отново.

— Виж какъв красив цвят придава слънцето на покрива, как лястовичките се вият около него, като че ли...

— Като че ли какво? — запита той.

— Е, сякаш чуват музиката на Моцарт. Трябва да е Моцарт, защото виж как се издигат и спускат... — Стисна по-силно ръката му. — Ето! Видя ли? Лястовичката просто танцува.

Тя вдигна поглед. Гауан я гледаше и ѝ се усмихваше, вместо да гледа лястовичките. Очите му бяха тъмни и гладни.

— Лястовичките танцуват. — Той постави пръст на долната ѝ устна и Еди усети онзи странен трепет в корема, който се появяваше всеки път, когато той я гледаше така, сякаш бе най-прелестното нещо на света. Като че ли искаше да я целува от главата до петите, както бе обещал да направи на сватбата им.

Застанала там в топящата се медна слънчева светлина, Еди си помисли, че ще бъде добре да бъде целувана от мъж, който изглежда като съпруга ѝ.

Канеше се да изкаже мисълта си на глас, когато Бардолф пристъпи напред и прочисти гърлото си. У дома със слугите се справяше Лейла и Еди имаше малка роля в това — обикновено слушаше мащехата си да се оплаква от тях. Но макар да я бе слушала с години, не знаеше как щеше да постъпи Лейла в тази ситуация.

Ако възразеше срещу присъствието на Бардолф в каретата — и в живота им — изглеждаше вероятно Гауан да не ѝ обърне внимание. Нямахме чувството, че слугите са и нейни. Всъщност изпитваше обезпокоителното чувство, че Бардолф има по-висок ранг от нея.

И така, тя стоеше във вътрешния двор на „Джордж и дракона“, докато Гауан слушаше Бардолф, който говореше, че най-добрите стаи били вече готови и леглата били застлани с ленените чаршафи на херцога. Изглеждаше, че херцогът пътува не само със собствения си порцелан, а и с ленените си чаршафи.

Когато най-после Гауан се обърна и ѝ предложи ръката си, за да влязат в странноприемницата, лястовичките се бяха спуснали под покрива и летяха като стрели към полето и към залязващото слънце.

За разлика от кралския апартамент в хотел „Нерот“, тук те имаха отделни стаи. Вероятно нямаше достатъчно голям апартамент. Еди взе гореща вана и се почувства отново човек, след което слезе в частната трапезария. Чувстваше лека тревога, която се прокрадваше въпреки всичко. Ами ако болеше и тази вечер? Може би трябваше да сподели страховете си с Гауан, преди да са си легнали.

Веднага щом седнаха, икономът на Гауан се впусна в нескончаеми обяснения и хвалебствия за нещо, което приличаше на Еди на пай с шунка, макар мистър Биндъл да намираще доста по-красиви имена за него. Когато Биндъл приключи, думата взе Райлингс

и започна да описва първото вино, което щеше да бъде сервирано с вечерята.

Слугите, които стояха наоколо, нямаха друга работа освен да пълнят чашата ѝ, затова един от тях се спусна да го направи, след като тя бе отпила едва две глътки. Всичко това бе толкова смущаващо, че когато сервираха второто блюдо и Райлингс тържествено отвори бутилка „Токай“, Еди отказа.

— Предпочитам вода — каза тя.

Райлингс смръщи вежди.

— Водата в място като това вероятно не е здравословна, Ваше благородие.

Еди въздъхна и прие чаша вино. Беше прекалено сладко за вкуса ѝ.

— Това вино произхожда от Унгария — говореше Райлингс. — Тъмночервеният му цвят се дължи на сорта грозде токай, който...

След като той им предаде цялата история на унгарското вино и излезе от стаята, Еди бутна чашата си настрана.

— Гауан, защо трябва да знаем какъв е произходът на виното, което пием? Предпочитам да не знам, че гроздовите зърна са били покрити с плесен.

— Не съм сигурен, че плесен е подходящата дума — каза Гауан. — Плесента, която се образува по зърната, е известна като благородна плесен.

— Не ме интересува дали е благородна или не, предпочитам просто да пия виното, отколкото да слушам лекция по въпроса.

— Разбирам — каза Гауан. — Ще помоля Райлингс да ми докладва по друго време.

— Още един доклад. По колко доклада изслушваш на ден? Защо ти е още един?

— Платихме трийсет лири за дузина бутилки от това вино. Щом правя покупка от такъв размер, искам да знам какво точно получавам.

Бракът започваше да ѝ се струва нещо обезпокоително. Като че ли не можеше да престане да наблюдава живота си. От една страна, седеше на масата със съпруга си, а, от друга, наблюдаваше лейди Едит Гилкрис — не, херцогиня Кинрос — да се храни в компанията на херцог Кинрос, докато четирима слуги сновяха из стаята, готови да изпълнят дори неизказаните им желания. Херцогинята прие парче

бадемова торта и хапка-две от десерта от каймак, захар и вино. Последваха нов вид вино и нежен мус.

— Предай, моля те, комплиментите ми на съдържателя — каза тя на Биндъл. — Мусът е просто великолепен.

— Ще информирам готвача на Негово благородие, че сте доволна — каза Биндъл, поклони се и излезе от стаята.

Еди повдигна вежда.

— Готвачът ми пътува с мен — обясни Гауан.

— Това не е ли малко... прекалено?

— Установих тази практика преди три години, след като всички боледувахме пет дни — като единият от слугите ми едва не умря — заради неправилно приготвена храна. Тогава реших, че допълнителните разходи си струват.

Еди кимна, свела поглед към чинията си, на която бе изобразен кръстът на херцога.

— Затова ли пътуваш с порцелановите си прибори?

— Да. Хората са доста невежи, когато става въпрос за болести от този род, но условията в кухнята и чистотата на приборите със сигурност са важни.

Изглежда, имаше основателна причина за присъствието на всеки човек от свитата, за всяка практика и обичай. Херцогът имаше нужда от толкова много слуги, защото всеки ден някой пътуваше до Шотландия, докато друг идваше оттам. Управителите на имения идваха и си отиваха, адвокатът можеше да му бъде необходим всяка минута, Бардолф очевидно беше винаги необходим...

— Не съм свикнала да бъда заобиколена от толкова много хора — отбеляза тя. Отчаяно искаше да каже това, което чувстваше — че това не ѝ харесва — но не можеше.

Гауан беше като природна стихия. Тялото му беше като че ли изградено от чиста енергия и нищо чудно, че му трябваша шестима души, които да работят непрекъснато. Умът му работеше едновременно в няколко посоки. Всичко това имаше смисъл за него. Имаше смисъл да води готвача си, за да избегне риска да изгуби пет дни заради болест.

Проблемът беше, че всичко трябваше да става по график, включително интимността. Тя знаеше съвършено добре, че едрото му тяло е напрегнато и я желае. Беше така през целия ден, докато

говореше за акри, пшеница и капани за змиорки. Всеки път, когато погледът ѝ срещнеше неговия, тя виждаше диво желание и копнеж. Но уединението, започваше да ѝ се струва, беше ограничено до спалнята и времето след вечерята.

— Страхувам се, че рядко съм сам — каза той, отгатнал мислите ѝ. — Можеш да си съставиш собствено разпределение на времето, разбира се, макар че ръководенето на голямо домакинство може да означава да нямаш време да се упражняваш на виолончелото си.

Тя го изгледа остро, за да види дали не се шегува. Не се шегуваше. На лицето му бе изписано съжаление, като че ли започваше да проумява какво бе значението на музиката в живота ѝ... Но беше очевидно, че все още не разбира напълно.

На Еди никога не се беше налагало да се тревожи за неща като слугите и храната. Преди Мери имаше камериерка, която винаги се влюбваше в слугите и започваше да плаче, когато я разочароваха. Но щеше да е необходимо да направи усилие, за да я замени с друга. Беше свикнала да ѝ дава на заем носната си кърпичка и да реши сама косата си, докато слуша камериерката да ѝ описва последните си романтични преживявания. Гауан пазеше цялото си време за себе си, докато тя пазеше за себе си само времето, в което се упражняваше.

— Свирия на виолончело всяка сутрин в продължение на три часа — каза. — Понякога се упражнявам и следобед, но ръката, която държи лъка, се уморява и трябва да си почине. Както видя, често се упражнявам и преди да си легна.

Той остави вилицата си.

— В такъв случай, ще имаш нужда от помощ за ръководенето на домакинството.

— Кой се занимава с това в момента?

— Икономката ми, мисис Гризъл.

— Сигурна съм, че върши чудесна работа. — Еди винаги оставяше хората да вършат това, с което се справят най-добре, и после да ги обсипва с щедри похвали. Вече виждаше, че двамата с Гауан никак не си приличат. Той управляваше — тази дума ѝ се струваше подходяща — огромно имение, като очевидно се грижеше и за най-малката подробност.

— Забравяш ли въобще някога нещо, Гауан?

— Онзи ден ми хрумна, че съм забравил лицето на майка си. — В гласа му не се долавяше ни най-малко съжаление.

— Имах предвид факт или число.

— Имам късмет да имам мозък, който подрежда всички факти и числа, така че малко неща ми убягват.

Нищо чудно, че хората кръжаха около него като врабчета около стълб.

— Защо не си отишъл в университет?

— Не можех, защото баща ми умря, когато бях на четиринайсет. — Сви рамене. — Това, че непрекъснато пиеше уиски, а в промеждутъците оправяше камериерките, не му оставяше много време за друго, така че делата му бяха в пълен безпорядък. Бяха ми необходими четири години, за да сложа в ред фермата, а някои от другите ни имения и ферми започнаха да носят приходи едва през последните две години. — Лицето на Гауан бе така безстрастно, че Еди потрепери.

Беше облечен в тъмносиво сако с цвят на мъгла в ранна утрин, обточено със сребърна нишка. Копчетата бяха сребърни. Светлината на свещта караше косата му да блести, както и сребърните прибори, докато Гауан режеше месото си с обичайната за него грация.

Той беше самото олицетворение на цивилизацията и културата.

А беше още толкова млад. Ако беше това, което е, на двайсет и две, можеше да управлява Шотландия, когато навършеше четирийсет. И всъщност всичките Британски острови, ако не му пречеше законът за наследяване на монархията. У него се усещаше контролирана сила. Мъжете бяха готови да го последват навсякъде. Жените също, разбира се.

Еди отпи от виното си, замислена. Струваше ѝ се, че се е омъжила за тигър. Това, че тигърът невинаги показва ноктите си, не означава, че те не са опасни. Испитваше известен срам, че тя, разумната млада дама, отгледана със съзнанието, че музиката е олицетворение на цивилизацията, испитва вълнение при докосването на дивото, което бе част от съпруга ѝ.

Въпреки болката, испитана предната вечер, трябваше само да го погледне, за да почувства тръпка и мекота между краката си. В същото време мислеше, че е много странно двама души, които почти не се

познават, да спят в едно легло и още повече да правят онова, което те бяха правили предната вечер и което вероятно щяха отново да правят.

— Не мислиш ли, че е странно да се ожениш за почти напълно непозната и да се храниш в нейната компания? — запита го.

Денят бе уморителен, затова тя постави единия си лакът на масата — обноските можеха да вървят по дяволите! — и подпря главата си на ръката, за да може да гледа Гауан, без това да е толкова очевидно. Той беше великолепен мъж, този неин съпруг.

— Не виждам нищо странно в това — каза той. — Чувствам, че знам за теб всичко, което има някаква важност.

Не ѝ харесваше да мисли, че той бе разбрал всичко важно за нея само за минути, но ако трябваше да бъде честна...

— Разказа ми за родителите си — каза бавно. — Видя ме да свиря на виолончелото си, така че, да, вероятно знаем всичко важно един за друг.

Гауан бе смръщил силно вежди. Почти толкова силно, колкото обикновено се мръщеше баща ѝ.

— Родителите ми не ме определят — заяви.

Може би мислеше, че студеният му тон ще я смуги, но тя бе израснала на боксовия ринг. Това, че не говореше и не действаше като Лейла, не означаваше, че е сплашена.

— Какво те определя, тогава? Херцогската титла ли?

— Не.

— Е, тогава?

— Нито един човек не се определя от едно-единствено качество. — За да бъдем откровени, той контролираше темперамента си много по-добре от баща ѝ. — Ти може да си музикантка, но това не е всичко, което си.

Еди предпочиташе да мисли, че е само това, но скоро прозря плиткостта на подобно мислене.

— Какви други качества те определят, освен родителите ти и титлата? — запита и изправи гръб.

— Не е правилно да се води подобен разговор в присъствието на слугите — каза той.

Тя повдигна вежда.

— Гауан, ти си винаги заобиколен от слуги, когато се храниш. Нима никога няма да водим интересен разговор на масата?

Сега вече той изглеждаше истински ядосан, което беше интересно. Еди му се усмихна, защото бе забавно да предизвикваш тигър. Тя наистина харесваше съпруга си. Всъщност беше смущаващо наясно, че ако не внимава, може да завърши във водовъртеж от чувства, в сравнение с които нещастията на Лейла ще изглеждат като брачна хармония.

Той не беше отговорил на въпроса ѝ. Може би мислеше, че тя ще приеме просто да бъде укорена. Но не беше така.

— Кога ще разговаряме? — повтори тя. — Когато не работиш, се храним. Или сме в леглото.

Той беше стиснал силно устни. През годините, в които бе живяла с лесно раздразнимия си баща, беше забелязала, че той често има нужда от ден-два, за да приеме нещо, казано от нея. Вероятно бе същото и с Гауан. Усмихна му се лъчезарно.

— Междувременно може би ще ми разкажеш нещо повече за змиорките.

Ъгълчетата на устните на Гауан се повдигнаха.

— Трябва ли да разбирам, че имам избор? Или да изпъдя слугите, или да говоря за змиорки?

— Мога да разговарям с часове за мелодиите, написани специално за виолончело, от Доменико Габриели.

Горчивата му усмивка се задълбочи и Еди помисли, че може би най-после е разбрал какво иска да му каже.

— Можем да оставим Габриели за утре. — Погледна слугата, който пристъпи напред, за да дръпне стола ѝ.

Гауан се изправи, заобиколи масата и застана до нея.

— Трябва да си изтощена.

Всъщност беше изтощена, но не се беше упражнявала нито предния, нито днешния ден и пръстите ѝ започваха да правят конвулсивни движения.

— Трябва да се упражнявам — обясни.

Той я хвана за лакътя и по тялото ѝ се разля топлина. Усещането бе толкова силно, че ѝ се зави свят.

— Ще ти стигне ли час? — запита той, докато излизаха от стаята. По лицето му нямаше и следа от чувствените усещания, които я разтърсваха.

— Два часа — отговори, твърдо решена да не загърби инструмента си само защото толкова много харесва целувките на съпруга си.

Той кимна на Бардолф, който ги чакаше в коридора.

— Изглежда, ще имаме време да прегледаме плановете за утре относно покупката на минния концерн. Ще дойда при теб в дневната. Джелвс също трябва да е там.

Докато вървяха нагоре по стълбите, Еди осъзна, че Бардолф вече се е скрил в тяхната дневна и че всъщност имат миг насаме.

— Ще дойдеш ли в стаята ми довечера? — прошепна.

— Да.

Горещината се засили и се разля чак до пръстите на краката ѝ, когато видя изражението му. Макар че все още малко се страхуваше, у нея изгря надежда.

Той като че ли прочете мислите ѝ.

— Вече не си девствена — каза, взе ръцете ѝ в своите и ги поднесе към устните си. — Тази вечер ще бъде различно.

В гласа му имаше обещание, което я очарова. Вероятно бе прав, разбира се. Имаше странното чувство, че всеки път, когато срещне очите му, празнината в нея става по-голяма.

— Не ме гледай така — изръмжа той. — По дяволите, нали искаш да свириш на виолончелото си, Еди?

Тя се нацупи, черпейки женско удоволствие от това, че устните му са приковани в долната ѝ устна.

— Искам да се упражнявам, но... — Направи крачка към него, а той пусна ръцете ѝ и я притисна до себе си. Еди зарови нос в самото му. — Харесва ми миризмата ти. — Може би трябваше да стане на разсъмване, за да се упражнява. Виолончелото можеше да почака.

Гауан повдигна брадичката ѝ нагоре и погали устните ѝ със своите, запалвайки огън в нея.

— Ти миришеш на диви цветя.

Но той отстъпи назад, а тя нямаше смелост да го хване за ръката и да го дръпне в стаята. Вместо това се отдели от него, влезе в стаята, взе виолончелото си и седна, дръпвайки полата до средата на бедрата си.

Щом веднъж засвири, чувствата ѝ се предадоха на музиката и тя погледна на сезоните на Вивалди по друг начин. Ето я пролетта с

нейното приповдигнато настроение. Но лятото? Нотите оживяваха под лъка ѝ. Поколеба се само когато осъзна, че са минали два часа и е съвсем изтощена.

Мери дойде да ѝ помогне да се съблече, след като звънна със звънчето, и, в добро настроение, прие извиненията ѝ.

— Това разписание е истинско мъчение! — каза камериерката. — Истинско мъчение! Мистър Бардолф е като армейски генерал. Слава богу, че съм ваша камериерка и ще съм ви необходима, когато се събличате и обличате. В противен случай, сигурно щеше да се наложи да ставам в три сутринта и да съм в каретата в четири.

— Това е ужасно! — възкликна Еди. — И без никакъв сън?

— О, не, не в това е проблемът. Негово благородие никак не е лош, ако трябва да бъдем честни. Заплащането е по-високо, когато си на път, и повечето от нас спят следобед в каретите, докато не пристигнем в някоя странноприемница.

— Все пак, никак няма да ми харесва да ставам толкова рано.

— Това ми напомня дните, когато бях просто прислужница — каза Мери, обличайки нощницата през главата на Еди. — Трябваше да ставаме призори и да чистим камините. Бях толкова благодарна, когато бях повишена до камериерка, че не можете дори да си представите.

— Е, съжалявам, че те държах толкова до късно тази вечер — каза Еди и легна в леглото. — Утре ще облека нощницата, преди да започна да се упражнявам, за да можеш да си легнеш.

Мери, вече на вратата, се обърна.

— Всички смятаме, че двамата с херцога съвършено си подходите — заяви.

— Така ли? — Еди беше изненадана. Тя не мислеше, че двамата със съпруга ѝ имат много общо. Всъщност малко се тревожеше, че той се интересува само от змиорки, а тя — само от ноти.

— И двамата имате съвършени маниери — каза Мери. — Всичките му слуги работят за него отдавна въпреки идиотските разписания, защото, казват, той е справедлив и не кара хората да се чувстват като идиоти. Казват още, че е гений. — Тя ококори очи.

— Има огромна разлика между нас двамата — каза Еди. — Но ти благодаря, Мери. Надявам се да си права.

Беше твърде странно да лежи в леглото и да чака мъж. Онези части на тялото, на които обикновено не обръщаше внимание, сега

горяха.

Предната нощ Гауан бе прошепнал в ухото ѝ, че харесва дупето ѝ. Беше хубаво да има кой да ѝ казва, че е красива, и особено като се имаше предвид фактът, че тя никога не се бе замисляла за дупето си. Бе като да получиш наследство от роднина, когото никога не си познавал.

Сега, легнала в мрака и в очакване, тя мислеше за това, как големите му длани се плъзгаха по бедрата и дупето ѝ и тялото ѝ гореше. Мислеше още за това, как той смучеше гърдите ѝ и зърната ѝ. При този спомен зърната ѝ настръхнаха.

Той все още не бе дошъл, а въображението на Еди продължаваше да ѝ поднася образи от предишната нощ. Страстните целувки на Гауан, който я целуваше дотогава, докато единственото, което чуваше, бе кръвта в ушите си. Сега разбираше... наистина разбираше...

След още няколко минути реши да провери дали там долу е толкова наранена, колкото ѝ се струваше.

Не беше.

Беше изненадана. После, без всъщност да мисли за това, започна да се докосва така, както я докосваше той. Интимните ѝ части бяха меки под пръстите ѝ, а ласките караха горещината да пълзи по бедрата ѝ. Тези части, които бе мила веднъж на ден в продължение на деветнайсет години сега бяха... различни.

Нейни и в същото време не съвсем нейни.

В мрака зад спуснатите си клепачи си спомняше как Гауан бе съблякъл дрехите си и бавно бе събул полата си. Спомни си удоволствието, с което бе гледала стегнатите му мускули, плочките по корема му, а после бе спуснала поглед надолу.

И през цялото това време ласката на пръстите ѝ караше топлината да се събира в крайниците ѝ, докато не започна да пулсира там.

Тогава вратата се отвори.

ГЛАВА 21

Еди замръзна и инстинктивно прибра крака така, че коленете ѝ да се опират едно в друго. Гауан стоеше на прага, светлината падаше върху раменете му, и говореше на някого, който не се виждаше.

Тя седна в леглото.

— Гауан.

— Да? — Той се обърна и, за миг, топлината отново запулсира, защото той бе толкова красив. Един кичур бе паднал над челото му, а високите му скули му придаваха вид на испански завоевател.

— Спя или, по-скоро, спях.

Той смръщи вежди и тя на практика видя как той оформя ново правило. „Да не събуждам съпругата си“.

— Нямам нищо против да влизаш в стаята ми, но предпочитам да си приключил разговора си преди това.

Той кимна с присъщата си решителност. Еди се плъзна под завивките, а той излезе в коридора, за да приключи разговора си. Тя отново изпитваше онова неспокойствие и горене, но то бе по-лошо отколкото предишната вечер.

Гауан влезе отново и затвори вратата след себе си.

— Наистина съжалявам, че те събудих.

— Недей... С кого разговаряше?

— С Бардолф. Той искаше...

— Значи Бардолф знае, че си дошъл в моята стая, вместо да отидеш в своята?

— Да.

— Това не ми харесва — заяви Еди.

Гауан захвърли дрехите си върху стола и тя забрави какво искаше да каже след това. Той беше гол и мускулестите му крака проблясваха в мрака като тъмен мед.

Извиси се над нея, поставил ръцете си от двете страни на раменете ѝ.

— Да, съпруго моя?

— Не мисля, че слугите трябва да знаят какво правим — каза тя, уплашена колко тихо и слабо прозвуча гласът ѝ.

— Те няма да знаят всичко. — Целуна я по челото. — Няма да знаят, че имам намерение да те целувам, докато не станеш безпомощна. — Целуна я по носа. — Не знаят, че имам намерение да те любя, докато останеш без дъх. — Целуна я по устните. Целувката му обещаваха много. — Бардолф мисли, че цял следобед съм слушал него.

— Така беше — каза тя задъхано. — Аз също слушах, макар и не толкова внимателно.

Той поклати глава.

— Не си го слушал?

— Цял ден мислих за теб. Знам, че снощи беше болезнено за теб, и имам намерение тази вечер да ти се реванширам.

Еди му се усмихна.

— Изкъпа ли се? — запита и прокара длани по раменете му. Той беше гол и миришеше на бадемов сапун, а тя беше облечена. В това имаше нещо толкова чувствено.

— Разбира се — отговори той и легна до нея.

Еди предпочиташе миризмата на мъж, на пот и кожа.

— Нямаше да имам нищо против и да не се беше изкъпал — прошепна.

— Никога няма да идвам при теб неизкъпан. — Е, въпросът не подлежеше на повече обсъждане.

Еди откри, че Гауан е толкова мускулест под кръста, колкото и над него.

— Аз съм мека и нежна, но ти не си — каза.

— Да, закален съм. — Обърна се на една страна и обхвана едната ѝ гърда с длан. — А ти си свършена.

Целувката им беше като водовъртеж — на Еди ѝ се зави свят, тя се притисна в него, дъхът ѝ започна да излиза на пресекулки. Част от нея наблюдаваше играта на езиците им, друга нейна част ѝ се наслаждаваше. Ръката му все още беше на гърдата ѝ и я галеше така — едновременно нежно и грубо — че тя едва се сдържаше да не вика. Но това щеше да бъде доста смущаващо.

След това Гауан започна да я целува по шията и да се спуска надолу. Тялото му се плъзгаше все по-надолу по леглото и сега устните

му бяха върху зърното ѝ, засмуквайки го през тънката материя. Еди заби нокти в раменете му и започна да стене. Беше толкова хубаво. Дори се опита да го дръпне така, че да легне върху нея, за да може да го усеща, да го вземе между бедрата си...

В ума ѝ цареше истинска буря. Устните на Гауан се преместиха върху другото зърно и умът на Еди за миг се проясни. Беше много странно да осъзнае, че нощницата ѝ е мокра. Тя не искаше памучна материя в устата си, независимо колко е чиста.

— Не искаш ли да съблека нощницата си? — запита, свела поглед към главата му. Отново я заля горещина, толкова дълбока, че едва не изстена.

Гауан вдигна поглед към нея, очите му бяха черни като гарванови пера. След миг тя бе вече гола, нощницата ѝ бе захвърлена на пода, а те лежаха един до друг.

Горещината бе обагрила в тъмночервено бузите на Еди. И предишната вечер бяха голи в леглото, така че не трябваше да се чувства неловко до голото му тяло. Но въпреки това се чувстваше така. После той започна отново да я целува.

— Аз наистина... — поде тя, обожаваша тези пламъчета в очите му. Но не беше сигурна какво иска да каже. Че го обича? Дали щеше да го обиди, ако кажеше, че го харесва? Защото наистина го харесваше. Струваше ѝ се, че той никога не мислеше за себе си, което беше проблем. Но това бе все едно да кажеш, че горещото какао е прекалено тъмно. Да, той беше добър.

— Желая те — каза тя тихо.

Очите на Гауан горяха като огънове. Той я обърна по гръб и спусна ръце по тялото ѝ, изучавайки я толкова внимателно, че тя виждаше само спуснатите му клепачи.

— Добре ли изглеждам? — прошепна.

— Мислех си, че приличаш на виолончелото, което толкова обичаш. Виждаш ли извивките тук и тук? — Ръцете му следваха извивките на гърдите ѝ, на талията ѝ, на бедрата ѝ.

— Никога не съм се замисляла за това — каза Еди, по-доволна от всякога от тялото си.

— Ти правиш любов с виолончелото, а аз — с теб — каза той.

Тя все още се усмихваше, когато пръстите му се гмурнаха между краката ѝ и осъзна, че е по-влажна и по-подута, отколкото когато сама

се беше докосвала. Беше различно, когато я докосваше той. Нейните пръсти бяха нежни и колебливи. Но нямаше и капка колебание в неговите ласки. Неговото докосване беше като искане, толкова интензивно, че граничеше с грубост.

Еди извиваше тяло под ръката му, превърнало се в пламък.

— Толкова е хубаво — стенеше тя, после отново извиваше гръб, преследвайки усещането, което превръщаше крайниците ѝ в желе.

— Ще стане дори още по-хубаво — каза Гауан с надебелял глас. Легна върху нея.

Не стана.

Гауан влезе в нея, а тя се вцепени от шок. Дяволски болеше. Може би дори повече от предния ден, защото се чувстваше като възпалена отвътре...

Не знаеше как точно се чувства. Зарови лице в рамото му, издиша, когато той се отдръпна, после, когато отново влезе в нея, изстена...

— Това е, Еди — каза той тихо. — Остави го да дойде.

Докато тя разбере, че бе взел стенанието ѝ за стон на удоволствие, вече беше прекалено късно. Тялото му беше стегнато, той влизаше в нея отново и отново.

— Можеш да го направиш, Еди — прошепна. — Мога да продължа цяла нощ, ако има значение за теб.

Еди не беше разбрала, че това е състезание, макар това да не бе точната дума, защото нямаше с кого да се съревновават. И все пак, от нея се очакваше да изпита експлозията на удоволствието, малката смърт. А нямаше никаква вероятност това да стане.

Но Еди опитваше. Не искаше да разочарова Гауан. Опита се да сгъне колене. Опита се да извие гръб. Мислеше, че ако се плъзне малко по-надолу, натискът ще намалее, но истината беше, че съпругът ѝ просто не прилягаше както трябва в нея.

Тялото ѝ бе изгубило топлината и тръпките, които бе изпитвала преди. Всъщност беше на ръба на сълзите, което не беше добре. Гауан дишаше все по-учестено и по-учестено. Капка пот падна на ръката ѝ и тя трепна.

Той галеше гърдите ѝ, от време на време я целуваше, но тя изпитваше само отчаяно желание да го отблъсне. Беше готова на

всичко, за да спре болката и ужасното чувство, че се задушаваша. Когато движенията му станаха по-бързи, от устните ѝ излезе вик.

— Това е — каза отново Гауан и я дари с целувка, която я накара да се почувства така, все едно я поздравяваше за някакъв подвиг.

Не можеше да понесе повече. Всъщност нито минута повече.

Ако това бе съревнование, беше готова да изгуби. Нека Гауан бъдеше победителят. Трябваше да го накара да излезе от нея веднага. В очите му се четеше решителност да продължи цяла нощ, за да ѝ достави удоволствие.

Еди предпочиташе да умре.

Лейла бе казала, че тази работа е шумна, каквато тя със сигурност не беше, освен ако не започнеше да вика от болка.

— О! — извика, но някак си не се получи, както трябва. Звучеше мрачно и отчаяно, като домакиня, намерила най-хубавата си ваза на парчета на пода.

Тонът не беше правилният.

— Ооо! — извика малко по-високо. Никога през живота си не се беше чувствала толкова смешна. Гауан беше навел глава и целуваше шията ѝ, затова не можеше да каже дали ѝ вярва. Ръката му все още обхващаше гърдата ѝ. Палецът му галеше зърното ѝ, което би трябвало да ѝ носи удоволствие. Само дето нищо не ѝ доставяше удоволствие.

Сърцето му биеше силно и тежко, което означаваше, че той изпитва удоволствие, въпреки че тя не изпитваше. Това я накара да се почувства малко по-добре. Изви гръб, притисна се в него, защото така я болеше по-малко. После отметна глава назад, точно както бе направила Лейла.

Би казала, че не прави нищо. Но очевидно бе достатъчно добра.

Гауан измърмори нещо, което приличаше едновременно на благодарност и проклятие, и движенията му станаха дори още по-бързи. След, както ѝ се стори, цял век, усети как тялото му е разтърсвано от тръпки. От устните му се изтръгна стон, последваха неразбираеми думи.

Тази част ѝ хареса.

Беше чудесно да усети такъв силен мъж да трепери в ръцете ѝ. Лицето му се изкриви и то вече не беше цивилизовано. Тя беше единствената жена на света, виждала това.

Останалите виждаха просто херцога, докато тя виждаше и примитивния мъж, който се изгубваше, завладян от тялото ѝ. Той все още беше в нея. Като се замисли за лицето му в момента на екстаза, вътрешните ѝ мускули неочаквано се стегнаха около него. Болката секна за миг и тя изпита прекрасно чувство на пълнота.

Гауан се бе подпрял на лакът.

— Господи, беше прекрасно, Еди. Дай ми само миг — каза, запъхтян.

Когато думите му достигнаха до съзнанието ѝ, Еди изпадна в паника. Беше достатъчно наранена. Побутна го леко, той се търкулна и легна на една страна. Инструментът му бе все така готов.

Тя погледна свенливо надолу към себе си и видя, че този път няма кръв, което трябва да бе истинско чудо.

Гауан протегна ръка и я притисна към потното си тяло.

— Не се налага да питам дали бе добре за теб. Ти си толкова стегната и гореща...

— Все още ме боли малко — прошепна тя.

Той я изми толкова нежно, че тя едва не заплака отново.

Не ѝ харесваше да прави любов. А малката смърт, която така и не бе дошла, вероятно бе само огромна лъжа. Каза си, че вероятно е само въпрос на време. Утре щеше отново да бъде ден. И щеше да е по-добре. Гауан я миеше нежно с хладка вода и тя отново изпита онова неспокойно усещане.

— Достатъчно — каза и седна, за да не помисли той, че мърмори нещо окуражаващо.

Той я целуна.

— Имаш ли нещо против да спя тук?

Тя почувства как се изчервява, което бе глупаво.

— Добре.

Трудно ѝ беше да не изпитва гняв на следващата сутрин. Очите на Гауан блестяха, когато ѝ каза, че нощта е била по-добра и от най-необузданите му мечти. На Еди не ѝ харесваше, че го е излъгала. Никак не ѝ харесваше.

Пое си дълбоко дъх, готова да си признае, но на вратата се почука. Гауан извика:

— Влез!

И Мери влезе забързано, последвана, за ужас на Еди, от камериера на Гауан. А по петите им бяха слугите с подносите със закуската.

Възможността бе пропусната. Тя захапа една препечена филийка, докато Трандъл приготвяше дрехите на Гауан, а Мери — нейните. Като се нахрани, Гауан стана от леглото и отиде в стаята си, където щеше да слуша някакъв доклад, докато се облича.

Еди си каза, че бракът изисква компромиси.

Само ако не беше излъгала... Стомахът ѝ се свиваше всеки път, когато си помислеше за това. Но ако си признаеше, той можеше да я сметне за неспособна да изпитва удоволствие. Съществуваше онази ужасна дума. Фригидна. Представяше жената като олицетворение на студенината. Ами ако наистина беше фригидна? Ако никога не стигне до малката смърт и никога не започне да вика и стене или да вдига шум, както се бе изразила Лейла?

Обикновено тя не беше шумна.

Но ако кажеше истината сега, дали Гауан нямаше да я накара да се види с лекар заради болката? Не можеше да си представи да каже на някого. Е, можеше да каже на Лейла, но само ако бяха все още в Лондон.

Цялата тази работа бе такава бъркотия.

ГЛАВА 22

Още една безкрайна сутрин измина в каретата. Денят, общо взето, по нищо не се различаваше от предния. Еди седеше в своя ъгъл цяла сутрин, без да обръща никакво внимание на разговорите, които Гауан водеше с подчинените си. Със сигурност нямаше с какво да допринесе в разговора. Размишляваше върху случилото се предната вечер. Или, по-скоро, върху онова, което не се беше случило.

Не се тревожеше толкова, че отново не бе изпитала малката смърт, защото вече започваше да вярва, че никога няма да я изпита. Обаче се чувстваше ужасно заради поведението си. Да излъже съпруга си. Подло и безсрамно...

Просто не беше правилно и тя го знаеше. И — погледна Гауан — започваше да го харесва. Добре бе съпругата да чувства това към съпруга си. Но отвращението, което изпитваше към брачното ложе? Това вече не беше добре.

Трябваше да му каже истината.

След като спряха за обяд, който бе сервиран и изяден с невероятна бързина, тя постави длан върху ръката на Гауан.

— Искам да говоря с теб. — Каза го пред Бардолф и един слуга, защото, ако не говореше пред слугите, въобще нямаше да има възможност да каже нещо.

— Разбира се. — Гауан се канеше да я придружи вън от трапезарията, но се спря в очакване.

— В каретата — уточни тя.

— Да, така ще бъде по-добре. — Обърна се с намерението да излезе и кимна на антуража си да го последва, показвайки нечувствителност към чувствата на другите, каквато, Еди бе сигурна, бе характерна за пола му. Тя не трепна.

— Насаме, Гауан. — Ако съпругът ѝ се консултираше с Бардолф, преди да се съгласи, щеше да...

Не беше сигурна какво ще направи, но щеше да е нещо неочаквано от него.

Херцогът я погледна, повдигнал леко едната си вежда. После погледна Бардолф, който се поклони набързо и се отдалечи. Едва тогава тя разбра, че току-що е спечелила победа във войната, която се оформяше между нея и Бардолф.

Но и това не ѝ донесе очакваното задоволство. Остави Гауан да инструктира хората си относно следобедните им задължения и се качи в каретата. Откри, че на седалката са оставени три папки, които съпругът ѝ трябва да прегледа. Подаде глава през вратата и един слуга веднага се отзова.

— Папките ще пътуват в друга карета — каза и ги остави в ръцете му.

— Негово благородие каза... — запелтечи момчето.

Значи войната не беше само между нея и Бардолф.

— Нейно благородие току-що ти каза нещо друго — каза тя.

Облегна се назад и зачака.

След няколко секунди Гауан мина с широки крачки покрай слугата, който подтичваше с папките в ръце — папките, които той смяташе да прегледа по време на следобедното пътуване. Вероятно изпитваше гняв и с право. Не обичаше да губи ценно време, седейки в каретата.

Но истината беше, че усещаше само радостно очакване.

Разбира се, знаеше от мига, в който бе видял Еди за първи път, че тя е заплаха за установения му начин на живот. Мъжът не може да изпитва такава примитивна страст към жена, че да се ожени за нея, преди да е изтекъл месец, и да не разбира, че рутината на всекидневния му живот ще бъде разрушена. Поне в началото. Времето, прекарано с Еди, не се броеше, сравнено със задълженията му към имението. Но, от друга страна, ако сега се поглезеше, може би щеше да престане да я желае всяка минута от деня. Мислеше, че с времето ще може да потисне нуждите на тялото си и да изчаква вечерта. Или поне щеше да ограничи копнежа до веднъж на ден.

Но не го вярваше нито за минута.

По дяволите.

Имаше отговорности. От него зависеха хора. Цели имения. Банковата система.

Някак смътно си спомняше, че всичко това го интересуваше някога. Но сега трябваше само да си помисли за Еди и изпитваше

непоносимо желание, цялото му тяло гореше. Един поглед към нея и му се приискваше да освободи Бардолф и да хвърли папките в огъня.

Отново изруга. Ако не постигнаше контрол над себе си, щеше да прекарва дните си в леглото и щеше да изгуби битката с тялото си. Щеше да се влюби в нея. Да я боготвори. И щеше да се напива до смърт, ако тя му изневереше, както правеше баща му...

Тази мисъл му даде сила. Страстта не бе нищо повече от плътски подтик. Тя имаше мястото си в живота му, но трябваше да остане затворена в своето царство. Вместо да затръшне вратата на каретата и да скочи отгоре ѝ — слугите да вървят по дяволите — Гауан се застави да седне на срещуположната седалка и да се усмихне мило, но премерено, на Еди, след което почука на покрива на каретата, което бе сигналът за кочияша, че са готови.

Усмивката ѝ бе скромна, но прелестна. И плътското желание го заля така, че заплашваше да го удави. По дяволите, работата можеше да почака. Отвори уста, после рязко я затвори, ужасен, че едва не бе изрекъл: „Гола. Искам те гола“.

Мъжът не бива да говори така на своята херцогиня в каретата. Потисна думите, но желанието остана. И без дори да се замисли, от устата му излязоха други думи, също толкова неприемливи:

— Някой ден ще поискам да те любя и сутринта.

В очите ѝ проблесна чувство, което той не успя да разгадае. Без да отговори, тя развърза панделките под брадичката си. Под погледа му, свали бонето и го остави на седалката до себе си. Беше ли възможно да е прочела мислите му и да се канеше да се съблече? Каретата вече бе излязла на пощенския път, така че никой не можеше да отвори вратата.

Цяла каскада сладни образи изпълниха главата му — само за да се изпарят, когато тя се наведе напред и го потупа по коляното с облечения си в ръкавица пръст.

— Бардолф — каза тя с абсурдно мъжко ръмжене, — утре сутрин имам намерение да любя съпругата си от седем и петнайсет до седем и четирийсет и пет, затова бъди така добър да отложиш потеглянето. — И му се усмихна дяволито.

Гауан бе така изненадан, че избухна в смях.

— Е, слава богу — каза Еди, свали ръкавиците си и ги остави до бонето. — Започвах да се страхувам, че напълно си изгубил чувството

си за хумор.

Той смръщи вежди.

— Знам, че имаш такава — каза тя с все същата дяволита усмивка. — Прекалено късно е да се преструваш, че умът ти е изцяло посветен на достойната за възхищение задача да поставяш капани за змиорки.

— Аз никога няма да поставям капани за змиорки, нали? — запита Гауан и протегна крака така, че те се озоваха от двете страни на нейните. Беше взел решение. Щеше да има прекрасната си съпруга по време на пътуването. Тя бе уредила така следобедна, че той нямаше работа, върху която да се концентрира.

Много добре, можеше да се концентрира върху нея.

— Очаквам, че когато станем на по осемдесет, все още ще се налага да те заставям да се откажеш от изслушването на докладите и да те предизвиквам да показваш чувството си за хумор.

— Чувство за хумор? — повтори той, без да бърза. — Сигурна ли си, че имам такава?

Тя кимна.

— Сигурна съм. Макар че забавната ти страна изчезва, когато разговаряш за пшеница и змиорки и съм принудена да гледам мъж, който не намира никакво удоволствие в живота.

Той понечи да изрази несъгласие, но тя не беше свършила.

— Не е съвсем вярно. Работата ти доставя удоволствие, нали?

Работата? Удоволствие му доставяха извивката на бузата ѝ, тъмнорозовите ѝ устни, извитите ѝ мигли. Дори начинът, по който го гледаше.

Еди се наведе напред и отново го потупа по коляното.

— Гауан, слушаш ли ме?

— Защо щях да работя, ако това не ме радваше?

— Защото имаш отговорности — отговори тя без забавяне. — Баща ми винаги би предпочел да свири на виолончело, но не успява да отдели повече от няколко минути, за да се упражнява.

— Има само едно, което бих предпочел да правя — каза той, изговаряйки думите с контролираната настоятелност на мъж, чието тяло е напрегнато и готово.

— Гауан! Не това имах предвид.

Той успя да върне ума си на темата.

— Искаш да кажеш, че съм досадно копеле и не съм добра компания за една дама. Мисля — каза, сякаш да се извини, — че просто съм такъв, Еди. Мога да те уверя, че двамата с Бардолф не остроумничим и не си разменяме шеги.

— Бардолф е скован като тояга — каза тя и вирна нос. — А ти, скъпи ми херцоже, трябва да внимаваш в това отношение, защото показваш такива наклонности.

— Не съм скован. — Засмя се кратко, смях, който приличаше по-скоро на лай. — Макар че, по дяволите, може би щеше да е по-добре, ако бях.

Усмивката, с която Еди му отговори, беше колеблива. Тя си пое дълбоко дъх.

— Все още ме боли малко, Гауан.

Цялото му веселие се стопи. Наведе се напред и взе ръцете ѝ в своите.

— Знам. Съжалявам. Но става по-добре, нали?

Тя кимна.

— За мен е важно, че ти получаваш удоволствие. — Той ѝ се усмихна. — Липсата ми на опит е достатъчно смуцаваща, но ако се проваля в това отношение, нямаше да смея да се нарека мъж.

Еди смръщи вежди.

— Това е абсурдно.

Заля го вълна на облекчение.

— Никога не съм се чувствал по-щастлив от снощи, когато ти свърши. — Поднесе ръцете ѝ към устните си и ги целуна — първо едната, после другата. — Искане ми се само първите няколко минути да не бяха толкова болезнени. — Съпругата му бе все още толкова срамежлива, че не вдигаше поглед от преплетените им пръсти. — Погледни ме — каза ласкаво той. — Трябва да говорим за тези неща, Еди. Съпрузите не трябва да имат тайни помежду си.

— Знам — каза тя. — Точно затова аз... — Обаче гласът ѝ заглъхна.

Изглеждаше толкова нещастна, че Гауан не можеше да понесе мисълта за това. Надигна се леко, за да не удари главата си в подплатения таван на каретата, отмести бонето и ръкавиците ѝ и седна до нея.

— Шекспир ясно е казал, че изправеният penis няма съвест.

В началото тя не разбра.

— Изправеният какво?

Думите едва бяха излезли от устата ѝ, под очарования му поглед бузите ѝ бяха залети от руменина.

— Гауан! — Засмя се. — Изправен пенис?

— Много по-добре от увиснал — отбеляза той. — Но онова, което се опитвам да кажа, е, че имам съвест, макар може би други мои части да нямат, когато умират от копнеж по теб. Еди, мо chridh, ако те боли прекалено много, за да правим любов, трябва просто да ми кажеш. Знаеш го, нали?

Руменината по бузите ѝ стана още по-тъмна, а тя беше толкова красива, колкото е първата праскова за сезона.

— Разбира се, знам — каза. — Какво означава мо chridh?

— Сърце мое. — Вдигна я без никакво усилие и я сложи в скута си. — Изящна си — каза ѝ. — Най-красивото момиче, което съм виждал.

— Аз чувствам същото към теб. — Искреността ѝ винаги го изненадваше. Тя толкова лесно изричаше неща, които другите биха скрили.

Обви врата му с ръце и той изпита странно чувство, че каретата — или светът — са се наклонили. Тя му се усмихна с онази тайна усмивка, която познаваха само те двамата.

— Когато вдигнах поглед и те видях да идваш към мен във Фенсмор, си помислих, че си най-красивият мъж на света. Сега дори — усмихна му се дяволито, — харесвам червена коса. Ако е твоята.

Гауан никога не беше давал и пет пари как изглежда. Знаеше добре, че титлата му предизвиква възхищение, което няма нищо общо с физическите му качества. Но изразът в очите на Еди го накара да изпита гордост.

Тя го харесваше. Еди не беше от жените, които се интересуват много-много от титлите. Нито от парите.

Тя облегна глава на рамото му.

— Но се тревожа за теб, Гауан. Баща ми има склонност да бъде прекалено сериозен. Мисля, че животът може да бъде много труден, ако човек не изпитва радост или е лишен от способността да я изпитва.

Стана му студено.

— Мислиш, че аз съм лишен?

— Не, разбира се, че можеш да изпитваш радост! Можеш да направиш дори пиесите на Шекспир интересни за човек, който не е успял да прочете дори една. Само се тревожа, че животът ти може да бъде задушен от всичките тези всекидневни доклади.

— Съмнявам се. Докато слушам, поне не мечтая за теб — призна и прокара пръст по скулата ѝ. — Но ето, че вече не се интересувам толкова от работата. Бардолф предложи да взема папките с мен в каретата, защото знае, че сега не мога да се съсредоточа така в тях.

Тя изправи гръб и смръщи вежди.

— Мистър Бардолф не ми е приятен.

— Не се тревожи за него. По-важно е дали аз съм ти приятен. — Гауан едва повярва, че подобна глупост е излязла от устните му. Нещо у нея подкопаваше независимостта му... и дори мъжествеността му.

— Мисля, че да, или поне можеш да станеш — каза Еди.

В очите ѝ все още се забелязваше тревога.

— Не се тревожи — каза той и я целуна по устните. — Ще направим така, че бракът ни да проработи. Нещастие е, че нито един от двамата ни не е имал добър пример за брачен живот. Моите родители щяха да са много по-добре, ако никога не се бяха срещали.

— Не мога да кажа същото за баща си и Лейла. Те истински се обичат. Само дето баща ми е забравил как... — Отказа се и започна отново. — Престанал е да цени у Лейла онова, което го е привлякло към нея. Сякаш иска тя да се превърне в него. И е доста скован по природа, страхувам се.

Гауан кимна.

— Това го накара да се държи доста рязко, докато всъщност той не е съвсем лош човек.

— Виждал съм го да потиска гнева си в наистина дразнещи ситуации, както например, когато трябваше да се справи с идиотите от Националната английска банка.

— Но той не се смее на шегите ѝ.

— Обещавам винаги да се смея на твоите — прошепна Гауан.

— Само ако знаех такива — каза Еди с въздишка. — Имам само далечна и неясна представа за това, какви шегички харесваш. От писмата ти. — Сгуши се в рамото му. — Не съм свикнала да стоя до късно нощем и да пия вино на обяд — каза тя и се прозина деликатно. — Не

можем ли да намерим вода, Гауан? И да я носим с нас? Виното по обяд ме кара да се чувствам толкова сънena.

— Разбира се — отговори той. Млъкна и се замисли как бе придобил навика да пие вино с всяко хранене, освен със закуската. Непрекъснато се наблюдаваше и си казваше, че не трябва да се превърне в пияница, да не върви по стъпките на родителите си...

Не беше споделял този свой страх с никого, но в духа на споделянето на всичко между съпрузите, реши да каже на Еди... И тогава осъзна, че е заспала.

Загледа я нежно и плановете му да я съблазни се стопиха. Тя се бе сгушила в него и изглеждаше блажено спокойна. Първата му реакция беше гняв, обаче не беше справедливо, беше егоистично. Все пак, той бе виновен, че тя не бе спала достатъчно.

Само ако папките бяха тук...

Обаче не бяха. И нямаше какво да прави.

Това не беше съвсем вярно. Имаше хартия и писалка. Можеше да подпре главата си на седалката и да работи.

Абсолютно не. Тя щеше да се събуди. Изпитваше странна необходимост да я закриля. Еди беше изтощена, имаше тъмни кръгове под очите и това поне отчасти се дължеше на факта, че я бе събудил посред нощ, за да я люби.

Държеше я така внимателно, сякаш бе порцеланова ваза. Премести се леко в ъгъла на каретата, облегна се назад и започна да се наслаждава на отпуснатото в ръцете му тяло, на миглите и устните ѝ — така, както го бе направил на бала при първата им среща.

Сега всичко беше различно, защото тя бе негова съпруга. Беше първият, който я бе любил, и щеше да бъде и последният. Всеки ден щеше да вижда страстните ѝ интелигентни очи и да се радва на искреността ѝ, която я бе накарала да го предупреди, че има опасност да стане скован като баща ѝ.

Усмивката, която повдигаше ъгълчетата на устните му, не беше нито язвителна, нито горчива. Ръцете му я обгръщаха с благодарност.

Замисли се за брака, докато каретата трополеше напред по пътя.

Той никога не дремеше по време на пътуване.

Дрямката бе загуба на време.

ГЛАВА 23

Със спускането на здрача каретата се отби от пощенския път и пое по покритата с калдъръм улица, а Еди се събуди и откри, че е спала в прегръдките на Гауан. Каретата зави зад ъгъла и влезе във вътрешния двор на странноприемницата. Ръцете му продължаваха да я обгръщат, обаче той не се събуди, докато тя не го целуна.

Тогава той отвори очи, смръщи вежди и преди тя да е успяла да произнесе и дума, обяви, че никога не дреме, когато пътува.

Еди не каза нищо. Баща ѝ имаше подобни убеждения — той беше сигурен, че никога не губи търпение.

„Куинс Армс“ в Палдън бе място, където бяха свикнали да настаняват благородници, придружавани от много слуги. Съдържателят ги заведе в частен салон, където Гауан целуна Еди някак разсеяно, а после седна да слуша доклада на слугата, който бе пристигнал тази сутрин от Шотландия.

Доклади!

Еди започваше да мрази дори думата.

Беше уморена от дългите часове, прекарани в каретата, и ядосана, че не се е упражнявала два дни. За свой ужас откри, че е готова да избухне в сълзи. Извини се, прибра се в стаята си и поръча да напълнят ваната с гореща вода. Мери се суетеше из стаята и цъкаше с език за това и онова — Бардолф не беше любимец на никого друго, освен на Гауан — и на Еди ѝ се прииска да излезе от ваната и да закрепси.

За нещастие, дори кисненето в гореща вода не я успокои и ѝ беше трудно да си представи как ще издържи нов опит за правене на любов, да не говорим да му се наслади. Обзе я паника. Не беше успяла да му признае всичко, беше изгубила смелост, след като той ѝ бе казал колко се радва, че е успяла да изпита удоволствие. И сега ѝ предстоеше поредната нощ, в която щеше да се провали. Още една нощ, в която щеше да ѝ се наложи да лъже.

— Мери — каза и гласът ѝ изгърмя в стаята по-силно, отколкото беше възнамерявала, — искам лист хартия за писма и писалка, моля те.

— Мистър Бардолф е осигурил комплект материали за пътуване, Ваше благородие — каза Мери с леден тон при споменаването името на Бардолф. След като Еди излезе от ваната, Мери отвори красива кожена кутия, в която имаше всичко необходимо за писането на писмо.

„Скъпа Лейла“, написа Еди и спря. Разбира се, нямаше представа дали Лейла е все още при родителите си в Бъруик-ъпон-Туийд. Може би баща ѝ беше прибрал съпругата си? Въздъхна, спомни си лицето му и реши, че ще е много по-лесно някой от слугите да намери Лейла в къщата на родителите ѝ.

Искаше да покани мащехата си да посети замъка. Бъруик-ъпон-Туийд беше на границата с Шотландия, така че пътуването нямаше да бъде ужасно дълго. Но колко настоятелна и спешна да направи молбата си? Не можеше да опише в подробности случилото се с нея. Накрая написа кратко писмо: „Моля те, погостувай ми. Моля те, Лейла. Помниш ли тайната, на която ме научи? Имам нужда от теб. С любов, Еди“.

По-късно, когато двамата с Гауан седяха в частната трапезария на странноприемницата, обслужвани от Биндъл, Еди извади писмото.

— Мащехата ми е отседнала при родителите си в Бъруик-ъпон-Туийд, затова ѝ писах с молба да ни погостува в Шотландия.

Гауан не показва никакво раздражение от бъдещата визита на мащехата ѝ. И защо да показва? Той прекарваше всеки час, когато не спеше, с Бардолф, Джелвс и останалите от антуража си. Освен ако не помолеше да ги оставят насаме в каретата, времето, което прекарваха заедно, се свеждаше до храненето и посещенията му в стаята ѝ през нощта.

— Ще изпратим напред слуга — каза Гауан. — Ако тръгне веднага, ще бъде възможно мащехата ти да пътува с нас, ако реши.

— Не можем да изпратим някого сега, Гауан, нощ е!

— Трябва да дадем на мащехата ти време да обмисли поканата ти — заяви Гауан. Вдигна пръст и един от слугите изтича въвн от стаята и се върна с Бардолф, който успя, без никакви думи, да създаде впечатлението, че е абсолютно егоистично от нейна страна да изпрати писмо в този час.

Еди изгледа мустаците му и прехапа устни, за да не издаде, че решението е на Гауан. Реши да не дава на Бардолф да изпита и най-лекото задоволство.

Загледа го как излиза от стаята с писмото в ръка и надеждата отново се възроди. Лейла щеше да ѝ помогне по въпроса за малката смърт. Сигурно имаше някакъв трик.

Гауан изпрати камериера си да си легне, облече халата си и прекоси коридора, за да влезе в стаята на Еди. Но се спря с ръка на бравата. Вече беше толкова възбуден, та му се струваше, че от кожата му се излъчва невъобразима горещина.

Не можеше да отиде при нея така, като животно. Изяждан от плътска страст, опиянен от самата мисъл за нея. Отиде в банята и склучи ръка около пениса си. След малко отново облече халата си. Дъхът му все още бе заседнал в гърдите, все още изпитваше глад, но се владееше по-добре.

Когато затвори вратата след себе си, откри, че Еди спи, заровила глава в ръцете си, с коса, разпиляна по възглавницата. В стаята беше тъмно, ако се изключеше единственият лъч лунна светлина, който се процеждаше през тежките завеси и играеше по затворените клепащи на съпругата му, придавайки им златист оттенък. Съблече халата си, плъзна се под завивките и я прегърна.

— Гауан? — запита тя секунда по-късно с дрезгав глас, изразявайки протест.

— Спа цял следобед — прошепна той и я целуна леко по бузата. — Събуди се да си поиграем.

Тя се прозина и легна по гръб, а нощницата се изпъна по пищните ѝ гърди. От устните му излезе неволен стон.

— Толкова си красива, Еди. — Наведе глава да я целуне, но тя го отблъсна.

— Не през нощницата — каза. — Снощи ми беше доста неприятно да спя с мокра на места нощница.

Имаше смисъл, макар забележката ѝ да бе малко студена.

Еди издърпа нощницата през главата си. Лъчът лунна светлина затанцува по едната ѝ гърда, спускайки се до извивката на талията ѝ.

Желанието разкъсваше тялото му и го караше да диша накъсано. Положи усилие, за да бъде гласът му спокоен.

— Може ли вече да те целуна? — запита и нежно я обърна по гръб.

— По гърдите?

Звучеше прекалено разумно. Беше малко потискащо.

— Да — каза той и склочи длан около едрата ѝ гръд.

— Да, може — заяви тя.

Той сякаш изгуби ума си, огънят в слабините му се разгоря, радваше се как дъхът на Еди излиза на пресекулки, когато я целува.

— Харесва ти — прошепна, премествайки се от едната ѝ гърда на другата. Беше сигурен, че ѝ харесва. Започваше да научава всяка извивка на тялото ѝ. Плътта ѝ омекваше под ласките му. Не можеше да спре да я целува, ръцете му милваха цялото ѝ тяло. Всяко докосване бе опияняващо.

Единственото, което искаше...

— Еди — каза, после прочисти гърлото си. Гласът му звучеше смущаващо дрезгаво и плътно.

— Да?

Би предпочел гласът ѝ да звучеше повече като неговия, което беше глупаво.

— Би ли... — Млъкна. Не можеше да помоли изискана дама като нея да го докосне. Може би когато се опознаеха по-добре. Миналата вечер го бе погалила по гърдите и гърба, а той бе копнял ръцете ѝ да се разходят по цялото му тяло. Но се колебаеше да я помоли... Ами ако реши, че е прекалено мускулест? Прекалено едър? С телосложение, което напомня това на работник?

По челото му изби пот, но продължи да целува гърдите ѝ, твърдо решен да не се остави на смущението.

— Харесва ли ти? — прошепна и я захапа леко и игриво.

Еди потрепери и от устните ѝ излезе кратък стон. Едва чу отговора ѝ, нейното „да“ бе леко като дихание.

Желанието му бе така горещо, че едва го удържаше. Искаше му се веднага да го задоволи и като че ли всеки миг, в който не бе в нея, бе жертва. Нямахше значение, че току-що си беше доставил удоволствие. Искаше да разтвори краката ѝ и да я целува там, докато тя не започне

да гърчи тяло и дъхът не заседне в гърлото ѝ, а после щеше да влезе в нея толкова надълбоко, че топките му да опрат в плътта ѝ.

Трябваше да спре, за да се успокои малко, да си напомни, че е разумен човек, който се е оженил съвсем наскоро...

По дяволите, дори той не бе още свикнал с интимната близост.

Бавно, бавно, започна да я целува и да слиза все по-надолу, докато накрая не разтвори краката ѝ. Беше завладян от страст... но разумът му все още работеше и беше способен на наблюдения. Не всички обаче бяха окуражаващи.

Когато се бяха целунали за първи път в каретата пред къщата на родителите ѝ, Еди бе така обзета от страст като него, ръцете ѝ шареха по тялото му. Сега не беше. Понякога надаваше стон и тялото ѝ бе разтърсвано от тръпки, а после, изведнъж, застиваше. Не го докосваше истински. Галеше ръцете и гърдите му, преплиташе пръсти в косата му.

За миг забрави всичко, целувайки я, а после осъзна, че е готова. Беше подута и мека и всеки път, когато я докосваше, издаваше лек стон, а пръстите ѝ се заплитаха в косата му.

Красивите ѝ очи бяха затворени, но когато тялото му покри нейното, ги отвори. За миг се гледаха страстно, после в нейните се появи нещо друго.

— Еди! — каза той, изненадан. — Какво има?

— Нищо — каза тя с лек стон.

Той я гледа още секунда, но тя изви гръб и се потърка в него.

— Трябва... трябва да правим любов сега, Гауан. Утре ще ставаме рано.

Докосванията ѝ му въздействаха силно, мозъкът му бе като обвит в мъгла.

— Каж ми, ако боли много — каза той и тя кимна.

Да влезе в нея, в своята Еди, бе най-хубавото, което можеше да си представи. Защо хората не правеха само това по цял ден и цяла нощ? Влизаше бавно в нея, надявайки се да не я боли много. Когато най-после стигна до дъното, тя обви врага му с ръце и зарови лице в рамото му.

— Как се чувстваш, Еди? — запита той. Обсипа ухото ѝ с целувки, приласкавайки я. — Харесва ли ти?

— Добре — прошепна тя.

Той застина.

— Не, по-добре е... — каза тя, сякаш изненадана. — Не боли толкова.

Обзе го облекчение. Сега трябваше само да запази контрол. Може би щяха да са необходими трийсет или четирийсет минути, но ако успееше, нейното удоволствие постепенно щеше да се засили, да настигне неговото и тя щеше да стигне до края. Беше твърдо решен да даде на съпругата си екстаза, който изпитваше самият той, и тази решимост идваше дълбоко отвътре. Започна да се движи.

Еди лежеше със здраво стиснати очи, а той за миг бе погълнат от усилието да контролира жадната си за ласки плът. Накрая той каза:

— Какво изпитваш, Еди?

Тя отвори очи, с което го изненада. Не бяха замъглени от желание, бяха концентрирани и излъчваха смелост. Гауан изведнъж бе отрезвен, искаше му се поне да е палава и дяволита. Това не беше честно. Неговата Еди бе сериозна по природа. Дори допускането на подобна мисъл бе предателство.

— Всичко е наред — каза тя. Размърда тяло под неговото и лекото движение запали огън в слабините му. — Чувствам се толкова добре... Караш ме да се чувствам пълна.

Пълна? Звучеше като стомах след обилен неделен обяд. Не можеше да е добре.

— Усецането приятно ли е? — запита.

Тя прегъна колене, а той потрепери силно заради усецането, което това предизвика в слабините му.

— Трябва да свършиш — прошепна тя.

— Не и без теб — каза той. — Какво ще засили удоволствието ти?

Еди срещна погледа му и изпадна в пълна паника. Вътрешностите ѝ горяха — не толкова силно колкото предния ден, но не беше приятно. И което бе още по-лошо, чувстваше се ужасно неадекватна.

Отчаяна.

Дали беше единствената жена на света, която намираще за обезпокоително върху нея да лежи огромен мъж и част от него да бъде вътре в нея? Веднъж или два пъти изпита искрица удоволствие. Но Гауан променяше положението си или казваше нещо, което я караше отново да започне да мисли.

И тя лежеше под него и се мразеше, копнееше това да свърши.

Гауан гледаше как Еди отново затвори очи. Искаше му се да знае какво мисли. Вложи желанието си в бавни ласки, които да отведат двама им там, където имаха нужда да отидат. Погледна я и изпита толкова силно желание да я защити, че едва не бе принуден да прекрати ласките.

Искаше тя да е щастлива по-силно, отколкото въобще бе желал нещо в живота си. Фантазиите не бяха като реалността. Физическата красота бе едно, но сериозността ѝ, жертвоготовността ѝ, милото отношение, чувството ѝ за хумор — съвсем друго.

— Еди — каза той, но говореше сърцето му, — свърши за мен — заповяда, целувайки я. — Свърши за мен, сърце мое.

И тя стигна до края, слава богу. Чу стоновете ѝ със задоволство, така силно като удоволствието му. А после той също стигна до края, шокиран от радостта, от всепроникващата топлина и насладата, която изпълни тялото му.

За Еди краят на вечерта винаги бе неизбежен.

Единствената разлика от другите вечери беше мисълта ѝ, че Гауан може би започва да разбира, че тя не изпитва същото удоволствие като него. На лицето му бе изписано изражение, което не приличаше на опустошителната радост, която бе извличал от тялото ѝ другите пъти.

Тази мисъл накара сърцето ѝ да се свие.

Третият ден от пътуването им започна и свърши. След като се настаниха в поредната странноприемница за вечерта, Мери каза на Еди, като се кикотеше, че Негово благородие е информирал слугите, че херцогът и херцогинята ще вечерят в неговата стая.

Еди бе изтощена до смърт. Същата сутрин Гауан ѝ бе казал, нещо като извинение, че не може да проспие още един следобед. Той и Бардолф прекараха деня в разговори за компаниите, които Гауан можеше да придобие, докато каретата се тресеше и поклащаше на път за Бъруик-ъпон-Туийд. Беше се упражнявала само час, когато Мери се

появи, за да ѝ облече нощницата, за да може да се наслади на интимната вечеря със съпруга си.

Отиде в стаята му и завари Гауан с все още мокра от банята коса. Беше глупаво, като се имаха предвид всичките им проблеми, но в момента, когато останаха сами, тя се почувства по-добре и освободена. Трябваше само той да я прегърне и тя се чувстваше в безопасност. В прегръдките му се чувстваше на правилното място.

В това нямаше смисъл, тъй като проблемите им може би бяха неразрешими. Лейла не беше споменала, че има лекарство за женските проблеми в леглото, само за мъжките.

След половин час лежаха един до друг на леглото. Нощната риза на Гауан бе запретната и пръстите на Еди шареха по гърдите му и смело се спускаха дори до мускулестия му корем. Макар че тя не бе чула нищо, Гауан изведнъж вдигна глава и извика:

— Влез!

Вратата се отвори и влязоха двама слуги.

Еди се зави едва ли не презглава. Единият от слугите започна да подрежда порцелана на херцога върху страничната масичка, без нито веднъж да погледне към леглото. Отиде няколко пъти до коридора, като се връщаше с покрити сребърни чинии. Когато най-последно свърши, напълни чашите им с вино, поклони се и излезе заднишком, с все още сведен надолу поглед, сякаш те бяха кралски величества.

— Питърс, нали? — запита тя.

Той вдигна глава, изненадан.

— Питъркин, Ваше благородие.

— Можеш да оставиш бутилката тук, Питъркин. Благодаря, че донесе храната ни.

Той наведе глава.

— Ще бъда щастлив да чакам в коридора и да пълня чашите ви, когато има нужда, Ваше благородие.

Еди не можеше да си представи нещо по-ужасяващо.

— Ще се обслужим сами — каза.

Но по-късно, след като се нахраниха, Гауан повика Питъркин и още един слуга да отнесат чиниите, макар нощницата ѝ да се бе вдигнала високо на бедрата. Слава богу, че беше под завивките. Бяха се целували и Гауан бе прокарал длан нагоре по бедрото ѝ. Ласката я бе

накарала да пожелае едновременно да се отдръпне и да се притисне в него.

Но тя знаеше, че няма да мине много време след изнасянето на чиниите и той ще поиска да правят любов. И тази мисъл не ѝ даваше покой, не можеше да се отпусне. Но пак ѝ бе по-лесно от друг път. Когато той влезе в нея, тя не извика, а само трепна. Но не можа да се отпусне.

Това, че Гауан можеше да продължи цяла нощ, само влошаваше нещата.

— Колко боли сега? — запита той след известно време, подпрял се на двете си изпънати ръце и втренчил поглед в нея.

Смущаваше я фактът, че се чувства толкова щастлива, когато той ѝ се усмихва. Смути се, макар той да ѝ се усмихваше, защото той мислеше...

Е, това, което той си мислеше, просто не се получаваше, това бе всичко.

Когато спусна крака на пода с намерението да се върне в стаята си, изражението на Гауан бе напрегнато, едва ли не гневно, обаче тя държеше главата си наведена. Не можеше да обясни.

Нямаше какво да обясни.

ГЛАВА 24

На следващата сутрин по нощницата ѝ имаше кръв и Еди изпадна в паника. За миг си помисли, че има разкъсвания.

— Месечният ви цикъл е започнал — каза Мери, приближила се иззад нея. — Херцогът ще бъде силно разочарован — добави със смях.

Еди също се засмя. Леко, но с облекчение.

На закуска информира Гауан, че женско неразположение забранява посещенията му в стаята ѝ за известно време. Беше ѝ хубаво да го каже. Подхранвана от спомена за напразните ѝ опити да стигне до края, тя обяви:

— Искам да спрем за два часа следобед, за да се упражнявам.

Гауан я погледна така, сякаш бе обявила намерението си да емигрира във Филадельфия.

— Трябва да спазваме стриктно разписание, Еди. Знаеш го.

— Трябва да се упражнявам, а съм прекалено уморена след вечеря. Можем да останем тук още ден — предложи.

— Заели сме всички стаи за тази вечер. Няма нито една свободна. А и някои от каретите заминаха преди час.

— Виолончелото ми е тук. Трябва да се упражнявам, Гауан. Мога да се упражнявам тук или да спрем някъде следобед.

Гауан стисна челюст, но, за нейна изненада, не подхвана спор. Реши, че е по-добре да изгубят ден, така че тя да свири до обяд, а после и целия следобед, докато не стана време за вечеря. През цялото време слугите влизаха и излизаха, отдадени на бог знае какви задължения, докато тя не ги събра — бяха осемнайсет на брой — и не обяви, че който я прекъсне още веднъж, ще бъде уволнен. И спря погледа си на Бардолф. Испита огромно удоволствие.

Знаеше, че Бардолф е отговорен за всички слуги, и това, че го заплаши, макар да бе сигурна, че е безполезно, я накара да се почувства по-добре.

— Какво ще направим за свиренето ти утре? — запита я Гауан по време на вечерята.

— Ще ти бъда много благодарна, ако можеш да ми осигуриш по два часа на дневна светлина — каза тя. — Ако свири в каретата, няма да можеш да слушаш докладите си. — Това бе празна заплаха, защото, разбира се, не би могла да постигне необходимото равновесие в движещо се превозно средство. Но разчиташе на факта, че той не знаеше нищо за струнните инструменти.

— Ще тръгваме час по-рано и ще пристигаме час по-късно — каза Гауан. Така се справяше с всички пречки, както тя започваше да забелязва. Оценяваше препятствията, справяше се с тях и продължаваше нататък. Всекидневните доклади от именията щяха да представляват проблем, но Гауан успяваше да заобиколи проблема, или по-скоро да изгради път около него, без да се ядосва.

Бардолф не споделяше спокойствието на Гауан. Стискаше зъби и това бе очевидно, затова тя му се усмихна лъчезарно.

— Почти средата на лятото е. Нямам нищо против да се упражнявам и в полето — каза.

— Можем да се справим и по-добре — каза Гауан. — Ще спрем в Пикълбъри — каза на Бардолф. — Вярвам, че Нейно благородие ще се радва да свири в Мърчант Тейлърс Хол. Изпрати напред човек да се увери, че залата е свободна, и дари подходяща сума пари за благотворителност.

Онзи следобед каретата спря на малкия градски площад. Гауан придружи Еди до залата и остави слуга отпред, пред вратата, за да е сигурна, че няма да я прекъсват.

Еди се наведе над струните, съсредоточена. Ако поработеше усилено два часа върху Бокерини, нямаше да се чувства толкова неспокойна в каретата. Щеше да вземе нотите със себе си, за да ги научи наизуст, докато Гауан се занимаваше с папките си.

Около час по-късно Гауан влезе в залата. Тя вдигна глава и го видя, но пръстите ѝ не се отделиха от струните, сякаш продължаваха да изтръгват звуци по своя воля, и тя сведе глава към нотите.

Той беше все още там половин час по-късно, втренчил очи в тавана. Тя спря да свири. Гауан бавно наведе глава.

— Свърши ли?

Игра на въображението ли беше, или долавяше съжаление в гласа му?

— Не — каза твърдо. — Ще използвам всяка секунда от дадените ми два часа. — Само че се бе уморила от Бокерини. Вдигна лъка и засвири първите ноти на *Dona Nobis Pacem*.

Когато замря и последната нота, започна отново. Беше претрупала третата и четвъртата част, според нея. Имаше нужда от мир в сърцето.

Обаче лъкът ѝ знаеше истината и тя отново набираще скорост. В душата ѝ не цареше мир. Гауан все още гледаше втренчено гредите над тях, а тя виждаше единствено извивката на силната му челюст.

Обикновено се изгубваше в музиката. Но този път музиката бе просто акомпанимент, под който тя му се наслаждаваше — на силния му врат, на широките рамене, на червената коса и проблясъците в нея. На необикновената му жизненост. На решимостта, която бе неотменна част от него, на духа му. На начина, по който управляваше империята си, без никога да повишава глас. На това, че бе направил компромис, за да ѝ позволи да се упражнява.

Беше късметлийка. Късметът ѝ бе толкова голям, че едва смееше да повярва в него.

Погледът ѝ се премести на разтворените му широко крака. Беше дяволски интересно да го гледа, докато в същото време се наслаждава на музиката. Когато приключи с тази мелодия, подхвана друга, надявайки се да не го стресне. Очите му бяха затворени, може би дремеше.

За първи път се запита какво ли би било да обходи тялото му с език. Виждаше как езикът ѝ описва кръгове по стомаха му и дори може би по-надолу.

Когато бе вече към края и на тази мелодия, той отвори очи, изправи се и се протегна. В нея се запали огън. Ако само можеха да бъдат непрекъснато сами, без Бардолф и нескончаемите доклади.

Вдигна бавно лъка от струните.

ГЛАВА 25

Седмица по-късно Гауан бе абсолютно сигурен, че започва да губи ума си.

Еди прекарваше дните сгушена в ъгъла на каретата с ноти в скута си. Веднъж дори — и изненадата личеше дори в гласа ѝ — сподели, че сега разбира метода му на пътуване.

— Аз обикновено седях в каретата, смеейки се в компанията на Лейла. Баща ми седеше отвън. Но ето, че дори без инструмент постигам огромен напредък в изучаването на нотите. — И отново наведе глава над тях, а той трябваше да се пребори с импулса си да ги изхвърли през прозореца.

Тя може и да постигаше концентрация, обаче той не можеше. Не можеше да престане да я гледа. Всеки ден изучаваше деликатния ѝ малък нос, нежните и сладки устни, смръщеното понякога чело. Вече ги познаваше много добре. Когато се затрудняваше особено, тя прехапваше долната си устна.

И на него веднага му се приискваше той да я ухапе. Искаше да се хвърли на колене пред нея и да вдигне полите на роклята ѝ. Да я сложи да легне на седалката и...

Ако нещата бяха различни, Гауан щеше да я накара да легне на седалката и да покрие с целувки всеки сантиметър от тялото ѝ. Щеше... Не беше приятно да прекарва дните, разкъсван от желание и знаейки прекрасно, че съпругата му не споделя чувствата му.

Бедната Еди, за нея бе истински ужас да се нагажда към него. Знаеше го, но това не го спираше да се поддава на плътската страст. Всеки път, като затвореше очи, виждаше дългите ѝ крака и пълните ѝ гърди. Тя седеше там, в ъгъла на каретата, гризеше молива си, после изведнъж записваше нещо по петолинията, забравила за него, а той едва можеше да диша — толкова силно бе желанието му.

Чувстваше се брутален, истински звяр, защото знаеше, че я боли, докато правят любов. Тялото ѝ се сковаше всеки път, когато влезеше в нея, а от устните ѝ излизаше стон, който смразяваше кръвта му.

Въпреки това, той копнееше да се гмурне в топлотата ѝ. Само поглед към приведения ѝ врат, и огънят в слабините му се разгаряше. Нейните оргазми бяха слаби, нищожни в сравнение с огъня, който изгаряше тялото му, с мощните трусове, които го разтърсваха, когато ѝ даваше всичко, което имаше.

Тя...

Еди бе загадка за него и не му помагаше това, че всички мъже смятат жените за загадка. Дори преди месечния ѝ цикъл той се бе отказал от мечтите си някой ден тя да вдигне полата си и да го съблазни, да е толкова невъздържана, че да правят секс в каретата.

Еди не би пожелала това. Тя лежеше сковано под него, когато правеха любов. Замръзваше при шума от стъпки в коридора и той не можеше да си представи, че би пожелал ласки посред бял ден, в каретата.

Тези мисли само засилваха спомена за това, как бе треперила в очакване, когато я бе галил след онзи бал пред дома ѝ. Тя, изглежда, мислеше, че е загубил чувството си за хумор, обаче той би казал, че и тя е изгубила нещо.

Може би такава бе природата на брака. Започвате очаровани от чувството за хумор на другия и отговора му на вашето... а после се намесва истинският живот. Обаче всичко в него се бунтуваше и не искаше да приеме подобна теория. Чувствената Еди, каквато бе тя при първите им срещи, не би могла просто да изчезне и на нейно място да се появи жена, която не се интересува от плътската любов.

Той не би имал нищо против да я люби и по време на месечния ѝ цикъл, обаче тя беше придирчива. Той мразеше навика ѝ да попива потта му с чаршафите, сякаш разтриваше кон.

Този ѝ навик само подсилваше усещането му, че интимността им е провал.

Провал.

Беше по-добре да го признае, пък макар и само пред себе си. Нещо не беше наред. Не беше се получило така, както той се надяваше... Не се бе получило и онова, което описваха поетите. Дори разтърсван от тръпките на върховното удоволствие, той се чувстваше така, сякаш тя му правеше услуга. Понякога дори подозираше, че тя мисли за музика, докато той тръпне върху нея.

А най-лошото бе, че се чувстваше така, сякаш Еди всъщност не бе негова. Тя се смееше и разговаряше с него, носеше халката му, обаче той не бе успял да остави отпечатъка си върху нея. Нещата трябваше да се променят, когато свършеше цикълът ѝ.

Но щеше само да влоши ситуацията, ако я помолеше за интимност, на която тя не бе готова. Той нямаше представа, колко продължават тези женски неразположения. Дали щеше да мине още една седмица? Няколко дни?

Когато след три дни стигнаха в Бъруик-ъпон-Туийд, към тях в каретата се присъедини лейди Гилкрисст и той дори изпита ревност от тъща си, защото Еди бе толкова щастлива да я види. Двете седяха една до друга и се държаха за ръце през целия следобед, докато не спряха за нощта в Бамбъл енд Бери, само на два часа път от Крейгивар. Той не искаше да пристигнат в замъка по тъмно и да запознае Еди с обитателите му през нощта, затова изпрати Бардолф и по-голямата част от слугите напред, а те тримата и личните им слуги спряха да си починат.

След вечерята си пожелаха лека нощ в коридора и всеки се оттегли в стаята си. Гауан лежеше буден и мислеше за брака си.

На следващата сутрин влезе в стаята на съпругата си и седна на леглото. Еди тъкмо излизаше от прегръдките на съня, косата ѝ беше рошава, клепачите ѝ — все още натежали. Той потисна страстта, която завладя тялото му, оставяйки го с вечната ерекция, и запитва:

— Свърши ли цикълът ти, Еди?

Тя се протегна така, че великолепните ѝ гърди се очертаха под нощницата, и кимна. Думите излязоха от устата му, преди да е размислил?

— Кога свърши?

Еди не го излъга. Погледна го право в очите и отговори, че е свършил преди четири дни. Но не беше му казала. Не беше го докоснала нито веднъж, не му беше дала да разбере по никакъв начин.

Прилоша му и това сигурно се изписа на лицето му, защото Еди каза:

— Трябваше ли да ти кажа, Гауан? Мислех, че ще запиташ, ако искаш да дойдеш в леглото ми. Или че просто ще дойдеш.

Изглеждаше искрено смутена.

Той успя да се усмихне и излезе, за да слезе за закуска.

След известно време долу слезе и лейди Гилкрисст. Изглеждаше като красива францужойка, случайно попаднала в Шотландия. Новото ѝ боне падаше над едното ухо под абсолютно правилния ъгъл, полите ѝ бяха с дължина последна мода и се виждаха обувките ѝ, чиито панделки кръстосваха глезените.

Когато всички се събраха в двора на странноприемницата, готови да се качат в каретите, той обяви, че ще язди до каретата. В очите на Еди се появи облекчение, от което отново му прилоша. Помогна на съпругата си и мащехата ѝ да се качат в каретата и скочи на коня си така, сякаш го гонеха демони. Искаше вятърът да пици в ушите му, за да не чува горчивия циничен глас в главата си.

Винаги бе заклеявявал и двамата си родители за лошия им морал, но сега му се струваше, че ги разбира по-добре. Вероятно и двамата се бяха почувствали самотни след няколко години брак.

Той не можеше да е по-самотен.

Макар и да бе силно ядосан, копнееше да докосне Еди, да я целуне, да я люби. Ако имаше шанс, щеше да я следва, както ловецът следва сокола, привързан с връв за крака му. Но тя не го желаше. Това бе очевидно.

Ако тя беше ловецът, щеше да го захвърли в небето и да му каже да не се връща. При тази мисъл сърцето на Гауан заби тежко в гърдите. Дори не забеляза, че хълбоците на коня са покрити с пяна. Накрая намали до спокоен ход, но умът му продължаваше да работи трескаво.

Еди го обичаше. През последните десет дни бяха разговаряли за всичко — от всекидневието в замъка до прасетата на лелите му, за състоянието на държавата и бъдещето на банкнотата от една лира. Дори когато изучаваше музикалните ноти, той я прекъсваше, за да я пита за мнението ѝ, привличаше я да участва в разговора, а Бардолф с любопитство очакваше да чуе дали тя има мнение относно бъдещето на възлицата и други подобни въпроси.

Когато се хранеха, времето сякаш летеше дори когато тя говореше за музика — нещо, което много рядко разбираше. Но обичаше да вижда лицето ѝ оживено и слабите ѝ ръце да жестикулират във въздуха. Обожаваше да я слуша как говори за „проклетите“ мелодии на Бокерини, а после да я вижда как се изчервява, задето е употребила неприлична дума. Тогава тя имаше толкова виновен вид, че той не можеше да престане да се смее.

Но обичта ѝ не означаваше, че иска да прави любов с него. Това очевидно бяха две отделни неща. След като конят му се охлади, Гауан отново го пришпори, увеличавайки разстоянието между себе си и каретата, създавайки пространство между безумната си чувствена нужда и съпругата си. Беше като диво животно, виещо в тъмната нощ.

Не че Еди му беше отказвала тялото си. И това дори ѝ доставяше удоволствие... В началото не беше сигурен, но сега знаеше, че ѝ доставя удоволствие... А той се чувстваше като безсърдечно копеле. Независимо колко пъти си казваше, че тя намира удоволствие в правенето на любов с него, не си вярваше. Някаква част от него се чувстваше като изнасилвач, макар да лягаше със собствената си съпруга. Това бе неприятната и грозна истина.

Пришпорваше коня по-силно, отколкото трябваше, но не можеше да избяга от истината. Всеки път, когато правеше любов с Еди, се чувстваше странно — сякаш и най-малкото ѝ докосване го правеше уязвим. В това вероятно имаше някаква магия.

Но тя не се чувстваше по същия начин.

Всъщност, той имаше ясното усещане, че Еди изпитва радост само когато свири на виолончело. Винаги, когато можеше, той отправяше Бардолф, за да я слуша. Дори започваше да разпознава някои от мелодиите, върху които тя работеше. Макар да не му харесваше думата мелодии. За нея те не бяха мелодии, а арпеджио и баркарола и други подобни музикални термини. Думите бяха като странни формули, които само тя знаеше.

Само тогава той виждаше страстната и умна жена, която искаше в леглото и прегръдките си. Когато свиреше, очите ѝ бяха нежни и разфокусирани, устните ѝ — полуотворени, тя полюшваше леко тяло. Видът ѝ предизвикваше у него копнеж. Екстазът, изписан на лицето ѝ в такива моменти, го превръщаше в мрачно чудовище, което опитваше все по-упорито и по-упорито в леглото.

Беше я целувал по най-интимното място, докато тя не започна да извива тяло в ръцете му. Беше галил всяка нейна извивка, беше шепнал нежни думи в ухото ѝ. Беше я целувал и собственически. Но нищо от това като че ли нямаше значение.

Между тях имаше стена, която ги разделяше. Трябваше само да погледне в очите ѝ, за да узнае, че каквато и еротична възбуда да

изпитва с него в леглото, тя е нищо, сравнена с онова, което изпитваше с проклетия лък в ръка.

Музиката бе истинската ѝ любов.

Когато стигнаха до имението му, конят отново вървеше с нормален ход. Чу подсвирване в гората и подсвирна в отговор — беше го видял един от стражата му.

След миг мъжът от стражата подтичваше към него, излязъл от сянката на огромен дъб, и сваляше шапката си.

— Маклелън — каза Гауан. Искаше да се усмихне, но не можеше.

Мъжът тръгна редом с коня и започна да докладва какво се бе случило в отсъствието на Гауан. Глиган ги бе нападнал близо до хамбара, на следващия ден бяха излезли на лов и го бяха застреляли. Месото се сушало в момента и следващата зима от него щяло да стане чудесно задушено. Един от стражата бил паднал от кулата и си счупил рамото, но заздравявало добре.

Не беше нещо, което Гауан вече да не е научил от всекидневните доклади, но беше открил, че често научава повече, когато изслушва хората. Запита за тромавия мъж от стражата.

— Не си служи добре с оръжието — докладва Маклелън. — Това ме тревожи. Баща му се целеше съвършено, но момъкът няма точен мерник. Мисля, че е станал войник, за да угоди на баща си, но сърцето му не е в това. Тревожа се, че ще насочи оръжието си в неправилната посока и ще се простреля в крака. Или дори нещо по-лошо. Бих го освободил, но това ще натъжи много баща му.

— Да го пробваме в конюшнията — каза Гауан. — Възможно е да е добър с животните. Все някъде ще можем да го използваме.

Взеха завоя на пътя и пред погледа им се разпростря замъкът Крейгивар, вековната крепост на клана Маколи. Обедното слънце грееше и позлатяваше древните му стени и кули. Стражата ги видя. Чуха рева на тръбата. Докато вървяха по алеята, знамето на клана Маколи — червен дракон, размахващ меч — се издигаше бавно над кулата.

Херцог Кинрос си беше отново у дома.

Гауан дръпна юздите на коня. Настроението му се повдигна, докато гледаше как знамето се издига и драконът се изпълва с ярост.

Това беше неговият дом — мястото, където бе господар. Тук всичко щеше да бъде наред.

Щеше да приучи съпругата си да намира удоволствие в леглото му.

Разбира се, че можеше да го направи.

Само трябваше да опитва по-упорито.

ГЛАВА 26

В минутата, в която слугата затвори вратата на каретата, Лейла запита:

— Какво, за бога, става с красивия ти съпруг? Ето, идвам да ви спася като някой сър Галахад. Разкажи ми всичко.

Еди избухна в сълзи.

Лейла я прегърна, обаче Еди бе сдържала сълзите си прекалено дълго. След малко Лейла каза:

— Мила, тази е последната ми носна кърпичка, така че трябва да спреш да плачеш. Освен ако не искаш да откъсна парче от фустата си. Ще бъда жестоко откровена и ще призная, че фустата ми е обточена със скъпа коприна от Аленсон, затова предпочитам да не я превръщам в носна кърпичка.

— Ще спра — обеща Еди и си пое дълбоко дъх.

— Кажи ми най-лошото — каза Лейла и отново я притисна към себе си. Заговори по-тихо. — Да не би да се окаже, че е перверзен? Да не те връзва за леглото или нещо подобно... Или дори по-лошо? Ако е така, ще те отведа веднага и никога повече няма да го видиш. Баща ти ще анулира брака още преди херцогът да е разбрал, че си си тръгнала.

— Не, няма никакви перверзни — каза Еди, съвзела се и отново контролираща емоциите си. — И не искам бракът ми да бъде анулиран.

— Разбира се, има перверзни, които аз с радост бих опитала — каза Лейла вероятно за да я окуражи. — Защо трябва да бъдем така сковани, все пак? Ако двама души искат да се впуснат в любовна игра и са в пълно съгласие, защо не? Никога не съм опитвала да убедя баща ти...

— Гауан не е перверзник!

— О, значи проблемът е по-обикновен? — Видът на Лейла издаваше огромно облекчение. — Нека позная. Той е чудо за пет секунди. Трябваше да взема от лекарството с мен. Тези огромни, здрави мъже...

— Напротив, точно обратното — прекъсна я Еди, хълцайки.

— Обратното? — Лейла смръщи вежди. — Моля те, не ми казвай, че се оплакваш от нещо, за което повечето жени просто мечтаят.

— Нещо не е наред с мен! — извика Еди, изказвайки най-тъмните си страхове. — Толкова много ме боли.

— Това вероятно означава, че съпругът ти е щедро надарен. Да видим... Би ли го сравнила с морков или тиквичка?

— Но... ти ми каза, че болката е измислица на старите жени. — Изхълца за последен път. — Мразя това. Просто го мразя. Чувствам се толкова глупаво и... И съм такъв провал...

Лейла я потупа по коляното.

— Скъпа, не исках да ти разкрия, че можеш да се чувстваш ужасно. Не исках да те отблъсна от идеята за брака.

— Но това щеше да ми помогне! — извика Еди. — А аз през цялото време се страхувах, че нещо не е наред с мен.

— Има нещо нередно. Какви ги говориш, какъв провал? Няма никакъв провал. След първата брачна нощ, братовчедка ми Мардж заключила вратата на спалнята си и не пуснула съпруга си цял месец. И дори след толкова време сексът пак не ѝ носел радост.

— Срещала съм братовчедка ти и съпруга ѝ — отбеляза Еди. — Възможно е да има повече от една причина за липсата ѝ на удоволствие.

— Вярно е. Съпругът ѝ е доста отблъскващ. Мислиш ли, че прозорците на каретата се отварят?

— Не. И не трябва да пушиш тук. Миризмата ще се просмуче в кадифето.

— Малко е прекалено, не си ли съгласна? — каза Лейла и побутна с пръст седалката. — Не че имам нещо против кадифето с цвят на мед. Но помисли какво ще стане, ако разлееш вино!

— Гауан не пие вино в каретата — каза Еди, чувствайки се още по-отчаяна. — Той непрекъснато работи.

— Работи? Върху какво работи? — Лейла бе извадила пилата си за нокти от чантата и се бе обърнала към прозореца.

— Какво правиш?

— Свежият въздух е добър за кожата — подхвърли през рамо. — Ароматът на шотландските диви цветя и мирисът на девствена гора.

Не искаш да имаш петна и пъпки, нали? И бездруго си бледа като всяка девица.

— Вече не съм девица — възрази Еди, чувствайки се по-добре, след като сподели с някого. — Мислиш ли, че болката ще изчезне?

— Без съмнение. Ако не беше така, човешката раса отдавна щеше да е на изчезване. Не съм чувала обаче някой да е имал този проблем по-дълго от няколко седмици. И, повярвай ми, омъжените жени обсъждат този въпрос часове наред.

Прозорецът се отчупи и полетя назад.

— Не чух дори и звук, а ти? — запита Лейла.

Вътре нахлу свежият мирис на трева.

— Ароматът на дивите шотландски цветя е удивителен — каза Еди, загърна се плътно с шала си и загледа как Лейла вади пура от кутията.

— Ах, така е по-добре — каза Лейла след секунда. — Щеше да е чудесно да има и чаша шампанско, но още не е станало дори обяд. Човек трябва да спазва стандартите си. Е, мила, колко ужасно е?

Еди потрепери.

— Мила, това е ужасно. Хвърли ми една от допълнителните възглавници, можем да се настаним удобно.

Седалките бяха толкова подплатени, че бяха меки като легло. Еди се подпря в единия ъгъл, протегна крака пред себе си и ги кръстоса при глезените.

Мащехата ѝ се настани по същия начин на срещуположната седалка.

— Значи определено изпитваш болки, но става все по-добре. Ето го и най-важния въпрос. Смърряш ли остро Гауан всяка нощ, за да знае какъв късмет има, че въобще го допускаш до деликатните си женски части?

— Не. — Думата прозвуча в каретата с цялото отчаяние, което Еди изпитваше.

— Скъпа, наистина трябва да се развеселиш. Едва ли е краят на света и не сте първата млада двойка, която открива, че са несъвместими. — Лейла се понадигна малко и издуха дима към отвора, оставен от счупения прозорец. — Защо, за бога, не мъмриш съпруга си за, хм... идеалните му пропорции, например? Можеш да извлечеш удоволствие дори от нещастieto.

— Всичко е толкова смущаващо. Мислех, че болката ще отmine.

— Не ми казвай, че той няма никаква представа. — Лейла изправи гръб дори още повече. — Това ли искаш да кажеш в писмото си, говорейки за моята тайна? Тайната не е за това!

Еди въздъхна. Дори не беше използвала думата тайна правилно.

— Тайната трябва да даде някакво облекчение на теб, не на него. Ако той те чука и теб те боли, трябва да виеш като котка в навечерието на Все Светии, а не да го оставяш с погрешното впечатление, че ти доставя удоволствие.

— Предполагам, че може да се е досетил. Просто не ми се струва учтиво да му го кажа.

— Мъжете никога не са учтиви в спалнята. — Лейла махна с ръка и посипа пепел по цялата седалка. — Ние сме тези, които са винаги прекалено учтиви. И така, да обобщим. Не боли толкова много, колкото в началото. Редовно ли го правите вие двамата?

Еди поклати глава.

— Не и откакто дойде месечният ми цикъл, а оттогава минаха десет дни.

— И какво? О, не ми отговаряй. Изглеждаш така ужасена, както когато беше още дете и ти разказах как се правят бебетата.

— Каза ми, че идват от яденето на варен пудинг с лой!

— Е, не можеш да ти кажа истината, нали? Дори в ранните дни на брака ми бях разбрала колко практичен и разумен човек е баща ти. Ти искаше да знаеш и трябваше да ти кажа нещо, за което той нямаше да има нищо против. От пудинга с лой се напълнява много. Дадох ти ясно да разбереш какво трябва да избягваш.

— Няма значение — каза Еди, втренчила поглед в обувките си. — Направих истинска бъркотия от брака си. Не искам да прекарам остатъка от живота си в издаване на фалшиви стонове. Просто не мога. И дори не се справям добре. Сама не си вярвам.

— Да се върнем към онова, което ми каза в началото. — Лейла захвърли пурата през прозореца.

— Лейла! А ако предизвикаш пожар?

— Загасих я. — Лейла посочи тъмно петно на пода. После го погледна по-отблизо. — Не ми казвай, че Негово благородие е застлал пода с килими.

— Така е.

Лейла се отпусна обратно в ъгъла.

— Значи херцогът продължава толкова дълго, че теб те боли.

— Той просто е прекалено голям.

Настъпи кратко мълчание.

— Мога да кажа нещо, но няма да го направя — каза Лейла с въздишка. — Никак няма да бъде деликатно.

— И откога това те спира?

— Остарявам. Чуй, мила, най-важното е, че сега боли по-малко отколкото първия път.

— Понякога, след като той продължава, ми се струва, че болката затихва. Но това не е единственият проблем, Лейла. — Еди се застави да го каже. — Тази малка смърт... С мен очевидно не се случва. И не мисля, че някога ще я изпитам.

— Чувстваш ли се добре?

— Понякога, но после всичкото удоволствие се стопява, когато си помисля за това.

— Повярвай ми, знам за какво говориш — каза Лейла с въздишка. — Спомням си безумните дни — или трябва да кажа нощи — преди да започна да мисля толкова много за бебета. Умът е враг на удоволствията в спалнята.

— И какво ще правя? Не мога да кажа на Гауан, просто не мога.

— Защо?

— Той никога в нищо не се проваля. Трябва да реша този проблем, защото провалът е мой.

— Няма провал — каза Лейла решително. — Не се осмелявай да обвиняваш себе си, защото това никога не е полезно в брака. Липсва ви романтика. Атмосферата на будоара. Бутилка шампанско.

— Той опита и това — каза Еди и сълзите отново се събраха в очите ѝ. — Поръча вечеря в спалнята и сервира шампанско. Но слугите трябваше да влязат, за да донесат храната. И тогава, когато тъкмо започвах да се отпускам, слугите влязоха отново, за да отнесат чиниите. Чувствам се така, сякаш Бардолф непрекъснато кръжи в коридора. А когато Гауан прекара нощта в стаята ми, камериерът му влезе сутринта най-безцеремонно. Мразя това!

— Звучи така, сякаш се опитвате да бъдете интимни наред Хайд Парк — каза Лейла. — Знаеш ли, мила, през всичките години, в които

те познавам, никога не съм те чувала да говориш така разпалено за нещо друго, освен за музиката.

— Гауан никога не е сам — продължи Еди. — Аз вече също никога не съм сама. Трябваше да заплаша, че ще уволня цялата му свита, ако ме прекъсват, докато свиря. Докато свиря, Лейла!

— Просто трябва да останеш със съпруга си насаме.

— Невъзможно е. Онзи ден си мислех, че той прилича на това да хвърлиш хляб във водата и да гледаш как се събират безброй рибки. Хората около него идват и си отиват по всяко време на денонощието. Разбираш какво искам да кажа, нали?

— Значи трябва да направиш промени в домакинството. Това не е толкова лесно, колкото да държиш слугите извън стаята си, но със сигурност може да бъде направено. Трябва просто да се намесиш.

— Той решава всеки проблем, когато се появи, в мига, в който му докладват за него — каза Еди. Беше неутешима. — Няма нужда от никого. Съвършен е във всяко едно отношение, Лейла. Мога да го намразя.

— Само че го обичаш — каза Лейла спокойно. — Имаш ли нещо против да изпуша още една пура?

— Да, имам! — каза Еди.

Лейла протегна ръка към кутията. Еди изправи гръб.

— Наистина имам! Мразя тези неща. И миризмата, полепнала по дрехите ми. Мразя и как мирише дъхът ти!

Лейла остана с отворена уста.

На Еди ѝ се искаше да каже нещо, което да изглади нещата, обаче реши този път да не отстъпи.

— Няма да се извиня.

— Много добре — каза предпазливо мащехата ѝ. — Има ли нещо друго, което искаш да ми кажеш!

— Не. — После добави: — Поне в момента не мога да се сетя.

— Дъхът ми? — Лейла смръщи вежди и изгледа кутията с пурите, която държеше. — Това не ми харесва.

— И не би трябвало да ти харесва — каза Еди остро.

— Точно така. — Кутията полетя през прозореца. Чуха я как тупна на земята.

— Слава богу, че втората карета е на известно разстояние зад нас — каза Еди. — Можеше да удариш някой от конете.

— Ако искам да ударя някого, това е този Бардолф — каза Лейла и отново се наведе напред. — Не ми харесва как ме гледа. Сякаш съм някоя стара чанта, дошла да открадне добродетелта на младия принц.

— Почакай да разбереш какво мисли за мен. Наистина ли ще се откажеш, Лейла? Просто така?

— Започнах да пуша, за да дразня баща ти. Защо да продължавам сега, след като вече не живеем под един покрив? Но не искам да говоря за нещастния си брак. Трябва да научиш съпруга си да бъде романтичен.

— Предполагам, че мога да го помоля да ми подарява цветя — каза Еди, изпълнена със съмнения. — Това ли имаше предвид?

— Представи си Негово благородие херцога на едно коляно да ти подарява букет от виолетки, завързан с панделка. Как ще се почувстваш?

— Ще ми прилошее леко. Виолетките са от цветята, които украсяват погребенията.

— Много добре! — каза Лейла неодобрително. — Аз ще бъда очарована дори баща ти да ми поднесе букет маргаритки, които е свалил от някой ковчег.

— Ти писа ли му?

— Да. Съобщих му, че ще ти гостувам. Той не отговори, което не е изненадващо, защото не отговори и на първите ми две писма.

Еди въздъхна.

— Решихме, че ще трябва да се намесиш в домакинството на херцога — продължи Лейла — и да го научиш да пази личното ти пространство. Какво друго? Каза ли му какво ти харесва в леглото?

Тя поклати глава.

— Трябва да поемеш някаква отговорност в това отношение — посъветва я Лейла. — Мъжете обичат да имат указания. Не, имат нужда от такива. Майка ми го каза преди години и беше абсолютно права.

Еди се опитваше да си представи как дава указания на Гауан, когато Лейла изправи рязко гръб.

— Цял ден ли ще седим в тази карета? Струва ми се, че минаха поне два дни. — Изправи се и почука по тавана. Процепът се отвори.

— Да, Ваше благородие?

— Лейди Гилкрисст! — извика Лейла. — Спри тази карета! Трябва да изпъна краката си.

— Много близо сме до границата на Негово благородие! — извика в отговор кочияшът. Конете не намалиха темпото.

— Границата на Негово благородие? — повтори Лейла и се хвърли на седалката. — Забеляза ли, че се държат така, сякаш съпругът ти е монарх?

— Защото за тях той наистина е монарх, Лейла. Буквално му целуват краката.

— И аз няма да имам нищо против да целуват краката ми. Знаеш ли, може да съм малко раздразнителна в следващите дни — каза Лейла, като барабанеше с пръсти по седалката. — Пурите ме успокояваха и в момента ми липсват.

— Можеш да викаш колкото искаш, стига да ги откажеш — каза Еди.

Лейла въздъхна.

— Точно така. Е, мила, ще подготвим сцената за една романтична вечер. Шампанско, цветя, поезия.

— Поезия?

— Аз сама ще дам указания на съпруга ти. Знаеш, че съм гледала всички романтични пиеси, поставени в Уест Енд през последните три години. Експерт съм.

— Не можеш да кажеш на Гауан какво сме обсъждали! — извика Еди.

— Никога няма да го направя — каза Лейла с вид на обидена. — Имай ми доверие. Хитра съм като лисица.

В този миг каретата се залюля силно, защото завиваше. Еди погледна през прозореца и ахна.

Пред погледа ѝ се разкри замък като от вълшебна приказка. Беше изграден от светложълт камък, с цвят на октомврийска бира, кулите му бяха остри и назъбени и прорязваха небето, което бе толкова светло, че бе като обезмаслена сметана.

— Господи, надявам се, че съпругът ти има вътрешни бани — каза Лейла и се плъзна по седалката, за да може да гледа през прозореца. — Замъците имат гардероби, знаеше ли го? Предполагам, че тоалетните не са нищо повече от дупки, които се изтичат в рова.

— Няма ров — каза Еди. — Гледам флага.

— Мили боже! — възкликна Лейла, шокирана. — Погледни само колко е голям мечът на дракона. Това е или мания за величие, или ти наистина има от какво да се оплакваш.

Еди изгледа дракона с присвити очи.

— Да, наистина е прекалено голям.

— Нищо чудно, че херцогът се държи така авторитарно. Вероятно забравя, че е просто смъртен, всеки път, когато се прибира у дома. Мислиш ли, че когато слезем от каретите, ще засвири тръба?

— Надявам се, че не.

— Така става в пиесите, за които плащаш три пенита, когато принцесата се омъжва за свинар, който после се оказва крал — каза Лейла. — Свирят тръби, и то много. Кой би казал, че ще се омъжиш за такъв херцог? Нямам търпение да видя какви перли ще носиш. Сигурно ще са като тези на Клеопатра. Като се имат предвид размерите на този замък, Гауан трябва да ти дава по един диамант всеки път, когато стенеш от болка.

— Лейла!

ГЛАВА 27

Еди слезе от каретата, стиснала купената за Сузана кукла, и откри, че Гауан и свитата му я чакат пред замъка.

— Чувствам се така, сякаш сме се озовали в Средновековието — каза Лейла, след като също слезе от каретата. — Нали в онези времена завръщащият се херцог е бил посрещан от хората си, които са дотичвали от полето?

Еди гледаше как слугите му се тълпят около него.

— Предполагам.

Гауан бе сериозен, както винаги. Беше помогнал на Еди да слезе от каретата, но не бе говорил много. Сега стоеше мълчаливо с ръце на гърба. Тя имаше чувството, че ѝ е ядосан, но не беше сигурна защо. Когато я бе запитал за месечния ѝ цикъл, му бе казала истината. Ако я беше помолил, щеше да го пусне в леглото си.

Но той не беше помолил.

В този момент всички слуги, скупчени около него, искаха да кажат по нещо. Гауан вдигна ръка.

И стана толкова тихо, че Еди можеше да чуе песента на птиците.

— Представям ви херцогиня Кинрос — каза Гауан. Говореше тихо, но авторитетно. — Тя е ваша господарка. Уважавайте я така, както уважавате мен, подчинявайте ѝ се, както се подчинявате на мен, и я обичайте, както обичате мен.

Последваха реверанси и поклони.

— Благодаря ви! — извика Еди. Местеше поглед от лице на лице и изпитваше чувство на безпомощност. Струваше ѝ се, че никога няма да опознае всичките тези хора, с които щеше да живее под един покрив. И което бе дори повече, ако не убедеше Гауан да се откаже от навика си да допуска слугите си в спалнята и трапезарията, те всекидневно щяха да влизат и излизат от живота ѝ.

Бардолф пристъпи напред.

— От името на вашите хора, ваше благородие, ви приветствам с добре дошли в замъка Крейгивар.

— А! — възкликна Еди, очарована да види кокалестите колене на Бардолф да се подават под полата. — Благодарна съм за топлите ви чувства.

— Сега ще ви представя на работещите тук. Икономката, мисис Гризли. — Мисис Гризли беше много висока жена, а зъбите ѝ бяха така огромни, че като че ли тракаха в устата ѝ, когато говореше. Тя не приличаше на човек, който има нужда от постоянен надзор, но Еди беше твърдо решена да пази преценките си за себе си.

— Вече познавате мистър Райлингс, мистър Биндъл и главния готвач, мосю Морней — продължи Бардолф.

— Добър ден — каза Еди.

— Кухненските работници — обяви Бардолф.

Група от двадесет души пристъпи напред.

Настъпи кратко затишие, докато икономът събере групата камериерки, за да ги представи наведнъж. Еди погледна Гауан и едва се сдържа да не потрепери. Усещаше странна отдалеченост между двамата, но в същото време...

Нито една жена не би могла да погледне Гауан, без да пожелае да го целуне. Той притежаваше такъв животински магнетизъм, че дори само походката му подсказваше на жената, че може да ѝ доставя удоволствие с часове.

— Еди, къде е новата ти дъщеря? — запита Лейла. — Баща ти няма да бъде щастлив, ако тя се окаже игра на въображението на херцога. Нито пък аз, защото съм ѝ купила подаръци.

— Къде е Сузана? — запита Еди, обръщайки се към Гауан.

Гауан вдигна пръст. Бардолф веднага му обърна внимание.

— Сестра ми.

Настана раздвижване в задния край на тълпата и друга група пристъпи напред.

— Мис Петигрю, гувернантката — обяви Бардолф. — Алис, Джоан и Мейси, детегледачките. Мис Сузана.

Мис Петигрю бе доста едра и облечена от главата до петите в безупречно колосани ленени дрехи. От двете ѝ страни бяха трите детегледачки, облечени в подобно облекло. Малко по-настрани, със скръстени на тесните гърди ръце, стоеше дете, облечено изцяло в черно, подобно на малко гарванче до четирите извисяващи се над него бели щъркела.

Бардолф ги повика с жест.

— Мис Сузана, можете да поздравите херцога и херцогинята. — В гласа му се долавяше груба нотка.

Лейди Сузана преви коляно в слабо подобие на реверанс. Посрещна Гауан със смръщени вежди, което явно не бе изненада за него.

— Сузана, това е съпругата ми, херцогиня Кинрос — каза той.

Детето изгледа и Еди със смръщени вежди. Червената коса бе като пламък около лицето ѝ и бе в пълен контраст с дрехите ѝ. На Еди ѝ хрумна, че макар Сузана да бе облечена в черно от обувките до панделката в косата си, Гауан не носи траур за майка им. Наистина, не го беше виждала в черно.

— Приятно ми е — каза Еди.

Гауан скръсти ръце на гърди.

— Направи реверанс, ако обичаш.

Сузана отново подви колене.

— Прилича на теб! — възкликна Еди.

— Не, не приличам на него! — отговори Сузана, проговаряйки за първи път. Беше учудващо как толкова малко дете можеше да вдъхва респект. Семейна черта, предположи Еди.

Еди хвърли на Лейла поглед, в който се забелязваше лека паника, а тя ѝ прошепна в отговор:

— Наведи се, за да не трябва да гледа нагоре към теб.

Еди клекна и ѝ подаде куклата, която носеше чак от Лондон.

— Донесох ти подарък.

За миг и двете гледаха куклата. Тя бе много стилна дама с руса коса и рокля, обточена с истинска коприна. Сузана не протегна ръка към куклата. Вместо това погледна Гауан.

— Тя моя сестра ли е? — запита и посочи Еди.

— Тя е новата ти майка — заяви Гауан. — И дамите никога не сочат с пръст.

Сузана вирна брадичка.

— Искан сестра. Казах ти. Казах, че искам сестра. Нямам нужда от майка. — Гласът ѝ се извисяваше все повече с всяко изречение. — Казах ти да ми доведеш по-малка сестричка.

— А аз ти отговорих, че не мога да ти доведа сестричка. — Гауан очевидно бе на път да изгуби непоклатимото си спокойствие.

— Нямам нужда от майка, защото вече имам гувернантка и детегледачки — каза момичето, като се обърна отново към Еди, която бе замръзнала на мястото си. Направи крачка към детето и вече бе толкова близо, че виждаше луничките по носа му.

— Съжалявам — каза Еди доста непохватно. — Аз със сигурност не искам да заменя майка ти.

Очите на Сузана помръкнаха.

— Никой не може да замени майка ми, защото е мъртва. Няма я. Не те харесвам. А куклата е грозна. — Побутна я с пръст.

Еди пазеше равновесие на върховете на пръстите си и побутването на Сузана го наруши. Тя политна назад и се приземи по дупе върху чакъла. Беше така изненадана, че не помръдна, макар краката ѝ да бяха протегнати пред тялото, което въобще не бе изискано.

Заобикалящите ги слуги започнаха да мърморят. Вероятно не бяха наблюдавали такава интересна семейна драма от смъртта на стария херцог насам. Без да споменаваме, че виждаха женски глезени, пък макар и обути в дантелени чорапи.

— Сузана! — извика Гауан. Наведе се и помогна на Еди да се изправи.

В същия момент мис Петигрю пристъпи напред и сграбчи момиченцето за лакътя с едната ръка, а с другата го удари здравата по дупето.

— Ще се извиниш веднага! — изсъска. Бузите на гувернантката бяха поруменели, тя беше толкова ядосана, че очите ѝ бяха потъмнели от гняв.

— Това стана случайно — намеси се Еди, защото не ѝ хареса, че удариха детето толкова силно, че малкото му телце политна напред.

— Не, не беше! — отговори Сузана. Гласът ѝ бе силен и ясен. — Нямам нужда от майка и му го казах! Не те харесвам. Можеш да се върнеш там, откъдето си дошла. И да вземеш грозната кукла със себе си. — Опита се да се изскубне от гувернантката, но не успя.

Гауан пристъпи напред. Очите му мятаха мълнии.

Еди бързо пристъпи пред малкото момиче.

— Очаквам, че много съжаляваш, задето нарани чувствата ми, нали?

— Не.

Но нещо в погледа на Еди вероятно повлия на Сузана.

— Съжалявам — каза тя кисело.

— Ако не искаш куклата, сигурна съм, че някой тук все има малко момиченце, което ще я иска. — Еди отново ѝ подаде куклата.

Погледът на Сузана се премести от златистата коса на куклата към лицето на Еди.

— Не я искам — каза твърдо. — Можеш да я изхвърлиш.

Еди се изправи и подаде куклата на Бардолф. Чувстваше се така, сякаш я бяха ритнали силно в стомаха.

— Еди, ще ме представиш ли на мис Сузана, моля? — запита тихо Лейла.

— Сузана, това е скъпата ми мащеха, лейди Гилкрист. — Еди вложи в гласа си стоманена нотка. — Моля те, направи реверанс.

Сузана направи подобие на реверанс.

Лейла коленичи до нея, без да я е грижа за полите на роклята ѝ.

— Здравей, Сузана.

Еди се бореше с острото си чувство за пълен провал. Погледна надолу, опитвайки се да види усмихнатите очи на Лейла и сладките ѝ устни през очите на момиченцето. То бе отпуснало малко рамене.

— Здравей.

— Аз също ти донесох подарък, макар и да не е така хубав като красивата кукла.

В очите на Сузана проблесна предпазливо пламъче.

— Наистина ли?

Лейла кимна.

— Нещо, което обичах, когато бях на твоята възраст.

Сузана пристъпи напред. Лейла взе ръката ѝ в своята.

— Какво е?

— Принцеса от тесто. Яла ли си някога сладкиш с мед и джинджифил?

— Не. Къде е?

— В каретата — каза Лейла и се изправи. — Да я потърся ли?

Мис Петигрю пристъпи напред.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но е време за урока по френски на мис Сузана. Тъй като се държа извънредно лошо тази сутрин — което, трябва да кажа със съжаление, не е нещо нехарактерно за нея — ще има двоен урок, последван от час

упражнения, след което ще лежи върху дъска цял час. Стойката на тялото ѝ е лоша.

Сузана хвърли на гувернантката поглед, който бе доста красноречив за възрастта ѝ.

— Сузана! — изкрещя Гауан.

Смръщените вежди вероятно също бяха семейна черта, както и авторитетността, помисли си Еди. Но в същото време си помисли, че вижда късаща сърцето уязвимост зад смръщените вежди на Сузана.

Лейла каза много тихо:

— Еди.

Еди знаеше съвсем точно какво иска да ѝ каже — че мис Петигрю не е подходящата гувернантка за детето. Ако Еди не я освободеше, Лейла сигурно щеше да го направи, макар да нямаше тази власт. Еди изправи рамене. Трябваше да поеме отговорност, защото сега това бе нейното домакинство.

— Трябва да си учтива с гувернантката си — говореше Гауан. — И с херцогинята.

Сузана направи два пъти своята версия на реверанс, но изглеждаше като коркова тапа, захвърлена във водата.

— Извинявам се, мис Петигрю. — Макар и само петгодишна, владееше до съвършенство безстрастния тон.

Мис Петигрю сведе брадичка в жест, който далеч не наподобяваше кимане, и се обърна към Еди.

— Както виждате, Ваше благородие, детето е доста разглезено. Не владее езици, не учи музика и няма никакво разбиране за това, какво е любезност.

Еди не мислеше, че Сузана е разглезена. По-скоро приличаше на човек, който много млад е научил, че е много по-добре да демонстрираш презрение, отколкото да плачеш. Еди беше съгласна с нея.

— Аз също не говоря френски — каза тя на мис Петигрю.

Мис Петигрю присви тънките си устни.

— Като дъщеря на херцогиня, Сузана трябва да владее отлично поне три езика. Като се има предвид спорното бащинство, поведението ѝ трябва да бъде за пример. Както виждате, има да се върши още много работа.

След тази реч Еди нямаше нужда от подканяне от страна на Лейла. Погледна жената право в очите и каза:

— Мис Петигрю, благодаря ви за службата в семейството, но прекъсвам договора ви от настоящия момент. Бардолф, заеми се веднага с уреждането на въпроса. Дай на мис Петигрю щедро възнаграждение и безплатен транспорт докъдето пожелае.

Шокирана, гувернантката отвори уста, като че ли се канеше да спори, затова Еди я изгледа строго.

— Както казах — повтори тя, — щедро възнаграждение. Но няма да има препоръчително писмо.

Бардолф също изглеждаше изумен, но не каза нищо, а дръпна мис Петигрю настрана.

Сузана ококори очи, макар да не помръдна и да не произнесе нито дума.

— А сега, да потърся ли принцесата от тесто? — Лейла остави чантата си на земята, наведе се и взе на ръце малкото момиченце. Краката на Сузана изглеждаха тънки като на птиче до пищните извивки на Лейла.

Имаше дълъг миг, в който Лейла и Сузана се гледаха втренчено, после момиченцето се усмихна. Някои от зъбите му липсваха, което, странно, бе възхитително. Лейла се обърна към Еди и каза:

— Двете със Сузана ще намерим принцесата от тесто в каретата и веднага ще се върнем. — И се отдалечи, държейки Сузана като изключително ценна вещ.

Еди си пое дълбоко дъх и вдигна чантата на Лейла.

— Сега разбирам защо беше загрижена — каза Гауан и в гласа му се долавяше осъдителна нотка. — Очевидно не си свикнала с деца, но лейди Гилкрис е. Може би тя ще предложи решение на проблема Сузана.

Еди го гледаше втренчено. Нима току-що бе предложил да подари сестра си?

— Разделени ли са временно лорд и лейди Гилкрис? — запита той.

— Надявам се, че не.

— Може би ще успеем да убедим лейди Гилкрис да поживее тук известно време. — Такъв беше Гауан. Когато видеше разрешение на някой проблем, бързаше да се възползва от него.

Еди се съвзе и се обърна към детегледачките.

— Наистина ли имаме нужда от три жени за едно дете?

— Най-добрите имена имат поне по три детегледачки и гувернантка — намеси се Бардолф.

Еди го погледна и направи крачка назад.

— Коя от вас Сузана харесва най-много? — запита жените.

След известно колебание, напред пристъпи момиче с пълни бузи и сладки устни и каза с тревога:

— Името ми е Алис. Но не мога да кажа и дума на френски, Ваше благородие. Не говоря друг език, освен английски.

— Ще бъдеш главната детегледачка засега — каза Еди. — Сузана е все още в траур, така че чуждите езици могат да почакаат. По-важното е да намерим учител по музика. Колкото по-малка започне, толкова по-добра ще бъде. — По този въпрос поне изпитваше абсолютна увереност в себе си. Тя самата бе започнала да свири на виолончело горе-долу на възрастта на Сузана.

Гауан имаше леко развеселен вид.

— Намери учител, който да може да преподава на детето — каза на Бардолф.

Детегледачките направиха реверанс и се отдалечиха. Бардолф даде знак да се приближат на група жени, облечени в тъмночервени рокли и снежнобели престилки.

— Камериерките на долния етаж.

— Добро утро — каза Еди.

Бардолф направи знак на друга група.

— Жените, които работят в краварника.

— Добро утро.

Последваха камериерките от втория етаж и други групи, и други групи... Последни бяха свинарите, чийто брой бе изненадващ.

— Много съм щастлива да се запозная с всички вас — каза Еди, когато ѝ представиха и последната група. — Надявам се бързо да науча имената ви. — Всички се усмигнаха.

— Добро утро! — извика Гауан и последваха реверанси и поклони и това бе краят. — Има и други — каза ѝ той. — Управителите и камериерите, стражата от кулите, пазителят на кулата и още, и още. Но могат да почакаат.

Прекошиха вътрешния двор и се озоваха пред широко отворена и богато украсена с дърворезба дървена врата, а Еди пак не можеше да свикне с идеята, че трябва да се запознае с още хора.

— Пазителят на кулата? Коя кула? Видях няколко, докато се приближавахме с каретата.

— Ще те разведа из замъка и земите му, когато имам време. Пазителят на кулата отговаря за всички кули и е подчинен на главния градинар, който, естествено, е подчинен на Бардолф. Кулата, за която говоря, не е съединена със замъка и е построена през тринайсети век. Намира се насред ливадата, близо до реката.

— Звучи много романтично.

— Но не е — каза той безкомпромисно. — Тази кула представлява непрекъснат проблем, тъй като глупаците не могат да устоят и непрекъснато се катерят по нея. Преди две години едно момче падна и си пукна главата. Едва не умря. След това назначих пазителя, та никой да не я приближава.

Антрето бе толкова голямо, че в него спокойно можеха да се пекат на шиш четири или пет прасета и пак да има място за украсения с цветя и ленти кол, на който в Англия се танцува на първи май. Еди автоматично отбеляза, че акустиката трябва да е ужасна, като се имаше предвид, че таванът изчезваше в мрака някъде над главите им.

Бардолф веднага привлече вниманието на Гауан и го дръпна встрани. Лейла бе свършила работата си в каретата и ги бе последвала в антрето, а Сузана подтичваше след нея. Еди използва възможността да запита момиченцето:

— Знаеш ли къде е спалнята на брат ти?

— Не — отговори Сузана, което не бе изненада. — Ще трябва да запиташ нея. — Кимна с глава към икономката, мисис Гризли, която участваше в разговора между Гауан и Бардолф.

— Да се опитаме да я намерим сами. — Еди се заизкачва по огромното каменно стълбище, следвана от Сузана и Лейла. Като стигна горе, просто започна да отваря вратите една след друга.

— Харесва ли ти да живееш тук? — запита Сузана.

— Самотна съм. Майка ми е мъртва. — Сега в гласа ѝ се усещаше повече жизненост.

— Моята също — каза Еди.

— Но ти си възрастна.

— Майка ми почина, когато бях само на две. Бях по-малка от теб.
— О! — Сузана помисли малко. — Твоята майка също ли падна в езеро и се удави?

— Не. Настина и хвана пневмония.

— Ти тъгува ли?

— Не помня, но оттогава непрекъснато съм тъжна. Иска ми се да имах майка.

— Майките не са толкова важни — каза ѝ Сузана.

Еди се опита да не приема забележката ѝ лично.

— Мисля, че майките са много важни — намеси се Лейла.

Следващата врата се отваряше към голяма спалня, но нямаше врати, които да водят към съседна баня и огромен гардероб.

— Изглежда, че е стая за гости — каза Лейла. — Да остана ли тук, Еди? — Стаята беше красива, декорирана в цвят на горчица от завесите до килимчетата.

Преди Еди да е успяла да отговори, Сузана каза:

— Можеш да спиш в детската стая, ако искаш. Мис Петигрю имаше легло там, но нали вече я няма... Обаче стаята е малка.

Еди инстинктивно трепна при идеята, но навреме се стегна. Лейла не подминаваше нито едно дете или бебе по улицата. Понякога отиваше на сутрешна визита в домове, където знаеше, че ще види деца. Разбира се, вече обожаваше Сузана и изглеждаше, че и Сузана я обожава.

— Харесвам малките стаи — каза Лейла. — Мисля, че са уютни, а ти?

Лейла не беше от хората, които пътуват с малко багаж, и бе взела със себе си три куфара, пълни с дрехи. Уют не беше точно думата, която Еди би избрала, за да опише предпочитанията ѝ.

Спалнята на херцога се оказа малко по-нататък по коридора. Тук килимчетата и завесите бяха кафяви.

— Харесвам своята стая повече. — Малката сестра на Гауан се спря в средата на стаята с кръстосани на гърди ръце. — Тази стая не е хубава — заяви. — Лоша е и може би някой е умрял тук.

— В моя замък няма духове — каза Еди, отиде до една от вътрешните врати, която водеше към огромна баня с вана.

— Има три духа в кулата — каза Сузана. И след малко: — Ваната е достатъчно голяма да плуваш в нея. — За първи път изглеждаше

впечатлена.

— А каква е банята към детската стая? — запита Лейла.

— Няма такава. Имам малка вана.

— Тогава тази вечер трябва да се изкъпеш тук — заяви Лейла.

Далечната врата, от другата страна на ваната, водеше към стаята на херцогинята. Тя беше синя. Всичко — завесите, килимчетата. Тъкмо забеляза, че таванът също е син, и влезе Гауан.

— Тази стая изглежда така, сякаш някой е повърнал небето — каза Лейла.

Сузана избухна в гръмогласен смях, а Гауан ѝ хвърли смразяващ поглед.

— Слугите се справят много по-добре и по-бързо, ако всяка стая е в различен цвят.

Еди бе очарована от непретенциозността на мебелите.

— Предполагам, че синият цвят е бил любимият на майка ти?

— Нямам представа какви са били предпочитаните цветове на майка ми — каза Гауан. Лицето му беше непроницаемо. — Стаята бе обзаведена наново преди година.

— И ти даваше указания? Най-после открих нещо, в което не си добър — възкликна Еди, кой знае защо изпитала облекчение.

Той смръщи вежди и я изгледа.

— Може ли сега да видя принцесата от тесто? — запита Сузана. Подскачаше от крак на крак.

Лейла извади от чантата сладка, която бе по-голяма от дланта ѝ.

— Ще оставим принцесата за след вечеря. Това е мъж от тесто, също сладкиш с мед и джинджифил. Дори трябва да го наречем джентълмен, защото има златни копчета и изключително елегантна шапка.

Сузана взе сладката внимателно.

— Мирише приятно. Какво да правя с него?

— За първи път ли виждаш мъж от тесто?

Сузана кимна.

— Изяж го.

— Да изям главата му?

— Аз винаги започвам от краката — предложи Еди.

Сузана не откъсваше поглед от Лейла.

— Но ако го изям, той ще бъде мъртъв.

— Не, ще бъде в стомаха ти — каза Лейла. — Има разлика.

— Мисля, че е по-добре да изям първо главата му — каза Сузана точно когато мълчанието продължаваше секунда повече от необходимото. — Така няма да разбере какво му се случва.

— Много мило — одобри Лейла.

Сузана се обърна и се качи на леглото.

— Тази стая не е красива — каза, загризала сладката. — Но леглото е хубаво. Моето мирише на слама, но твоето е меко.

— Вероятно дюшекът е пълен с пух — каза Еди.

Гауан прочисти гърлото си и Еди изведнъж усети ясно присъствието му.

Лейла ги погледна и каза:

— Обеща да ми покажеш детската стая, Сузана, любима. — И ѝ подаде ръка.

Сузана слезе от леглото и двете излязоха от стаята, без да погледнат назад.

ГЛАВА 28

Гауан и преди бе изпитвал подобни чувства. Те бяха могъщи като атмосферните прояви, а напрежението бе такова, все едно че морето вреше в краката му. Беше изпитвал такива чувства като момче, когато баща му беше пиян... Но рядко като зрял мъж.

Но сега ги изпитваше.

В мига, в който Сузана излезе от стаята, хванала Лейла за ръка, Еди му хвърли нервен поглед, измърмори нещо за икономката и побягна. Очевидно не искаше да бъде сама в спалнята с него.

Това чувство го заслепяваше и му напомняше дните, в които баща му падаше от столчето пред камината и се просваше на пода, изпил огромно количество уиски.

Всеки път, като погледнешЕ Еди, изпитваше прилив на собственическо чувство, което бе така присъщо на природата му, както и на националността му. Обаче това чувство не принадлежеше на цивилизования свят.

Беше се оженил за Еди. Беше поставил пръстен на пръста ѝ. Беше правил любов с нея. Но пак имаше някаква нейна част, която му се изплъзваше. Усещаше го все по-ясно и по-ясно и това го подлудяваше. Желаше я от мига, в който я бе видял, затова бе уредил да се ожени за нея. И пак не я притежаваше. Истината му действаше така, че беше готов да завие като животно.

Може би беше заради музиката. Обожаваше тялото на съпругата си, което имаше формата на любимия ѝ музикален инструмент. Но тя свиреше на виолончелото си и не докосваше тялото му. Дори в леглото. Разбира се... какво очакваше той? Знаеше, че аристократките не са чувствени като камериерките.

Гауан беше на осем години, когато баща му му разказа какво се случва между мъжете и жените, като го бе хванал за китката и го бе дръпнал плътно към себе си. Миришещият му на уиски дъх бе ударил Гауан в носа така, все едно го бяха ударили с юмрук.

— Дамите не струват дори колкото сламата, върху която лежат — беше казал със странен блясък в очите. — Лежат неподвижно и понякога са плоски като палачинки. Ако искаш удоволствие, хвани някоя чувствена камериерка, момчето ми. Отиди в „Коня и брезата“. Ани ще те научи на всичко необходимо. Научи и мен. Няма по-добра учителка от нея.

Вероятно бе показал отвращението си, защото баща му го беше бутнал толкова силно, че се бе ударил в стената.

— Мислиш, че си прекалено добър за Ани, нали? Ще имаш късмет, ако имаш момиче като нея. Ще направи всичко, което я помолиш. Може да извива тяло като котка и да те изяде като...

Значи ето защо този особено неприятен спомен се беше върнал. Сервитьорката щеше да го изяде като сладка с мед и джинджифил, като мъж от тесто.

Повдигна му се. Чувството му бе добре познато и не добре дошло. Мразеше уискито. Мразеше и сладките с мед и джинджифил.

По дяволите.

Бардолф отвори вратата и влезе.

— Ваше благородие, донесох...

— Не влизай, без първо да си почукал — каза той остро. — Това е спалнята на Нейно благородие.

Лицето на Бардолф имаше цвят на суров картоф, очите му бяха тъмнокафяви.

— Нейно благородие говори с мисис Гризли — отговори управителят с вид на човек, който знае съвсем точно какво става във всяка стая от замъка в даден момент. — Искан да се консултирам с вас относно настаняването на лейди Гилкрис.

В къща с толкова много слуги няма тайни. Гауан разбра кога баща му имаше дете от втората камериерка, с която спеше, също и кога майка му загуби дете — а това се случи след лова с хрътки, в който тя настояваше да участва.

След това баща му започна да пие извънредно много, което също не беше тайна.

— Не и в жълтата стая — заяви Гауан. Проклет да беше, ако настанеше тъща си в съседната стая, където тя щеше да чува всичко... което имаше да се чуе. Излезе от стаята и тръгна към кабинета си, а Бардолф вървеше по петите му.

— Сложете я в стаята до детската.

— Детската? Тя е на третия етаж. Така ще обидите дамата.

— Трябва да задаваш тези въпроси на съпругата ми, не на мен — сръза го Гауан. В този момент разбра, че ще е лудост да отиде в леглото на Еди след вечеря.

— Както желаете, Ваше благородие. Намерих музикант.

— Какво?

— Ваше благородие ме помоли да намеря учител по музика на детето. Учителят по френски на мис Сузана, Франсоа Ведрине, е роднина на покойния граф Дьо Женли и твърди, че свири на цигулка. Когато го наехме, той пътуваше из Шотландия и свиреше.

— Защо ми казваш всичко това? — запита Гауан, влезе в кабинета си и се обърна.

— Обикновено искате да изслушвате подробности за всичко важно, което става в домакинството ви — каза Бардолф, присвил устни.

— Информирай Нейно благородие за препоръките му — каза Гауан. После си спомни, че Еди ще предпочете да се упражнява, а не да слуша Бардолф. — Няма значение, просто доведи мъжа тук възможно най-скоро.

— Той вече е тук — каза Бардолф — в качеството си на учител на мис Сузана.

След обяда Гауан отиде отново в кабинета си и работата му потръгна, защото успя да прогони Еди от мислите си. Но ето, че тя подаде глава през вратата. Косата ѝ се къдреше около лицето, а слънчевите лъчи, струящи през прозореца, я позлатяваха.

— Ето те! — извика тя. — Обикалям замъка с мисис Гризли. Трите с Лейла и Сузана ще се разходим покрай реката. Ще дойдеш ли с нас?

В мига, в който я видя, тялото му се напрегна.

— Разбира се — каза, стана и опъна сакото си.

— Имаш ли нещо против Сузана да свали траура утре? — запита Еди, докато вървяха из лабиринта от стаи на замъка, които се свързваха по-скоро една с друга, отколкото с коридора.

— Не, ни най-малко.

— Виждам, че ти самият не отдаваш дан на обичая.

Гауан погледна Еди, после извърна поглед, шокиран от реакцията си при вида на розовите ѝ устни.

— Реших да не нося траур за майка си — каза, съвзел се.

— Предлагам да погледнем на тримесечния траур на Сузана като на достатъчен.

Той кимна, защото нямаше доверие на гласа си. Дори мисълта за майка му извикваше у него гняв, който бързо набираше сила. Последното, от което имаше нужда, бе да загуби самоконтрол. По някакъв начин трябваше да накара Еди да разбере, че дори само споменаването на покойната херцогиня е като огън, поднесен към сухи клонки.

Стигнаха до антрето и завариха Лейла да стои напред огромното пространство, стиснала здраво Сузана за китките и въртяща се в кръг. Краката на Сузана бяха паралелни на пода, полите ѝ се развяваха. Червената ѝ коса — също.

Няма нужда да казваме, че тя пицеше щастливо и изпитваше истинска радост. Лейла също се смееше, както и шестимата слуги, строени край стената. Но веднага станаха сериозни, когато видяха Гауан.

Лейла, изглежда, бе успяла да постигне чудо, при това толкова бързо. Лейла спря да се върти и краката на Сузана стъпиха твърдо на пода. Гауан забеляза, че обикновено бледите ѝ страни сега са поруменели, а очите ѝ светят. Това го накара да изпита чувство за вина.

Сузана не ги бе забелязала да идват, тя дърпаше Лейла за ръката и искаше отново да се въртят. Гауан пристъпи напред.

— Скоро трябва да подновя работата си, затова не бива да се бавим. — Двама от слугите веднага се отлепиха от стената и започнаха да отварят огромната врата.

— Какво знаеш за кулата? — запита Еди, докато прекосяваха вътрешния двор. Гласът ѝ бе съвършено спокоен, въобще не беше взела под внимание зараждащата му се раздражителност. Той не знаеше нито как да приеме това, нито как да реагира.

— Не е свързана със замъка и е много по-стара от него — отговори.

Сузана изтича покрай тях, тъничките ѝ крачета се мяркаха бързо. „Трябваше по-често да ходя в детската стая, помисли си Гауан.

Трябваше да включи посещенията си там като точка в списъка си и дори да им дам приоритет.“

Поеха по дългата пътека с лек наклон надолу, която заобикаляше хълма, върху който се издигаше замъкът.

— Кулата вероятно е единствената останка от замъка, който се е издигал там през тринайсети век. — Заобиколиха хълма. — През годините е добила репутацията на недостъпна сред местните глупаци, които не могат да се изкатерят по нея.

— А Сузана твърди, че там има призраци? — запита Лейла.

Гауан изсумтя.

— Глупости. Трима глупаци се опитаха да изкачат кулата, за да впечатлят дамите на сърцата си, но само за да намерят смъртта си. Не виждам защо провалът им да ги превръща в призраци. Няма нужда да казвам, че никога не съм виждал призрак.

Под тях течеше река Гласчъри, прокарайки си мирно път през плодородните земи на имението на Кинрос, и накрая се вливаше в Атлантическия океан много, много далеч.

— Подобни равнини са нещо рядко в Шотландия, нали? — запита Еди, загледана в полетата пшеница.

— Така е. Може би точно затова прадедите ми са построили замък — или поне кула — тук, до реката. Искали са да защитят онова, което е тяхно.

— Гледката от кулата сигурно е прекрасна.

— Но все пак е глупаво да се построи кула тук — каза Гауан и сви рамене, — защото реката наводнява равнината всяка пролет. Гласчъри се превръща във врящ поток, спускащ се стремглаво към морето.

— Но кулата въпреки всичко е оцеляла.

Той кимна.

— Преживяла е и наводнения, и пожар.

Бяха се отдалечили доста от замъка и навлязоха сред овощната градина, разпростираща се около основата на кулата. Лейла и Сузана вървяха зад тях, хванати за ръце, като от време на време спираха да погледат някоя пеперуда или по-интересен камък.

— А дърветата не страдат ли, когато реката приижда?

Гауан протегна ръка и откъсна листо от близкото ябълково дърво.

— Справят се, изглежда. Спомням си, веднъж, когато бях малък, погледнах от прозореца си и видях само най-горните клони да се подават над водата. Ден по-късно водата се беше оттеглила напълно.

— Звучи страшно.

— Тази река е отнемала и човешки животи, макар винаги да са били издавани своевременни заповеди за евакуация. Миналата година загубихме само три кози и това се дължеше на глупостта на един от арендаторите, решил, че е достатъчно да качи животните на втория етаж на къщата си.

— А не беше ли?

Гауан поклати глава.

— Наводнението отнесе къщата, а с нея и козите. Земята тук е толкова равна, че когато Гласчъри се развилнее, често си проправя нов път. И това, което е безопасно някоя година, не е в друга.

Еди вървеше мълчаливо до него и той не можеше да каже за какво мисли тя. Стигнаха широката основа на кулата, която имаше много малка, но много здрава дъбова врата, и Гауан извади огромния железен ключ от джоба на сакото си.

Отвори вратата и ги посрещна прекрасният аромат на зрели ябълки. Високо горе бяха таванските помещения, където всяка есен прибираха ябълките, на които после се наслаждаваха през цялата година.

Гауан отвори вратата до края, спря се за малко на прага, после влезе в малката тъмна стая в основата на кулата. Огледа се бързо, за да се увери, че всичко е наред, преди да отстъпи назад, за да може Еди да влезе. Сузана се плъзна покрай него и заподтичва нагоре по тесните неравни стъпала и черните ѝ поли скоро се скриха зад ъгъла.

— Не ми харесват малките затворени пространства — каза Лейла, спряла се на прага.

— Горните етажи са много по-просторни и по-удобни — каза той.

Лейла започна да изкачва каменните стъпала, а Гауан хвана Еди за ръката и я задържа, докато мащехата ѝ не се скри зад ъгъла.

Сведе поглед към лицето ѝ и копнежът отново пламна в гърдите му. Еди беше толкова красива. Тя беше всичко, за което си бе помислил първата вечер, когато я видя — ефирно и бляскаво същество, което танцуваше под звуците на музика, която само то чуваше — но бе също

така музикантка, чудо, жена, чиито музикални способности можеха да поставят света в краката ѝ, ако се беше родила мъж.

Но Еди като че ли не даваше и пет пари. Живееше за музиката си... А той искаше тя да живее за него.

— Моя си! — изръмжа той със силата на ревността и собственическото чувство.

Тя отвори широко очи, после направи нещо неочаквано. Обви врата му с ръце. Не беше го докосвала по собствено желание от първите дни на брака им.

А сега...

Повдигна се на пръсти и погали устните му със своите.

— Тогава ти също си мой — каза тихо и с усмивка в очите.

Той беше в краката ѝ от мига, в който я бе видял. Тя го знаеше, по дяволите, целият свят го знаеше или поне онези, които присъстваха на сватбата на Шатерис. Но в очите ѝ пак се долавяше несигурност. Гауан целуна съпругата си и вложи в тази целувка всичко — любовта си, чувството си за собственост, желанието си да доминира, несигурността си, безмилостността си...

Всичко.

Еди промърмори нещо неразбираемо и се притисна в него. Езикът ѝ посрещна неговия и накара сърцето му да забие силно в гърдите. Косата ѝ се освободи от фибите и се плъзна между пръстите му, все едно беше вода от реката. За миг той бе съвършено щастлив.

После Еди се отдръпна.

— О, не! — Повдигна ръце със секунда закъснение, защото косата ѝ вече се разпиляваше по раменете.

— Харесвам косата ти — каза той, доволен от живота за първи път този ден. — Свети като лунна светлина дори в тази тъмна стая.

— Ето, че отново се разпиля — каза тя и сбърчи нос. — Трябваше да стоя неподвижно почти четирийсет и пет минути тази сутрин, а не съм търпелива, когато става въпрос за тоалета ми.

— Съжалявам — прошепна Гауан. Устата му отново завладя нейната... А после той смътно осъзна, че се опитва да сложи отпечатъка си върху нея, като я целува. Като че ли щеше да успее по този начин...

Нямаше. И той се отдръпна, изпълнен с разочарование. Тя издаде тих звук на протест. И той целува устните ѝ, докато не станаха червени

като череша и не се подуха. Само преди две седмици тази гледка щеше да запали огън в него, щеше да си представи как тези устни гаят тялото му. Но сега не можеше да си я представи на колена пред него.

Това нямаше да се случи. Тя не беше готова на такава игра. Не беше...

Тя му липсваше, макар да стоеше пред него. Болката в гърдите му? Беше силна и режеща.

— Трябва да говоря с теб — каза той рязко.

Еди преглътна и сърцето ѝ се сви. Някаква малка част от него се беше надявала, че всичко е само в главата му и че в реалността тя е напълно щастлива с него.

Но това едва забележимо конвулсивно потрепване на гърлото ѝ разказваше своя собствена история.

— Ще вечеряме сами в моята спалня — каза той, бързо премисляйки възможностите. — Ще изгоня всички слуги.

Очите ѝ помръкнаха.

— Не можем. Не и в първата вечер на Лейла тук. Бардолф спомена, че учителят по френски на Сузана ще може да я учи и на музика и че той също ще се храни с нас.

— Утре вечер, тогава. — Ако останеха още малко сами в онзи момент, щеше да се направи на глупак и да падне на колена в краката ѝ. И да моли за любовта ѝ. — Трябва отново да се захващам с работа. Закъснявам за среща.

Някъде отгоре до тях долиташе смехът на Сузана и Лейла.

Еди кимна. Очите ѝ бяха дивите шотландски гори. Той ѝ даде ключа, обърна се и се отдалечи.

В онзи миг мразеше мъжете, които го чакаха в кабинета му. Искеше да вземе съпругата си на ръце и да я занесе някъде, на място, където малката му сестра нямаше да я има и той нямаше да се чувства виновен.

Искеше му се да седнат двамата до реката, на някой неин завой, където никой нямаше да ги вижда. Беше твърд като скала и обзет от желание, което сякаш го обгръщаше като мъгла.

Обаче желанието не можеше да се осъществи в момента. Беше най-добре да почака до утринта. Гауан не обичаше да се впуска в предварително изгубени битки.

ГЛАВА 29

Еди започна да се изкачва по стъпалата на кулата. Да бъде с Гауан — да бъде омъжена за Гауан — бе като да е в центъра на торнадо. Някаква неведома сила я засмукваше и въртеше и тя не можеше да мисли. Искаше само да се притиска в него и да гледа в очите му.

А после сякаш се събуждаше и разбираше, че е просто поредната задача в живота му. Не достатъчно важна, за да ѝ отдели от времето си — или поне така изглеждаше. Испитваше гняв, последван от момент на яснота — нито един от двамата не беше готов да жертва времето си. Тя бранеше часовете, в които се упражняваше така, както той бранеше часовете, в които работеше.

Продължи да се изкачва по стъпалата и да мисли за това. На първия етаж нямаше абсолютно никого, но, както бе обещал Гауан, бе просторно и по-светло. Кулата имаше очарователни прозорчета от цветно стъкло, красиви като диаманти. Спря се за миг, за да погледне реката долу.

Беше ѝ трудно да си представи Гласчъри придошла, защото сега кротко течащата вода едва се забелязваше като тясна лента. На повърхността се забелязваха малки мехурчета, но ако не бяха те, водата ще е равна като обграждащата я земя.

Отново чу смях и продължи да се изкачва по тесните стъпала. Стигна до друга стая, достатъчно голяма за четирима души, която може би някога е била трапезария. Масата бе от дъбово дърво, но нямаше столове. Огледа наранената повърхност за миг, после и краката — и видя петната от вода.

Изкачи се още по-нависоко и се озова в спалня. Позна предназначението на стаята по дървеното легло. Лейла седеше на люлеещ се стол пред камината и се поклащаше напред-назад.

Сузана беше в скута ѝ. Беше се сгушила, така че нямаше как да види Еди. Лейла поднесе показалеца към устните си и Еди седна на

столчето в другия край на стаята. Краката ѝ се бяха уморили от изкачването.

— В замъка вероятно са умрели много хора — казваше Сузана сънено. — А също и котки. Вероятно целият вътрешен двор е осеян с гробове и ходим по тях.

— Мисля — каза Лейла съвсем сериозно, — че и хората, и котките, се превръщат в пръст след известно време. Така че вървиш просто по земята, Сузана.

Сузана бе лапнала палеца си, така че Еди не разбра какво отговори. Но Лейла каза:

— Не мисля. Душите отиват на небето.

После настъпи тишина и се чуваше само проскърцването на стария люлеещ се стол.

След малко Лейла вдигна глава и каза спокойно:

— Тя е моя, Еди.

— Виждам — каза Еди. — Досега ѝ е било тежко, нали?

— Не особено. Била е на топло и нахранена, а и мисля, че слугите са били добри с нея. Но тя предизвиква драми, защото такава е природата ѝ. — Лейла се усмихна леко. — Знам всичко за тази черта.

Лейла, която също бе склонна към драми, щеше да бъде идеалната майка за Сузана.

— Искан ми се баща ти да беше тук — добави. — Щеше да заобича Сузана.

Еди не беше толкова сигурна. Баща ѝ беше студен по характер и не умееше да показва привързаност. Освен това, скованото му поведение ставаше леденостудено, когато се стигнеше до нередности. Какво щеше да изпитва към дете, което може би беше незаконно и което може би дори не беше кръстено?

Лейла отгатна мислите ѝ.

— Грещиш, Еди. Щеше да я хареса — и дори да я заобича — защото е смела, безстрашна дори и много прилича на теб.

— Аз не съм безстрашна.

— Повечето английски дами от висшето общество щяха да бъдат ужасени при мисълта да се омъжат за непознат и още повече — див шотландец. А ти не се уплаши от женитбата, нито от Гауан, нали?

— А може би трябваше. Преди малко си мислех, че имам чувството, че съм омъжена за торнадо.

— Но не се страхуваш от него, нали? — Лейла я изгледа остро.

— Как мога да се страхувам от него, след като съм израснала с баща си? Татко се преструва, че всичко, което признава, е разумът, но под невъзмутимата му фасада кипят емоции.

Лейла седеше, обгърнала дребничкото телце на Сузана с ръце, и продължаваше да се люлее. Каза:

— Така е, нали? — И допря буза до разрошената коса на Сузана.

Еди слезе обратно долу по каменните стъпала, разходи се в овощната градина, после изкачи хълма и пое по пътеката към замъка. Като стигна портата, се обърна и погледна отново кулата. От тази височина тя изглеждаше малка.

Гауан беше прав да я запази. Беше прав и за това, че трябваше да поговорят.

Ако двамата с Гауан разговаряха сериозно, щеше да се наложи да признае, че само е имитирала удоволствие. Но ако опиташе да приложи идеята на Лейла за романтична вечер, може би нямаше да ѝ се наложи да признае. Бяха изминали десет дни от последния им опит и тя се надяваше, че вече няма да я боли.

Но дори да болеше, нямаше да се преструва повече.

До стената растеше девесил. Стъблата му бяха израснали доста дълги, бяха се навели встрани и преплели с другите до тях. Тя коленичи и започна да къса цветчетата му, докато шепите ѝ не се напълниха. Не бяха красиви като цветята в Ковънт Гардън в Лондон, които имаха прави стъбла и красиви цветове. Това тук бяха диви цветя. Но бяха първите, които бе откъснала в Шотландия.

В началото помисли, че нямат никаква миризма, но като приближи лице, усети слаба свежа миризма. Хвърли последен поглед на кулата и се изправи.

Влезе през портата, като мислеше усилено. Всъщност не беше смела, както вярваше Лейла. Ако беше смела, нямаше да остави Гауан да се досети, че нещо не е наред, а щеше да сподели. Особено когато вината беше нейна.

Видя Бардолф да крачи уверено. Без съмнение, отиваше в кабинета на Гауан. Той се спря и каза:

— Това не са цветя, а плевели, Ваше благородие.

Еди мълча достатъчно, за да помисли той, че е превишил правата си.

— Ще бъда благодарна, ако ми изпратиш камериерка с няколко вази. Ще бъда в спалнята си. О, и, Бардолф, стаята ми трябва да бъде декорирана и обзаведена наново.

Той се поклони толкова сковано, сякаш гръбнакът му щеше да се счупи.

— Ще повикам мистър Марси, който отговаря за ремонтите в замъка.

— Той ли е отговорен за синята стая, както и за жълтата и за другите?

— Да.

— В такъв случай, не искам услугите му. Сигурна съм, че можеш да намериш някого другого. Благодаря ти, Бардолф. — Започна да изкачва стълбите, а белите цветчета се триеха в роклята ѝ и падаха по земята.

След като влезе в стаята си, подреди цветята във ваза. Те внесоха весела нотка в иначе стерилната ѝ стая.

Мери бе извадила всичките ѝ дрехи от куфара. Изглежда, че се беше запознала с учителя по френски на Сузана, който щеше да ѝ преподава още и музика.

— Красив е като картина — каза Мери. — Косата му е доста дълга и завързана на опашка. Син е на маркиз или поне така казват. — Камериерката ѝ сгъваше бързо долните ѝ фусты. — Не трябва да работи. Не трябва да живее тук и да изпълнява заповедите на херцога и дори не трябва да преподава музика на петгодишно дете. — Хвърли поглед на Еди. — Никой не мисли, че мис Сузана ще се научи да пее, а още по-малко — да свири на инструмент, Ваше благородие. Тя е дете с лош нрав. Разля нарочно млякото си, и то повече от веднъж. Или поне казаха, че е нарочно. Какво ще облечете за вечеря?

— Морскосинята рокля — каза Еди. Беше оставила белите рокли зад гърба си.

— Косата ви е в абсолютен безпорядък! — въздъхна Мери и извади с благоговение вечерната рокля от гардероба. — Ще трябва да я сплета отново и да втъка перли.

Еди въздъхна и седна. Целият ден беше изгубен.

— Утре ще се упражнявам цяла сутрин — каза на Мери. — Никой да не ме прекъсва след закуска.

Мери кимна.

— Негово благородие каза да поставите слуга пред вратата си, който да се грижи да не ви безпокоят.

— Нямам нужда от слуга — каза Еди. — Ще се упражнявам в кулата.

Мери сбърчи нос.

— Бардолф каза, че не пускат никого в близост до кулата. — После започна да разкопчава роклята ѝ, а Еди през цялото време гледаше цветята и си представяше заплетените им стебла като сложна мелодия.

Сякаш в Шотландия дивата музика растеше пред стените на замъка.

ГЛАВА 30

Вечерята бе ужасна. Еди и французинът се смееха на клюките на Лейла, които Гауан намираще за доста груби и дори близки до вулгарността.

— От това, което чух — говореше Лейла, — да си омъжена за лорд Сайдхам, е като да си християнин в Колизеума, мустак до мустак с огромен тигър. Искам да кажа, че е абсурдно примитивен. Веднъж присъствах на вечеря, на която той обвини съпругата си пред всички нас, че е лудо и глупаво влюбена във всеки, който носи свещеническа якичка. А тя просто се наслаждаваше на разговора си с архиепископа на Кентърбъри и всеки, който го е срещал, знае, че трябва да е наистина много отдаден на религията и каузата, за да го намери за привлекателен.

— Атаката му беше много груба — добави Еди.

— И аз така си помислих. Както се оказа, лейди Сайдхам наистина е уважавала свещеничеството, защото няколко месеца покъсно тя и местният викарий изчезнаха. За последно се чу, че са някъде в Америка, където са безкрайно щастливи.

Гауан не можеше дори да се престори, че му е интересно, не и когато сякаш имаше горящи въглени в корема, а по гърлото му лепнеше горчицина. Когато беше влязъл в трапезарията, беше хвърлил само един поглед на Еди, чиято рокля подчертаваше дължината на краката ѝ и обрамчваше гърдите ѝ с панделки и къдри и...

Тя се беше обърнала към него с усмивка в очите. Чувстваше се така, сякаш бе захвърлен в бурен океан. Точно така определяше и брака си с Еди. Тя му се изплъзваше в един миг, а в следващия бе близо до него и можеше да я докосне с ръка. Докато в един миг му се усмихваше, в следващия се обръщаше да погледне Лейла и единственото, което той виждаше от лицето ѝ, бе деликатната извивка на бузата ѝ.

За първи път се замисли дали лудостта не е наследствена. Може би баща му беше изпитвал същото към майка му и когато тя му

изневеряваше, не му оставаше нищо друго, освен да се напива до безпаметност и да спи с камериерките.

Макар че, разбира се, Еди никога нямаше да му изневери. Но той пак имаше ужасното чувство, че не може да я покори, че тя не може да е вечно до него. Щеше да се заключи с виолончелото си в някоя стая и щеше да бъде загубена за него.

Не мислеше — а и не искаше — да ѝ отнеме музиката.

Въпреки това не можеше да избегне разяждащата го ревност. Искаше му се да не е музикантка. Ако беше обикновена жена като лейди Едит, младата дама, която си мислеше, че е срещнал на бала на Гилкрис, онова скромно и целомъдрено, замислено момиче, което едва проронваше дума...

Тогава нямаше да е Еди, осъзна с въздишка.

Седеше начело на масата, където баща му беше седял безброй пъти, и мълчаливо гледаше как Еди и Лейла се шегуват с Ведрине, цигуларя, който Бардолф беше извадил като заек от шапката на фокусника.

Предполагаше се, че е роднина на граф Дьо Женли, за който пък се говореше, че е намерил смъртта си на гилотината. Според мълвата, Женли беше негов дядо и тъй като Ведрине бе облечен в черно кадифе за вечерята, вероятно бе успял да открадне едно-две бижута от Франция.

Лейла привлече вниманието на Гауан с подчертано махване с ръка.

— Онзи, жълтеникавият мъж с мустаците, Бардолф, не ме одобрява.

— Откривам, че ми е невъзможно да повярвам — каза галантно Ведрине.

Той бе привлекателен мъж, дори красив, този французин, висок и строен.

— Вие свирите на виолончело? — обърна се Ведрине към Еди. Наведе се към нея и Гауан трябваше да потисне желанието си да го бутне, за да се облекне назад.

— Да. — Еди му се усмихна, устните ѝ бяха така пълни и подканващи, че на Гауан за миг му се зави свят. Защо, по дяволите, не беше спал със стотици жени, преди да се ожени? Тогава може би щеше да успее да постигне контрол над себе си.

Тогава осъзна, че усмивката на Ведрине е надменна и самодоволна и изразява увереност, че ще успее да подобри свиренето ѝ, макар и виолончелото да не бе точно неговият инструмент.

— Виолата има по-добър тон — говореше французинът.

Еди бързо го освободи от предразсъдъците му, което бе доста забавно за гледане от страни. После двамата заговориха за неща, които той не разбираше.

— Това ще ти се случва толкова често, колкото често допускаш музиканти на масата си — каза Лейла, която седеше от лявата му страна.

Той се обърна и видя, че тя му се усмихва с весели пламъчета в очите, които той намираше за много по-приятни от съблазнителните ѝ маниери.

— Еди и баща ѝ можеха да разговарят за музика часове наред.

— А ти опита ли се някога да научиш езика на музиката?

— Беше прекалено късно. Двамата го бяха изучавали от години.

Направи пауза, която се оказа достатъчна Гауан да чуе Ведрине да казва:

— Мосю Дьо Сен Коломб. — На което Еди кимна и отговори:

— Добавил е седмата струна на виолата...

— Виждаш ли? — продължи Лейла. — По някое време ще се върнат в царството на смъртните. Това е като тайно общество.

Което никак не се харесваше на Гауан. Не искаше Еди да принадлежи на тайно общество, особено ако в него влиза и красив млад французин с аурата на голяма трагедия около себе си.

— Аз предпочитам да свиря на открито — казваше сега Ведрине. — За мен е най-голямо удоволствие да занеса цигулката си в градината.

— Аз никога не съм и помисляла за подобно нещо. — Еди се обърна към Гауан и докосна ръката му. — Да направим ли рецитал утре за теб, Лейла и Сузана? Можем да свирим в овощната градина в основата на кулата. През следобед.

— Аз ще бъда зает — каза Гауан. Думите излязоха от устата му автоматично. Защо Еди бе решила, че ще е свободен следобед да слуша музиката ѝ? Всеки час от деня му беше разчетен. — Може би след вечеря?

— Съмнявам се, че след вечеря ще е достатъчно светло, за да виждаме нотите. Макар че с времето може би ще се научим. Би трябвало да можем да усвоим ритъма достатъчно, за да свирим, без да гледаме.

Проклет да беше, ако позволеше на Еди да научи ритмите на друг мъж. И никой друг мъж нямаше да я види с този инструмент между краката. Това бе неприемливо. Но можеше да ѝ го каже и покъсно, когато бяха сами.

— Лейла, ти можеш да бъдеш нашата публика — продължи Еди, като се усмихна на мащехата си. — Обещавам да изсвирим *Dona Nobis Pacem*.

Това накара гневът и горчилката да се издигнат още по-високо в гърлото на Гауан. Какво ли бе писала Еди в онова писмо, накарало мащехата ѝ да ги последва в чужда страна?

Косата на Еди беше като тъмен мед на светлината на свещите, като злато, уловило слънчевата светлина. Перлите в косата ѝ блестяха като сребро сред златото и превръщаха Еди в бижу.

Неговото бижу.

Копнеше да я заведе в леглото, да зарови пръсти в разкошната ѝ коса. Но някаква част от него се колебаеше и дори отдръпваше. Не му се струваше правилно оргазмите му да са толкова мощни, да се плъзгат като прилив и да го поглъщат, не и след като, когато отвореше очи, виждаше тя да го гледа с леко облекчение в очите.

Първо трябваше да поговорят. Насаеме. Утре. Чувстваше се самотен.

А да се чувстваш самотен, беше ужасно.

След вечеря Еди свири два часа, а после лежа будна, очаквайки Гауан да дойде в стаята ѝ. Обаче той не го направи. Чу, много от далеч, стъпките на камериера му... После настана тишина. Тя дълго лежа будна.

На следващата сутрин се облече и отиде в детската стая, за да види дали Лейла наистина бе спала в тясното легло на гувернантката. Завари я да седи на пода, рошавата ѝ коса се спускаше по раменете. Пред нея бе строен батальон малки войници.

— Здравей — каза Сузана, стана и застана зад рамото на Лейла, като че ли Еди щеше да я открадне. Очевидно Лейла и Сузана се бяха влюбили една в друга. Следователно чувствата им нямаха нищо общо с евентуалната роля на майката, която Лейла можеше да играе в живота на Сузана.

— Здравей и на теб — каза тя на Сузана. — Можеш да ме наричаш Еди, ако искаш. — Тъй като „мамо“ очевидно не бе сред възможните обръщения.

После клекна и внимателно разгледа как са подредени войниците. Те наистина бяха много. Изглежда, Лейла бе командир на тези в червените мундири, а Сузана — на тези в сините.

— Кой печели? — запита.

— Това е третата битка на англичаните срещу шотландците — каза Лейла, потискайки прозявката си. — По някакво чудо, шотландците винаги печелят. — Беше прегърнала Сузана през кръста и това бе така естествено, сякаш я познаваше от момента на раждането ѝ.

— Три битки! — възкликна Еди. — И си загубила всичките! Мила моя Лейла, ние, англичаните, трябва да се справяме по-добре от това.

— Тази англичанка е станала с пукването на зората — каза Лейла с известно достойнство. — Естествено, войските на Негово Величество биха спечелили всяка битка, водила се през нощта.

Лейла никога не ставаше рано.

— Как се справяш без пурите?

— Като че ли непрекъснато съм гладна — отговори тя, смръщила чело. — Ако продължава така, ще стана кръгла като ряпа.

Сузана избухна в смях.

— Ряпа, ряпа! — изпищя тя. Очевидно реши, че Еди не представлява непосредствена заплаха, защото прекоси стаята и се приближи към Алис, която шиеше до камината.

— Наистина ли стана на зазоряване? — запита Еди. Никога не беше виждала Лейла такава. Уморена, но излъчваща блясъка на дълбокото задоволство.

— Предполагам, че децата стават рано. Или поне Сузана. Събуди ме, като седна върху корема ми. Корема ми с размерите на ряпа.

Сузана отново прекоси стаята, застана зад Лейла и обгърна вратата ѝ с ръце.

— Сузана не дава и пет пари какви размери има коремът ти — отбеляза Еди.

— Кой е това? — извика Лейла и хвана извиващото се тяло, което веднага започна да гъделичка. — Не и абсурдното същество, което ме събуди още по тъмно!

Еди би предположила, че писъците на Сузана означават болка, но Лейла очевидно познаваше децата по-добре от нея.

— Мислех да помоля Гауан да вечеряме сами довечера — каза.

Движенията на Лейла спряха.

— Чудесно! — Пусна Сузана и детето отново седна зад войниците си. — Предлагам шампанско. Всъщност, Еди, трябва да бъдеш подходящо замаяна.

— Какво е „замаяна“? — запита Сузана и вдигна глава.

— „Замаяна“ е, когато ти се вие свят — каза Лейла и я взе в скута си. Като че ли не можеше да престане да я докосва. — Ела тук, ужасно дете, уморяваш ме. Отказвам да водя друга битка с тези войници.

— Така ли мислиш? — запита Еди, изпълнена със съмнения.

— Помниш ли вечерта, в която отидохме на бала на лейди Шатъл?

— Разбира се.

— Пих доста повече шампанско, отколкото би било добре за мен.

— Беше пияна! — каза Еди и се засмя.

— Онази вечер съвсем забравих за бебетата и просто се забавлявах. Всичко ще бъде добре, ако престанеш да се тревожиш.

— Надявам се — каза Еди. — Обаче трябва да вървя. Имам работа.

— Свири за него — прошепна Лейла. — Няма нищо поротично. Когато понякога баща ти свири само за мен, цялата се разтопявам.

Еди се върна в малката дневна, чудейки се какво може да изсвири за Гауан, но Бардолф беше там, за да ѝ предаде, че Негово благородие иска да я види. Слезе на долния етаж и тръгна към кабинета на съпруга си, но слугата пред вратата я запита дали е сигурна, че Негово благородие е свободен, тъй като бил дал стриктни заповеди да не го прекъсват.

След миг стана ясно, че Гауан може да я види, и така, следвана от Бардолф, тя последва слугата в кабинета. Трябваше да се срещне с новия управител на имение, както и с кметовете на две съседни села.

После съпругът ѝ се извини и я дръпна встрани. Тримата посетители имаха добрите маниери да се отдръпнат в другия край на стаята, но Бардолф отиде до бюрото и седна на мястото на Гауан. Оттам можеше да чува разговора им свършено добре.

Еди си пое дълбоко дъх. Бардолф не бе проблем, на който можеше да обърне внимание в момента.

— Извиках... — Гауан млъкна и ѝ се усмихна абсолютно очарователно. — Извини ме. Помолих за възможността да разговарям с теб, за да обсъдим рецитала този следобед.

Еди премигна от изненада.

— Можеш да дойдеш, все пак? Това е чудесно.

— Страхувам се, че натискът на работата ми е такъв, че не мога да пропусна нито един следобед. Но още повече, Еди, не мога да ти позволя да свириш на виолончело пред публика, особено щом тя включва и мъж.

Еди беше огорчена, но не и изненадана.

— Имам специална пелерина, която баща ми направи за подобни обстоятелства. От набрана коприна и закрива цялото виолончело. Но истината е, че истинският музикант ще се интересува единствено как свирия, а не какъв е видът ми. Надявам се Ведрине да е точно такъв музикант, но, разбира се, няма как да знам със сигурност, докато не го чуя да свири.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, Еди.

— Не ме разочароваш — увери го тя.

— Радвам се да го чуя. — Изглежда я с онези погледи, които сякаш милваха и очевидно издаваха, че си спомня колко хубаво бе в леглото. За него.

— Няма да ме разочароваш — заяви Еди, — защото ще свирия когато и където пожелаея. — Цялото ѝ тяло бе пламнало от гняв — толкова силен, че сякаш наистина бе обхваната от пламъци.

Той присви очи. Тя вдигна ръка, преди да е проговорил.

— Може би не си разбрал правилно и си вярвал, че баща ми диктува обстоятелствата, при които съм свирила. Не беше така. Съгласих се само с изискването му да не свирия пред публика. Бях

поканена да се упражнявам с момичетата на Смайт-Смит и отказах. Въпреки че — добави тя подчертано, — не тази бе единствената причина да откажа.

— Ако постигнеш такова споразумение и с мен, ще бъда повече от доволен.

— Споразумение — каза Еди. — То изисква двама души да бъдат съгласни. Не съм съгласна с твоите нареждания. Всъщност, като се имат предвид твоите самонадеяност и арогантност, няма да се съглася с нито едно твое условие. Ще трябва да се съобразяваш с моите приоритети и ако реша да поканя всички членове на фамилията Смайт-Смит тук и да изнеса рецитал пред публика в близката градска зала, ще го направя!

Гауан бе застинал съвсем неподвижен, което Еди намери за заплашително. Тя мразеше кавгите. Всъщност никога не спореше, но сега бе различно. Трябваше да защити интересите си. Той се опитваше да попречи на упражненията ѝ. На заниманията ѝ с музика. А тя бе най-важното за нея. Тя бе душата ѝ.

— А ако бях присъствал на рецитала днес следобед? — Говореше, като едва мърдаше устни.

Еди усещаше любопитния поглед на Бардолф, който сякаш пробощдаше гърба ѝ.

— Щях да се радвам да те видя.

— Но няма да се съгласиш с молбата ми да не свириш пред мъже.

— Не чух молба, а команда — отбеляза тя.

— Моля те, ще се въздържа ли да свириш в присъствието на мъже?

— Няма да свиря пред публика, щом така искаш.

— Благодаря ти — каза Гауан. Лицето му бе безстрастно и непроницаемо, но докато го гледаше право в очите, в главата ѝ се въртяха образи за ледени езера.

— Добре си дошъл на рециталите ми, защото виждам, тревожиш се, че аз... — Какво? Да не би да си въобразяваше, че тя ще започне да флиртува с младия французин? Да захвърли виолончелото си и да се впусне в акт, който намира не само за болезнен, но и за отвратителен?

Очите му бяха като стомана.

— Вярвам ти. Това се подразбира. Не ми харесва обаче, че партньорът ти ще може да се наслади на тялото ти, докато свирите заедно.

Тя поклати глава и, колко странно, изпита съчувствие към него.

— Ти не разбираш нищо за дуетите. Бих свирила само с истински музикант. Ако снощи не бях разговаряла с Верди — не в продължение на два часа, никога не бих и мислила за дует с него. Уверявам те, че той ще мисли за музиката, а не за тялото ми. Ще се упражняваме следобед в овощната градина. Ако желаеш, можеш да се присъединиш към нас. — Обърна се, направи сляп реверанс към всички в стаята и побягна.

Не стигна далеч. Мисис Гризли я улови за ръката, дръпна я в дневната на икономката и започна да я засипва с въпрос след въпрос. Изминаха два часа. При тях дойде и Бардолф и говори цели петнайсет минути за гардероба за ленени чаршафи в имението близо до Комри. В него имало мишки.

Мишки?

Мишките бяха навсякъде. Успя да втълпи на Бардолф, че мишките са единствено негова грижа.

Измина още час, преди Еди да осъзнае, че ако не организира домакинството по-добре, никога няма да има време да се упражнява.

Сигурно щеше да срещне не един проблем при ръководството на домакинство с такива размери. Но в главата ѝ непрекъснато се въртяха думите на Гауан, че тя не трябва да свири пред мъже. Гневът — толкова силен, какъвто никога досега не беше изпитвала — все още бушуваше в нея.

Когато Бардолф я извика за обяд, беше сигурна, че всички вече са разбрали как ще вървят нещата отсега нататък.

Междувременно Гауан остави всички мъже в кабинета си и проведе кратък разговор с Ведрине. Бяха необходими само две минути да му даде да разбере, че ще му отреже главата, ако погледне херцогинята от врата надолу.

— Не бих направил такова нещо — заяви французинът. После добави, доста кротко: — Когато свири, човек мисли само за музиката, Ваше благородие. Макар че, разбира се, концентрацията зависи от музикалните способности на партньора.

Тонът му намекуваше, че е така несигурен относно музикалните способности на Еди, както тя бе несигурна в неговите. И двамата ценяха много свиренето си. Гауан изгледа французина право във възмутените очи и осъзна, че Ведрине не е заплаха за брака му. Той въобще не мислеше за Еди като за жена. Тук ставаше въпрос за нещо друго.

— Добре — каза и му подаде ръка. — Поднасям ти най-искрените си извинения за обидата.

Ведрине изгледа ръката му, после я пое. Незнайно по каква причина, това се хареса най-много на Гауан. Ведрине изглеждаше готов да напусне поста си в замъка, макар да бе ясно, че има отчаяна нужда от дохода си.

— Колко ти плащаме? — запита Гауан.

Ведрине се изчерви и назова сумата. Гауан кимна.

— Отсега нататък ще ти плащаме два пъти повече.

Ведрине смръщи вежди.

— Защо, Ваше благородие?

— Всеки замък трябва да има музикант — отговори Гауан.

Младият французин изпъна гръб, но въпреки това очите му бяха на нивото на рамото на Гауан.

— Ще опозоря себе си като джентълмен, ако не ви посоча, че обиждате херцогинята.

— Как така?

— Намекватے разни позорни неща. А Нейно благородие е самата добродетел.

Гауан се развесели още повече. Беше наел човек, който изпитваше истинско благоговение пред съпругата му.

— Само почакай да се ожениш.

— Ще имам вяра в съпругата си и тази вяра ще показвам пред другите — каза студено французинът.

— Аз също — увери го Гауан.

Не беше сигурен какво да очаква, когато по обяд излезе от кабинета си, за да отиде да обядва. Очевидно се бе разразил истински скандал. Бардолф поиска да му поднесе някакво оплакване, но Гауан го прекъсна — сега за домакинството отговаряше херцогинята.

Първият човек, когото срещна, беше Лейла.

— Наистина ли спа в детската стая? — запита я той.

— Да, и мога да кажа, че хората, които работят за теб, спят на много твърди дюшеци, Гауан. Трябва да кажа на Барлампис да ми донесат нов дюшек или утре няма да мога да изправа гръб.

— Бардолф — поправи я Гауан.

Еди влезе в трапезарията и го поздрави с лице, по което не личеше раздразнение от предишния им разговор. Всъщност то не изразяваше нищо, което той намери за дразнещо.

Той успешно криеше собствените си чувства, но не ценеше това качество у съпругата си.

— Как мина срещата ти с мисис Гризли? — запита, след като седнаха.

Еди се усмихна на слугата, който ѝ предлагаше да си вземе от пудинга със сирене.

— Освободих я.

— Какво? — Каквото и да бе очаквал, не беше това съпругата му да уволни икономката, която работеше в замъка от десет години. Мисис Гризли не беше особено приятна, нито пък си гледаше особено добре работата, но поне не крадеше от сребърните прибори.

Лейла, вляво от него, подхвана разговор с Ведрине.

— Защо я освободи? — запита Гауан и си напомни, че бракът означаваше да си делят властта в домакинството.

— Няма доверие на себе си, когато става въпрос да вземе решение — отговори Еди съвсем спокойно. — Трябва непрекъснато да се консултира с мен. Помоли да прекарвам с нея по два часа всяка сутрин. Казах ѝ, че ще бъда щастлива да ѝ отделям по няколко минути вечер и че не искам да бъда прекъсвана през деня, но тя бе доста обезпокоена от това. Наистина ли ѝ отделяше по час и дори повече на ден?

Гауан кимна.

— Икономката трябва да докладва на управителя, щом трябва да се отчита за всекидневните си задачи — каза Еди и започна да реже говеждото си. — Времето ти е много по-ценно от това да знаеш дали прането се суши правилно. А, честно казано, и моето.

Лека усмивка повдигна ъгълчетата на устните на Гауан. Искаше му се да бе свидетел на този разговор.

— Накрая се съгласихме, че ще е по-удобно да намеря някой, който да работи по искания от мен начин. Мисис Гризли бе дълбоко

разтревожена от разговора ни, което просто потвърди решението ми. Не мога да толерирам хора, които повишават глас, когато са ядосани.

Това бе разумно.

— Уволни ли още някого? — запита той.

— Две от камериерките на горния етаж, една от прислужничките в кухнята и един слуга.

— Натовари ли Бардолф със задачата да им намери заместници?

— Не — каза Еди. — Сигурна съм, че може да прояви самоинициатива и да се досети, без да му казвам. Инструктирах го да даде на всички щедра сума. Цялата ми сутрин отиде на вятъра, но отсега нататък очаквам слугите да бъдат много по-отговорни и да могат сами да вземат решения.

Гауан се зачуди какво ли бе направил слугата, но реши, че няма смисъл да пита.

— Надявам се, че повече няма да имат нужда от окуражаване от моя страна. — Усмихна му се без следа от раздразнение. Сякаш спорът им от сутринта никога не се беше разигравал. — Вероятно си мислиш, че съм твърдоглава, но моето извинение е, че съм научила уроците за воденето на домакинството на коленете на Лейла.

Докосна Гауан по дланта и я обля горещина, която я обърка.

— Всичко в домакинството ще върви като по вода, щом веднъж свикнат с изискванията ми.

Гауан помисли, че дотогава може да имат съвсем нови слуги, но, както бе казала Еди, това бе проблем на Бардолф.

Еди се качи горе да се упражнява след обяда, а Гауан покани Лейла да отиде в кабинета му. Тя се чудеше дали да покаже неодобрението си към огромния куп папки на бюрото на Бардолф, когато той просто каза онова, което мислеше.

— Струва ми се, че ти и Сузана се забавлявате в компанията една на друга.

Лейла се обърна рязко. Лицето ѝ бе по-сериозно от всякога.

— Обичам Сузана. — Приблужи се към него, на лицето ѝ бе изписана решителност. — Аз...

Той вдигна ръка.

— Съгласен съм, че ти си точно човекът, който да се грижи за Сузана.

— Не искам просто да бъде нейна гувернантка — каза Лейла твърдо. — Аз искам да съм нейна майка.

— Искаш да я осиновиш?

— Разбира се.

Той се замисли за миг. Майка му не беше си направила труда да му каже за детето, но...

— Ще се чувствам неудобно, ако не плащам образованието, дрехите ѝ и другите разноси. — Поколеба се. — А и не искам да я изгубя напълно.

Лейла се усмихна — широка и щедра усмивка без следа от кокетство.

— А как е възможно това? Еди е една от най-любимите ми хора в света и човекът, който баща ѝ обича най-много. Сигурна съм, че ще се виждаме прекалено често.

— Много добре. Ще оформим законовата страна, когато пристигне лорд Гилкрис.

Тя стисна устни.

— А ако той не дойде в близко бъдеще, ще му изпратя документите — добави Гауан.

Погледът на Лейла омекна, тя го прегърна.

— Сега сме семейство. Това само ще ни сближи повече.

— Разбира се — каза Гауан. — Сигурен съм, че Еди се чувства по същия начин.

Усмивката на Лейла се стопи.

— Разговарял си с нея, преди да ме помолиш да се грижа за Сузана, нали?

Не му хареса тонът, с който бе зададен въпросът.

— Уверявам те, че Еди ще одобри избора ми на настойник за Сузана. Обичта ти към сестра ми е очевидна.

— Трябваше да се консултираме с Еди. Едва вчера тя щеше да бъде майка на Сузана, а ето, че ти даваш детето на друг.

— Мисля, и двамата трябва да признаем, че Еди не показва голямо желание да бъде майка на Сузана. Беше ме информирала предварително в писмо, че няма голямо желание да играе тази роля — нещо, което не намерих за изненадващо.

— Еди ще бъде прекрасна майка! — срязва го Лейла.

— Но човек трябва да е сляп, за да не види, че двете със Сузана сте отредени една за друга — каза той.

На лицето ѝ грейна усмивка.

— Тя е детето на сърцето ми. Да не мога да зачена дете... Това бе съкрушително за мен. Но сега мога да мисля само за това, колко се радвам, че така и не забременях. — На лицето ѝ все пак бе изписана мъка. — Ако имах собствени деца, нямаше да дойда в Шотландия. И нямаше да срещна Сузана.

Гауан не беше човек на показността, но дори той знаеше кога се изисква нещо повече от учтив поклон. Затова позволи на Лейла да го прегърне още веднъж. Не беше така неприятно, както си бе мислил.

Тя се отдръпна.

— Имам подарък за теб. — Постави книга в ръката му. — Обожавам поемите. Тези тук са най-популярните в момента, всички ги четат. Реших, че след като в онова свое първо писмо до Еди цитира „Ромео и Жулиета“, вероятно ще ги оцениш.

Поеми...

Вдигна рязко глава.

— Предлагаш да пиша стихотворения за съпругата си?

Лейла смръщи вежди.

— Защо, за бога, да предлагам да пишеш поезия? С цялото ми дължимо уважение, херцоже, не ми се струва да имаш поетична душа.

— Извинявам се — каза Гауан и прелисти книгата. — Разбира се, че не искаше да кажеш това.

— Във всеки случай, Еди няма ухо за поезията.

— Така ли?

Лейла кимна.

— Гувернантката ѝ се опита да набие в главата ѝ някои знания за литературата, обаче тя не е чувствителна към написаното слово.

— Така ли?

— Може би защото цялото ѝ внимание е насочено към музиката. Еди не чете с удоволствие. Обаче обича да слуша да ѝ четат поезия на глас.

— Разбира се. Предпочита звуците. — Книгата бе подвързана с кожа, обточена в златисто. На корицата пишеше: „Поезия за самотна вечер“.

— Можеш да ѝ почетеш.

— Добре — каза Гауан с мисълта, че едва има време да целуне съпругата си, а какво остава да ѝ чете поезия. Остави книгата настрана и се залови за работа. Но управителят на имението във Високите земи пропусна назначения си час. Вместо да се залови за някоя от хилядите други задачи, които го очакваха, Гауан взе отново книгата.

Прехвърли сонетите на Шекспир, защото ги бе научил наизуст още в младостта си. Имаше доста стихове от Джон Дон, който, изглежда, поне имаше чувство за хумор. „Аз съм двама глупаци“, прочете той, „защото обичам поезията и защото го казвам в произведенията си.“ Гауан избухна в смях и обърна страницата. Прочете следващата поема... пет пъти. В нея влюбените молеха слънцето да не изгрява, за да не стават от леглото. Тя му напомни за това, какво липсва в брака му. Беше се провалил. Беше се провалил в тяхното легло и сърцето му се свиваше от болка.

По-късно същия следобед, погледна през прозореца и видя рецитала. Лейла и Сузана седяха на синьо одеяло и приличаха на ярки цветя. Еди седеше на стол с права облегалка, с гръб към замъка, Ведрине беше от дясната ѝ страна, цигулката беше под брадичката му.

Дори от това разстояние виждаше как тялото на Еди се поклаща, докато тя свири. Виждаше още, че Ведрине стои под определен ъгъл, а не с лице към нея. Погледът му не се откъсваше от стойката с нотите пред него. Вероятно беше заключил, че работодателят му е луд от ревност, но по-важното беше, че спазваше дадената дума.

Сърцето на Гауан заблъска силно в гърдите. Един от управителите говореше нещо, обаче той не схващаше смисъла в думите му. Взе документите за осиновяването на Сузана, които Джелвс беше подготвил.

— Господа — каза той, завъртайки се на пети. — Ако ме извините за момент, ще занеса сам тези документи на лейди Гилкрис.

След миг слизаше надолу по хълма, обаче никой не го видя. По лицето на Ведрине бе изписана същата радост от музиката, каквато се виждаше и на лицето на Еди. Точно тогава французинът вдигна лъка от струните и каза:

— Звукът е съвсем различен на открито.

Но, разбира се, Еди го знаеше. Дръпна една струна, нотата прозвънтя и постепенно заглъхна.

— Да.

Ведрине обърна страница на стойката пред себе си — Гауан разпозна в нея стойката, която обикновено стоеше в библиотеката и на която стоеше библията на семейство Кинрос — и кимна. И отново засвириха. Музиката, която Еди изтръгваше от виолончелото, се лееше като морските вълни. Звучите на виолончелото заглъхваха точно когато тези от цигулката се издигаха и в същото време музиката никога не заглъхваше — след миг отново започваше да затихва и да се издига. В сравнение с музиката на виолончелото, тази на цигулката наподобяваше детски ритъм.

Изразът на лицето й...

Обърна се и тръгна отново по пътеката, преди да са приключили с мелодията. За първи път разбра, че мъжът може просто да се откаже от досегашния си живот и да изостави съпругата си. Можеше да обърне гръб на замъка и да престане да бъде херцог. Можеше да върви по широкия свят, докато ревността в сърцето му заглъхне и ликът на съпругата му вече не е като рана в душата му.

Върна се в замъка, подаде документите за лейди Гилкрисст на Бардолф и му каза, че трябва да бъдат подписани. Не му харесваше особено, че Сузана щеше да израсне и да бъде възпитана като англичанка, обаче майка им не бе показала особен интерес към възпитанието на децата си; националността със сигурност имаше по-малко значение от очевидната любов на Лейла към Сузана.

По-късно през следобеда икономът го информира, че Нейно благородие е помолила да вечерят насаме в нейната спалня. И малко след това управителят на имението във Високите земи най-после пристигна, бил забавен от счупена ос. По някое време Гауан помоли Бардолф да каже на херцогинята, че ще закъснее.

Но дори той беше удивен, когато вдигна глава и откри, че е десет часът.

Бардолф, изглежда, се чувстваше неудобно, когато херцогът най-после излезе от кабинета си с книгата с поемите под мишница. Управителят очевидно бе кръжал пред вратата известно време.

— Страхувам се, че храната изстина, но вярвам, че Нейно благородие не би искала да вляза, за да донеса топла храна, тъй като свири на виолончело.

Бардолф започваше да се учи, както Гауан осъзна. Еди беше успяла по някакъв начин да уплаши вечно недоволния му управител.

ГЛАВА 31

Еди свиреше тиха и бавна мелодия. Той чу звуците още докато се изкачваше по стълбите.

Започна да се изкачва по-бързо, подтикван от чувството за вина. Тя го чакаше поне от два часа. Може би дори три. Не помнеше кога Бардолф го бе запитал за първи път дали не е готов да приключи работа за деня.

Такъв бе животът на благородника. Тя трябваше просто да се научи да го понася, както го понасяше той. Алтернативата — да бъде безотговорен като баща си — беше немислима.

Тя вероятно щеше да бъде ядосана. Дамите не са щастливи, когато плановете и уговорките им се провалят. Влезе в спалнята и се закова на място. Стаята беше преобразена. Сините стени бяха украсени с висяща жълта коприна, която блестеше приятно на светлината на свещите. А свещите бяха по всяка повърхност — по масичките, върху камината, на масата в средата на стаята. Но осветлението бе ненужно, тъй като Еди не използваше ноти.

Очите ѝ бяха затворени, мелодията бе толкова тиха и нежна, все едно тананикаше. Той слушаше, без да помръдва, с гръб към вратата, а звуците се издигаха и заглъхваха, сякаш излизаха от устата на гигант, като че ли всяка нота бе капка вода, част от поток, ромолящ върху скали.

После той пристъпи навътре в стаята. Извади книгата с поемите изпод мишницата си, сложи я настрани и седна на един от столовете. Еди не отвори очи, но беше сигурен, че знае, че той е там.

Музиката отми стреса на деня. Тя го пренесе в друг свят, далеч от цифрите, докладите и стоките и го дари с чувството, което изпитваше, докато ловеше риба в езерото. А онези бяха най-щастливите моменти в живота му...

Музиката също го правеше дяволски щастлив.

Въпреки проблемите им в леглото, двамата с Еди туптяха един за друг и напрежението между тях се усещаше ясно. Лъкът започна да се

движи по-бързо по струните и той реши, че тя е засвирила друга, не толкова меланхолична, мелодия.

Тя вдигна лъка от струните и той каза:

— Тази мелодия алегро ли беше?

— Да.

— А първата бе ларго. Последната от Вивалди ли беше? — запита в опит да научи нейния език, езика на музиката.

Тя се усмихна лъчезарно.

— Точно така! Тази мелодия на Вивалди бе една от първите, които научих още като дете.

— Звучаха така, сякаш са написани от един и същи композитор — каза той. — А той сякаш се е опитвал да пресъздаде песента на птиците.

— Каква прекрасна мисъл. — Остави лъка и подпря виолончелото на стената.

Гауан веднага се изправи и протегна ръка към него.

— Внимавай! — извика тя. После отстъпи назад с извинителна усмивка, докато той прибираще виолончелото в калъфа му. — Обожавам виолончелото си. Не знам какво ще правя, ако бъде наранено.

Гауан си помисли, че тя говори за него като за човек. Наранено.

— Има ли разлики между едно виолончело и друго?

— Абсолютно. Моето е направено от Руджиери. С баща ми го смятаме за най-добрия производител на виолончела в света.

— Скъпо ли беше?

Тя назова сума, която накара челюстта му да увисне.

— За такава сума може да се купи къща в изискан квартал в Лондон.

— Затова и така се суеят над него и ето защо пътува в подплатен калъф.

— Трябваше да се досетя, когато Бардолф ми каза, че виолончелото пътува в отделна карета.

— Трябва още и слуга, който да го държи изправено по време на пътуване — каза тя и кимна. — Да си музикант, е скъпо хоби. Но предполагам, че поне известно време няма да пътуваме. — Вдигна поглед, очите ѝ бяха засмени. — Трябва да те предупредя, Гауан, че мога да прекарам остатъка от живота си, като свиря на открито, в

овощната градина. Толкова е тихо, чува се само ромонът на реката, а акустиката е чудесна. Това е всичко, което някога съм искала.

Всичко, което е искала?

Тя взе чаша шампанско и отпи.

— Мога ли да ти предложа чаша? Помислих, че можем да празнуваме нашето... Е, пристигането у дома.

Напълни чаша и за него. Той я прие, но я остави върху масата, без да опита виното. Обгърна врата ѝ с ръка. Целуна я с отворена уста и вкусът ѝ проникна дълбоко в тялото му. Вече имаше ерекция, напоследък бе винаги готов. Когато откъсна устни от нейните, защото се нуждаеше от въздух, тя трепереше в ръцете му и издаваше тихи стонове.

— Трябва да хапнеш нещо — прошепна той и обсипа с целувки врата ѝ чак до малката ямка в основата на гърлото ѝ.

Тя се отдръпна.

— Не.

— Не? — Какво отхвърляше — студената храна или вечерята като цяло?

В очите на Еди се четеше несигурност, затова той реши да я целуне отново.

— Не искам да следвам някакъв план — каза тя.

— А! — възкликна той, спомнил си първата им брачна нощ. Прегърна я още по-здраво, а едната му ръка се плъзна по гърба ѝ и погали приятно закръгленото ѝ дупе. — В такъв случай, моя лейди, имаш ли нещо против първо да си легнем, а после да вечеряме?

— Мисля, че трябва да изпиеш шампанското си — каза тя. Обърна се, взе чашата си и отпи.

Гауан не обичаше шампанско. Не можеше да си представи защо някои го харесват, но пък той имаше подобни чувства към алкохола въобще. Взе чашата си и отпи.

Еди взе бутилката и отново напълни чашата си. Той я гледаше и се чудеше. Изглеждаше, че не е единственият, който има планове за интимната част от вечерта. После мислено сви рамене. Ако имаше късмет, нейният план щеше да се окаже по-успешен от неговия.

Когато се обърна към него, очите ѝ блестяха от алкохола.

— Реших, че може да посвирия за теб. Искам да кажа, само за теб, тъй като не можа да бъдеш с нас през следобеда.

— Ще се радвам.

— Но забравих и ето, че виолончелото ми е вече в калъфа.

— Ще бъда щастлив да го извадя оттам.

— Благодаря ти — каза тя, усмихна се лъчезарно и пресуши втората си чаша. Или може би беше третата? Погледна бутилката, но стъклото не бе прозрачно и не можеше да каже докъде е пълна. Икономът я беше отворил преди около три часа.

Еди приготви стол, а той извади виолончелото от калъфа. Тя му посочи дивана.

— Седни там. — Той седна.

— Забрави си шампанското! — възкликна тя. Подаде му чашата и осъзна, че нейната е празна.

Той стана и хвана ръката ѝ, когато тя се протегна за бутилката.

— Недей. Моля те, недей. — Изруга мислено, като чу умолителната нотка в гласа си. Бракът го превръщаше в дете, молеццо за онова, което не може да има.

— О! — възкликна Еди. И после: — Мислиш ли, че вече съм замаяна?

— Абсолютно.

Тя седна на стола и протегна ръка към виолончелото.

— Добре. Упс! Ще го подържиш ли за момент?

Той вече се беше изправил. Дървото бе гладко като коприна под пръстите му — гладко като кожата на Еди.

Той я гледаше, а тя развърза халата си и го захвърли настрани. Под него носеше тънка нощница, обточена с дантела на деколтето, ръкавите и подгъва. Когато седна, в нощницата се разтвори процеп и се видяха възхитителните ѝ крака. Дантелата падаше от едната страна на бедрото ѝ. Бедрото ѝ бе закръглено, гладко и...

— Може ли да ми дадеш виолончелото? — Гласът ѝ го извади от трансa.

Той ѝ го подаде.

Тя разтвори крака по-широко и той едва не се втурна напред и не помоли свиренето да бъде отложено. Но докато тя наместваше инструмента в правилното положение, той отново седна.

Тя вдигна срамежливо поглед към него.

— Никога преди не съм свирила така. За никого.

— Дяволски се надявам, че е така!

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Какво искаш да ти изсвиря?

— Нещо кратко. — Не можеше да престане да гледа разтворените ѝ крака. Те бяха най-еротичното нещо, което бе виждал.

Еди винаги се преобразяваше, когато свиреше. Само че този път преобразяването беше двойно — веднъж заради музиката и втори път — заради него. Непрекъснато надничаше изпод полуспуснатите си мигли и дори когато пръстите ѝ се движеха пъргаво по струните.

Докато слушаше, на Гауан му хрумна идея. Беше съблякъл сакото си още в кабинета, сега стана и започна да разкопчава жилетката си.

Тя отвори очи малко по-широко, но продължи да свири дори когато той издърпа ризата през главата си. И направи грешка, когато той се наведе, за да свали единия си ботуш.

Определено имаше впечатлението, че съпругата му харесва мускулите му. Затова отново се наведе, този път по-бавно, за да свали втория си ботуш и да навие чорапите си. Тя го гледаше... и вече не свиреше алегро.

Стаята тънеше в полусенки, тъй като някои от свещите догаряха, а светлината на деня си беше отишла, за да отстъпи място на поредната нощ. Гауан постави ръце на кръста си.

Еди вдигна лъка и последната нота прозвуча някак кратко. В настъпилата тишина, чува леките почуквания на дъждовните капки по прозореца.

— Мили боже — каза той, разкопчавайки горното копче на бричовите си и срещайки погледа на Еди, — тази нота трябваше да звучи по-дълго, нали?

— Откъде знаеш? — Изглеждаше изненадана, но погледът ѝ бързо се спря на ръцете му. Той разкопча още едно копче и свали малко бричовите си, показвайки мускулестия си корем.

— Това е мелодията, която свири заедно с баща си. — Беше запомнил нотите така, както помнеше цифрите.

— Помниш музиката така подробно, след като си я чул само веднъж?

Събу бричовите си, а с тях — и долните си гащи. Чувстваше странна свобода да бъде гол пред съпругата си. Никакви слуги. Само те двамата.

Еди стана и бутна виолончелото към него. Той го положи в калъфа му. Тя се обърна към огледалото и започна да вади фибите от косата си. Той се приближи зад нея и обхвана гърдите ѝ с ръце.

Разкошната ѝ коса се спусна по гърба и покри ръцете му.

— Господи, имаш прекрасна коса! — прошепна той.

Тя пусна фибите. Чу се тих звук, подобен на звън, когато се разпиляха по пода. Топлите ѝ длани покриха неговите, тя се облегна на него.

— Няколко пъти съм се чудила дали да не я подстрижа.

— Никога! — възкликна той. — Обещай ми, Еди.

Тя се поколеба, смръщила силно вежди.

— А ако все пак пожелаея да я отрежа?

Той я притисна силно към себе си. Не можеше да я притежава. Тя принадлежеше на себе си. Не можеше...

— Забрави какво казах. — Наведе глава и близна бузата ѝ, откровено сексуална ласка. Разпери пръсти върху гърдата ѝ. — Мога ли да те заведа в леглото, съпруго моя?

Тя се усмихна и срещна погледа му в огледалото.

— Да.

Докато казваше „да“ в точните моменти...

Откакто бяха женени, а времето не бе толкова много, бяха правили любов четири пъти. Гауан постави Еди по гръб с мисълта за този пети път. Трябваше да бъде различно.

По-добро.

Тя обаче почти веднага започна да извива тяло и да отблъсква ръцете му.

— Искам си шампанското — заяви. И после, след като бе седнала и държеше поредната чаша в ръцете си, го погледна през гъстите си мигли и каза: — Искам ти да легнеш.

— Какво?

Тя посочи.

— На леглото. По гръб. Ти си мой съпруг, така че...

Еди щеше да се засмее на израза на лицето му, ако той не беше толкова сериозен. Отново отпи от шампанското си с надеждата Лейла да е права. Главата ѝ вече бе замаяна, което вероятно бе добре. Каза си, че просто трябва да се остави на течението. Да се остави на течението...

Но първо... Отначало помисли, че Гауан няма да го направи. Той обичаше да доминира и бе най-властният мъж, когото бе срещала. Но после той легна по гръб. Лицето му бе спокойно и безстрастно.

Тя допълзя до него и го целуна по устните.

— Не ми харесва изражението ти — каза. Да, шампанското определено помагаше.

— Какво искаш да кажеш?

— Понякога очите ти са празни. Сигурен ли си, че не искаш шампанско? Доста добро е.

Той присви очи.

— Не искам. — Думите му прозвучаха доста рязко и тя си спомни, че родителите му, самите те пияници, го бяха отвратили от алкохола.

— Добре — каза и остави чашата си. — Сега ще науча какво ти носи удоволствие.

— Какво ми носи удоволствие? — Подпря се на лакти. Гледаше я така, сякаш не вярваше на ушите си. — Всичко ми доставя удоволствие. Ако ми позволиш да те докосна, веднага се озовавам в рая.

На Еди ѝ се искаше да не бе изпивала петата чаша, защото умът ѝ не работеше както трябва.

— Е — каза, — добре тогава.

Той я побутна нежно.

— А какво, ако направим обратното?

— Обратното? — Прокара пръсти по мускулестите му гърди.

— Да научим какво доставя удоволствие на теб? — Тя изведнъж откри, че лежи по гръб, а той е приковал — само с едната си ръка — нейните две над главата ѝ.

Гледаше го със смръщени вежди.

— Не ми харесва да бъда спъвана така.

— По дяволите! — Пусна я.

— Освен ако на теб не ти доставя удоволствие — каза тя, изведнъж усетила приятно вълнение.

Той вдигна глава.

— Не точно това искам да направя. Този път става въпрос за това, какво искаш ти.

— Точно така. — Еди кимна. — Трябва да ти давам указания.

Гауан седна върху петите си и загледа едновременно деликатното и съблазнително тяло на съпругата си. Трябваше да впрегне целия си самоконтрол, за да не се нахвърли върху нея и да започне да я целува навсякъде.

— Кажи ми какво да правя, сладка моя.

За негов ужас, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не знам. Забравих да питам. — После смръщи вежди. — Ти си ми първият, както знаеш.

Той взе лицето ѝ в дланите си и я целуна просто защото не можеше да не го направи.

— Знам — прошепна. — Знам.

Консумирането на брака им бе един от най-значимите моменти в живота за него. Макар че щеше да е по-добре, ако не я болеше толкова.

Тя издаде долната си устна в толкова чувствен жест, че той не можа да се сдържи и я целуна отново. За известно време забравиха за указанията, но после той се върна на въпроса.

— Не знам — призна тя.

На устните му се оформи бавна усмивка.

— Ще експериментираме — прошепна. — Обичам да експериментирам. А и вече знам някои неща за теб.

— Така ли?

Той кимна.

— Харесва ти това. — Потри и двете ѝ зърна с палци. Тя ахна. — Нали?

Тя като че ли не искаше да говори, докато той прави това, поради което той прекрати движенията и каза:

— Еди.

— Да — отговори тя, леко задъхана. — Това ми харесва. — Той наведе глава и... О, тя харесваше и това. Оказа се, че харесва всичко, с изключение на ласката на езика му под брадичката си. И буквално започна да му се кара, когато езикът му се плъзна по подмишниците ѝ.

— Но на мен ми харесва — каза той с надебелял глас. — Миришеш толкова хубаво, като парфюм, това е най-любимата ми миризма на света.

— Уф! — извика тя и се отдръпна. — Престани!

Но експериментите трябва да са пълни, така че той просто продължи да я целува и постепенно се спускаше към корема ѝ. После

разтвори краката ѝ и започна да целува нежното ѝ място.

Беше я целувал там и преди. Но го правеше, за да се увери, че е готова за него. А сега не ставаше въпрос за него.

Ставаше въпрос за нея.

Всеки път, когато смущението заплашваше да я завладее, тя отблъскваше всякакви мисли и се оставяше на усещането за замаяност от шампанското. Онова, което Гауан правеше, ѝ доставяше такова удоволствие, че дъхът излизаше на пресекулки от гърдите ѝ. А после той сгъна краката ѝ в коленете, което я направи толкова уязвима... И, о, господи, той можеше да види всичко, но не изглеждаше, че...

Чуваше се ръмжене, което идваше дълбоко от гърлото му. Тя му хвърли бърз поглед и видя, че интимните му части са все още изправени. Значи я желаше, въпреки че правеше това с нея. За първи път се почувства празна, изпита нужда той да я запълни. Сложи длани на раменете му и го побутна леко, но той не ѝ обърна никакво внимание.

През цялото време в краката ѝ се събираше усещане и тя започна да ги мърда неспокойно, сякаш бе в плен на треска. Гауан прокара длан по корема ѝ, спусна я надолу и... влезе с пръст в нея.

Тя извика и изви гръб. Не беше достатъчно и тя започна да го моли, а той пъкна и втори пръст в нея и направи нещо с езика и ръцете си, което я накара да отпусне ръце.

След миг я заля гореща вълна, сякаш бе пометена от прилив, който я погълна напълно и бе едновременно вълшебен и ужасяващ. Чу вика си, гласът ѝ бе дрезгав и гърлен, и леко се уплаши.

Но не можеше да направи нищо. Не можеше да спре усещането. То се издигна от пръстите на краката ѝ и я повлече в буря на сладка болка, която тялото ѝ приветства. Когато стигна до края, тя се задъхваше, а лицето ѝ бе мокро от сълзи.

Гауан отдръпна пръстите си и тя отново започна да трепери. Искаше още. Без да мисли, седна и протегна ръце към него. Във вените ѝ звучеше песен и искаше да го дари със същото.

Видя лицето му.

ГЛАВА 32

— Какво? — прошепна и осъзна, че пръстите ѝ треперят. Сякаш през тялото ѝ бе преминала светкавица. Отдръпна ръката си. — Нещо нередно ли направих?

Лицето му бе мрачно. Приятното усещане бързо се отцеди от тялото ѝ.

— Стигна до оргазъм — каза той със странно накъсан глас.

Еди седна в леглото.

— О... Така ли? — Думите изглеждаха толкова немощни пред това, което се бе случило. Усещаше сладостно туптене в части от тялото си, за чието съществуване не знаеше до този момент.

Той стисна челюсти.

— За първи път ли ти беше?

Еди замръзна, осъзнавайки грешката си. Шампанското... удоволствието... Това беше като страшно безразсъдство. Кимна.

На лицето му се изписа първо недоверие, после гняв. Думите му бяха тежки като удари с чук.

— Тогава какво стана в другите три пъти.

Проблемът беше в това, че не можеше да си спомни какви бяха причините ѝ. Тогава не го познаваше така добре. Не и както сега, след като бяха прекарали дни наред затворени заедно в каретата и тя го слушаше как търпеливо разрешава проблем след проблем.

— Не исках да стане така — каза накрая.

— Не си искала да стане така? Как би могла да ми обясниш, освен да кажеш, че си ме излъгала в момента, в който аз си мислех, че сме най-близки? Когато мислех... — Млъкна.

— Болеше — каза тя, опитвайки се да обясни, обаче не можа да продължи. Думите просто не ѝ идваха наум. Притисна чаршафа към гърдите си и усети как сълзите напират в очите ѝ. — Този път беше различно.

— Този път беше пияна. — Гласът му бе абсолютно безизразен. — Господи, Еди, никога не бих си помислил, че си лъжкиня.

— Не съм!

— Знаех, че нещо не е наред. Не е случайно, че усещах, че не те притежавам.

Като чу тези думи, дъхът заседна в гърлото ѝ и тя възвърна донякъде здравия си разум.

— Не ме притежаваш — каза и усети как гневът се надига в нея. — Каквото и да правим в леглото, то няма нищо общо с факта, че аз съм отделен човек и принадлежа сама на себе си.

— Значи ще трябва цял живот да моля съпругата си да ми каже дали наистина ѝ харесва, или просто се преструва?

— Това е жестоко. — Не беше в природата на Еди да спори. Не беше добра в разните видове битки. Реши да прибегне до метода, с който понякога обуздаваше баща си и който смяташе, че трябва да приложат в брака си той и Лейла. — Ако само поискаш да бъдеш разумен...

Гауан изръмжа, стана от леглото, отиде в най-тъмната част на стаята и застана с гръб към нея, очевидно опитвайки се да постигне контрол над гнева си.

— Мразя да чувам този твой тон.

— Кой тон?

— Този сладък тон, който има за цел да постигне мир. Ти си надменна, а не трябва да си такава. — Обърна се. — Излъга ме, а аз мразя лъжците.

— Бях просто... Бях девствена!

— И?

— Изпаднах в паника! — извика тя. — Болеше, а ти продължаваше и продължаваше и не знаех как да те накарам да спреш.

Той отметна глава назад и издаде звук, сякаш го бяха ударили силно в слънчевия сплит.

— А сега ми казваш, че съм ти се натрапил?

— Не! — Обаче бе така разтревожена, че правилните думи просто не ѝ идваха наум. Отмести поглед, защото очите му мяхаха мълнии... — Просто не можех... Непрекъснато мислех за това, какво очакваш, и че не мога да ти дам това, което искаш от съпругата си. Провалях се — каза го, защото трябваше да бъде казано. — Ти се опитваше така упорито и аз също се опитвах, кълна се, че се опитвах. Не исках да си помислиш...

— А аз опитвах толкова упорито, като някое животно! — Очите му продължаваха да горят. — И си решила, че предпочитам да бъда заблуден, вместо да ми кажат истината, независимо колко е трудно да бъде приета? Онова, което казваш, е, че не бих могъл да понеса истината. — Челюстта му отново увисна. — По дяволите, Еди. Как си могла да си помислиш това за мен?

— Не беше така! — извика тя.

Той се наведе и взе бричовете си, без да си прави труда с долните гащи.

— Къде отиваш? — запита тя с треперещ глас. Не можеше да му позволи да си отиде така. Плъзна се на пода.

— Да се разходя.

Тя пристъпи напред, но се спъна в чаршафа и едва не падна.

— Внимавай — каза остро Гауан. — Когато изпиваше прекалено много уиски, баща ми сядаше на трикрако столче, защото от него се пада по-безболезнено.

Еди си пое дълбоко дъх и уви чаршафа около гърдите си. Приятните ефекти от изпитото шампанско се бяха стопили.

— Не можем ли да поговорим? Наистина съжалявам.

— За какво да говорим? — Гауан закопча жилетката си, без да срещне погледа ѝ. — Бях останал с впечатлението, че правя любов с теб. Че си с мен в този момент... Но очевидно съм се заблуждавал. Какво магаре съм! Бил съм глупак да ти повярвам. Бил съм достатъчно глупав да мисля, че е имало нещо специално в този момент.

Засмя се кратко и смехът му прозвуча като лай.

— Това е истинска, недостойна лъжа. Всеки път, когато от устата ти излезеше стон на удоволствие, аз се гордеех със себе си и мислех, че това между нас е свършено. И мислех, че макар и да ми беше писала в писмото си, че радостите на плътта не те интересуват, аз успявам да те убедя в обратното.

— Не трябваше да се преструвам — каза Еди, кършейки ръце. Страхуваше се от празния му поглед повече дори отколкото от гнева му. — Но не те познавах достатъчно добре и намирах за смущаващо това, което ставаше в леглото.

— Е, сега вече се познаваме. И как да ти вярвам сега? — Грабна единия от ботушите си. — Искрена си само когато си пиана! — Думите му бяха гневни.

Еди се опита да измисли отговор, обаче не можа. Стомахът ѝ се бунтуваше и изведнъж изпадна в паника, че ще повърне в краката му.

— Надявах се да се оженя за жена, която ще обича Сузана — продължи той. — И не подложих решението си на съмнение, когато ми писа, че не си склонна скоро да станеш майка.

Обу единия си ботуш и тропна, а звукът отекна като зловещо ехо в стаята.

— Ти ме предупреди, а аз не обърнах внимание. Няма кого да обвинявам, освен себе си, че сестра ми ще израсне в проклетата Англия.

Това ѝ причини такава болка, че Еди вече не можеше да проговори. От гърдите ѝ излизаха просто дрезгави звуци.

— Исках да бъда нейна майка, исках, исках.

Недоверието в очите му ѝ причиняваше дори по-силна болка от гнева му. Той се обърна и започна да търси втория си ботуш.

— Щях да я обичам — каза Еди с треперещ глас. — Но Лейла беше там и... — По бузите ѝ се стичаха сълзи.

Той сви рамене.

— Погледнах те веднъж и изгубих способността си да мисля трезво. Отидох при баща ти и те купих, без да мисля повече, отколкото когато купувам кон.

Обу и втория си ботуш.

— После се провалих в леглото, без да споменаваме факта, че бях такъв задник, та не разбрах, че всичките тези стонове са били просто реплики на съпругата ми, актрисата. — Видя го как потрепери. — Казах ли ти защо не съм спал с жена преди брака?

Въпросът бе зададен с такъв гняв, че сълзите потекоха още по-силно по бузите на Еди.

— Имах странната идея, че честта изисква да бъдеш честен. Да съществува честност между съпрузите. Честност. И в мига, в който те срещнах, реших, че ти си този човек. По дяволите, дори се влюбих в теб...

Тя издаде неопределен звук и той вдигна поглед.

— Давай, наречи ме проклет глупак, защото съм такъв. Влюбих се в теб и реших, че ти си съвършената жена, макар сега да имам доказателства за обратното.

— И сега не мислиш, че съм съвършената жена за теб? — Гласът на Еди трепереше силно, думите едва излизаха от устата ѝ.

— Съвършена си в свиренето на виолончело. Всъщност единственото, което те интересува, е този проклет инструмент. Баща ти беше така добър да ми го каже, но аз не му обърнах внимание. Ти си омъжена за виолончелото, не за мен, а аз съм женен за жена, която трябва да се напие, за да извлече радост от интимността.

— Не е вярно — прошепна тя. — Аз... В началото ми харесваше. Знаеш, че е така. И се омъжих за теб. — Погледът ѝ обходи лицето му, търсеше онази топла искра, която винаги присъстваше в очите му, когато я гледаше. Винаги беше усещала, че я иска... да, че я обича.

Топлината отсъстваше.

— Каза, че ме обичаш! — извика тя, мразеща гласа си и това, как звучеше той, молбата в него. — Обичта не може просто да изчезне.

— Обичам жената, чийто образ съм създал в ума си — каза той рязко. — Жената, която ми говореше, но аз не обърнах внимание. Ти ми каза, че не искаш да бъдеш майка, но аз сляпо реших, че ще промениш природата си заради мен. Бях така пиян, както баща ми след много бутилки уиски, но пиян от продукт на моето въображение.

— Недей! — извика Еди и се разрида. — Моля те, не говори такива неща.

— Просто признавам истината. — Изведнъж доби изтощен вид, кожата се опъна по скулите му. — Вината е толкова моя, колкото и твоя. Аз избързах с брака ни, не бяхме се опознали истински и сега и двамата трябва да живеем с последиците. И най-лошото, провалих се в това, което смятам за най-важно.

Облече сакото си.

— Трябва да преосмисля гледната си точка към света. Въпрос на приоритети. Мога... всичко ще бъде наред. — Думите излизаха от устата му студени, падаха тежки като камъни.

— Гауан! — Тя вложи всичките си чувства в гласа си.

Той отиде до вратата, като я остави да стои в средата на стаята.

— Драмата не ти отива. — Гласът му ставаше все по-студен и потвърд. — Баща ми ме предупреди, знаеш ли. Каза, че има два вида жени — едните, които вземат и дават удоволствие, и съпругите, които лежат безчувствени в леглото.

По лицето на Еди се стичаха сълзи и замъгляваха зрението ѝ.

Гауан беше отворил вратата, но после, в последния момент, внезапно се обърна и се върна в стаята. Тя трепна, но той само взе книгата, която лежеше върху нощното шкафче. На лицето му бе изписан силен гняв. И не само гняв.

Приличаше на крал воин, предаден от собствените си хора. Като Цезар, когато приятелят му Брут вдигнал камата, за да я забие в гърдите му.

— Какво има? — запита тя, а цялото ѝ тяло бе сковано от страх.

Той се обърна бавно към нея.

— Не съм единственият, който знае, че не съм успял да ти доставя удоволствие в леглото, нали?

Кръвта се отдръпна от лицето на Еди, заля я вълна на вина.

— Казала си на лейди Гилкрист. Всъщност описала си ѝ недостатъците ми в писмото си, нали?

— Не съм разкрила никакви подробности — каза Еди тихо. Гласът ѝ бе просто задавен шепот.

Той изруга. После:

— Как си могла да го направиш! Как можеш да кажеш на някого какво става в леглото ни? — Дори не викаше, но студеният гняв бе дори още по-лош. Имаше студено приемане на предателството в очите и гласа му и това разкъсваше сърцето ѝ.

Риданията се надигнаха в гърлото ѝ.

— Не исках да стане така! — Втурна се към него и обви врата му с ръце. — Лейла ми е като майка. Моля те...

Гауан свали ръцете ѝ и отстъпи назад.

— Казала си на жената, която ще отгледа сестра ми, че съм ти причинил болка в леглото. Казала си на съпругата на един от управителите на Английската банка, че е трябвало да се преструваш, че изпитваш удоволствие... защото не съм могъл да приема истината. — Оголи зъби и последното изречение излезе от устата му като ръмжене. — Върви по дяволите. Отне мъжествеността ми и ме направи за присмех!

Еди се тресеше от силни, неконтролируеми ридания.

— Гауан, не! — молеше го тя. — Лейла няма дори да спомене за това.

— Лейла вече го направи. — Лицето му бе като на дивак, но гласът — леденостуден и спокоен. — Мащехата ти беше така любезна

да ми даде книга с поеми за правенето на любов. Помислих си, че е странно. Сега разбирам, че се е опитала да ми даде урок какво да правя със съпругата си в леглото.

Краката на Еди се огънаха и тя падна на колене пред него, раменете ѝ се тресяха, косата падаше над лицето ѝ.

— Моля те, не ни причинявай това! — молеше със задавен глас.
— Обичам те. И съжалявам.

— Аз също — заяви Гауан.

После излезе.

ГЛАВА 33

Мина доста време, преди Еди да спре да плаче. Плачеше за брака си и защото бе наранила човек, който я обичаше. Или поне я беше обичал. Гауан се беше влюбил в нея, а тя дори не го знаеше.

Когато сълзите най-после спряха, се почувства толкова зле, че отиде в банята и повърна.

Върна се, все още трепереща, но с ясна глава, и седна на леглото да помисли. Не плачеше просто защото беше наранила Гауан, плачеше, защото беше влюбена в него. Беше се влюбила в него — може би между спирките по време на пътуването им — докато го гледаше как решава проблемите, как понася безкрайните описания за печените пилета, за да направи Биндъл щастлив, докато го наблюдаваше с какво изражение на лицето слуша музиката ѝ, за която баба му казвала, че е загуба на време. Но въпреки това той уважаваше любовта ѝ към виолончелото и беше променил графика на пътуването и...

И я обичаше.

На следващата сутрин се събуди с чувството, че е празна — като мидена черупка, чийто обитател е умрял отдавна.

Гауан беше прав — тя беше безполезна като жена и като съпруга. Трябваше да пие, за да получи оргазъм. Какъв живот можеше да бъде това? Беше възможно дори да се пристрасти към алкохола. Като да вземаш лауданум, за да постигнеш онова чувство, че се носиш във въздуха, за което говореше Лейла.

Отказваше да бъде тази жена.

Той беше прав и за Сузана. Детето я бе погледнало само веднъж и бе извърнало поглед. Едва когато Лейла се беше намесила, Еди бе разбрала, че иска да бъде майка за момиченцето. Но, разбира се, Сузана щеше да бъде по-щастлива с Лейла. Мащехата ѝ знаеше съвсем точно какво да направи. Сузана не отблъсна нея, не, позволи на Лейла да я вземе на ръце. Поне не трябваше да плаче за това, че те двете се обичаха.

Истината беше, че не беше добра в онези неща, които правеха жената жена. Не само че ѝ липсваха майчински инстинкти, но дори нямаше правилни такива, когато ставаше въпрос за интимност. Не знаеше какво не прави както трябва в леглото. Беше видяла на лицето му отвращение, когато беше отворила очи. Трепна само като си помисли за това.

Имаше нужда от половин бутилка шампанско, за да се отпусне и наслади на докосванията му. И беше готова по-скоро да се самоубие, отколкото да прекара часове в организирането на домакинството на Гауан, както всички очакваха от нея.

Стана бавно от леглото, мускулите на стомаха още я боляха от целия този плач. Дълбоко в себе си винаги беше осъзнавала истината. Музиката беше всичко за нея. Просто не беше разбрала каква болка щеше да ѝ донесе това признание.

Баща ѝ можеше да анулира брака. Той беше богат и имаше власт, можеше да накара всичко това да изчезне. Просто трябваше да му изпрати писмо и той щеше да дойде и да я отведе. Отново се бореше със сълзите, когато чу стъпки пред вратата. Пое си дълбоко дъх. Очакваше, че е Мери, но беше Лейла.

— Какво се е случило, за бога? — извика Лейла, втурна се вътре и затвори вратата след себе си. — Съпругът ти очевидно е заминал, много ядосан, за именията си във Високите земи. Цялата къща говори за това и е на крак, защото той никога не предприема нищо без Бардолф, а този път не го е взел със себе си. Взел е двама слуги, шестима коняри, адвокат и камериер, но всички мислят, че този път пътува с малко багаж и хора.

Еди преглътна мъчително.

— И аз си тръгвам, Лейла. Връщам се в Англия.

— Тръгваш си? Не можеш да си тръгнеш! Ти си омъжена, Еди. Не можеш да изоставиш съпруга си. Освен ако... — Присви очи. — Оказа се, че има някаква странна перверзия, нали?

— Не! Аз съм причината! — извика Еди. — Аз, не разбираш ли?

— Ти си перверзна? — запита Лейла с вид на много обърквана. — Е, не можеш ли... Ние...

— Не — каза Еди едва чуто. Извърна се и се хвана здраво за нощното шкафче, докато не възвърна контрола си. — Не съм добра съпруга, Лейла. Не можем ли просто да си тръгнем? Гауан заслужава

по-добра съпруга — такава, която да се радва на интимността, да не го лъже и да иска деца.

— Какви ги говориш? Излъгала си го? За какво? И как са намесени децата в това?

— Няма да бъда добра майка, както отбеляза той — каза Еди спокойно. — И не искам да управлявам замък, Лейла. Не трябваше да се омъжвам. Добра съм само в едно и двете знаем какво е то.

— Грещиш — каза Лейла и седна на дивана. — Ела и седни до мен, мила. Мисля, че баща ти отдаваше прекалено голямо значение на свиренето. Ти не си само музикантка.

— Гауан няма да се съгласи с теб. — Еди отново се бореше със себе си. Прехапа долната си устна и отказа да се поддаде, на самосъжалението. — Ще отида в Италия. Татко ще ме подкрепи, знам, че ще го направи. Ще приема друго име и ще започна да свиря сериозно и пред публика.

— Но, Еди...

— Взела съм решение — каза тя. Вече дишаше по-спокойно, нямаше опасност сълзите да потекат отново. — С брака ми е свършено, Лейла. Гауан се ядоса толкова много, защото се преструвах. А знаеш колко много мразя хората да се поддават на гнева. Макар че този път го заслужих.

— О, мила. — Лейла застана до нея, взе я в прегръдките си, сякаш искаше да я предпази от всичко на света. — Не е трябвало да се ядосва. Той е звяр. Трябва да се извини.

— Какъв ще бъде смисълът? Мъж, който крещи, просто ще продължи да го прави. Досетил се е, че съм ти казала, между другото.

— О, господи! Нищо чудно, че е ядосан.

— Предадох го. И то на единствения човек, когото няма да може да избягва. Защото ти ще отгледаш Сузана. Не мога да живея така, Лейла. Аз просто... Просто не мога да понасям да ми крещят така.

Лейла я притисна толкова силно, че едва не й причини болка.

— Не разбирам. Той те обича.

— Според него обича жената, за която ме е мислел. — Еди се освободи и подсмръкна невъзпитано. — Имаш ли носна кърпичка? Използвах всичките, които имах, и едва не разкъсах чаршафите през нощта.

— Време е за френската ми фуста — каза Лейла, обаче шегата беше подмината. — Не мисля, че Гауан ще те остави да си отидеш — каза секунда по-късно, след като даде на Еди кърпичка и седна на дивана до нея.

— Той вече не ме иска. Каза, че е направил грешка, като ме е купил, защото ще бъда ужасна майка. — Болката беше като нещо черно, пулсиращо вътре в нея. — И каза, че лежа безчувствена като палачинка в леглото.

— Казал е това? — Лейла скочи на крака, стиснала ръце в юмруци, самото олицетворение на отмъстителна гръцка богиня. — Как смее да говори такива ужасни неща, които са несъмнена проява на надменност? Та той дори не е англичанин! Трябва да бъде благодарен, че такава талантлива и красива жена се е съгласила да приеме ръката му! Трябва да ти бъде роб! Да не споменаваме зестрата и титлата ти. Баща ти ще го убие!

— Няма нужда от това. Но аз... Не мога да прекарам живота си, чувствайки се като нацърбена порцеланова чаша, Лейла. Камо ли като палачинка. Просто не мога.

— Баща ти ще се погрижи за това. Бардолф е истинска досада, но умее майсторски да организира нещата. Ще ни осигури карети почти веднага.

— Какви ги говориш? Няма нужда да идваш с мен! Сега трябва да мислиш за Сузана.

— И бездруго щяхме да заминем за Англия след няколко седмици. Просто ще го направим по-рано.

— Ами ако Гауан тръгне след нас?

— Като се има предвид, че е заминал за Високите земи, няма да се върне поне седмица. Предполагам, че няма голяма вероятност да се осъзнае на двайсет мили отгук, мисълта му да стане трезва и да разбере какво магаре е.

— Съдиш го прекалено сурово.

— Не, присъдата ми е съвсем точна. Баща ти много пъти е избухвал пред мен, но никога не се е опитвал да ми отнеме достойнството. — Лейла звънна със звънчето. — Ще оставим тази забравена от бога страна след себе си за нула време.

Еди погледна дивите си цветя с преплетените стъбла.

— Харесвам Шотландия.

— Почакай да видиш Южна Франция. Майка ми ме заведе там, когато бях още момиче. Така и не я забравих. Нямам търпение да отида там отново.

Но Еди поклати глава.

— Не, отказвам да си тръгна зад гърба на съпруга си като слугиня, откраднала сребърните прибори. Трябва да говоря с Гауан лице в лице. Ще пиша на татко и ще чакам да дойде да ме вземе. Сигурна съм, че дотогава Гауан ще се е върнал.

— Баща ти може и да не обърне внимание на писмото ти, защото аз вече му писах, че съм тук — каза Лейла.

— Мила — каза Еди, — трябва да престанеш да флиртуваш с други мъже, защото разбиваш сърцето на съпруга си.

— Но аз никога...

— Това не е правилното поведение, макар и двете да знаем, че никога не би изневерила на татко.

Настъпи миг мълчание.

— Не съм сигурна, че харесвам тази нова Еди — отбеляза Лейла. — Първо ме накара да изхвърля пурите си през прозореца, а сега започна да раздаваш и брачни съвети.

— Ирония, нали? — каза Еди безизразно. — Слепецът води слепеца.

— Някой ден — каза Лейла и искреността ѝ беше като музика, — ще срещнеш мъж, който ще те обича толкова силно, че веднага ще ти прощава всичко, дори глупостите. Този мъж ще промени мисленето ти по отношение на плътските удоволствия. Когато е добре... сякаш двамата стават един човек. Няма как, а и няма защо, да наречеш някого палачинка, защото двамата ще си говорите, без да произнасяте и дума.

Еди прехапа устни.

— Ако е така за теб и татко...

— Ние го забравихме — каза Лейла. — Но ще направя всичко, за да върна това. Права си, Еди. Аз разруших онова, което имахме.

— Той също носи вина. Трябва да се научи да не съди другите.

— Но ти обещавам, че двамата ще разговаряме. Наистина ще разговаряме. Сега имаме Сузана. Родители сме.

Изведнъж на Еди ѝ стана безразлично, че Сузана не я харесва.

— Тя наистина има късмет, че ще бъдеш нейна майка — каза с усмивка.

— А ти ще ѝ бъдеш леля — каза Лейла. — Известна, екзотична леля, която ще се омъжи за великолепен и нежен италианец — дори може би принц — и ще живееш в кула на хълм.

ГЛАВА 34

На път към Високите земи Гауан яздеше до каретата, в която бяха управителят и адвокатът, с които уж щеше да се консултира. Гневът не го напускаше, подсилван от тежкото и болезнено чувство, че е предаден.

Но след известно време гневът се уталожил и беше заменен от жестоката истина — той се беше провалил. С каква ли дума баща му изразяваше неуспеха на мъжа в леглото?

Досега не се беше провалял в нищо. О, понякога имаше проблеми с болестите по пшеницата, беше правил и грешки. Но провалът бе друго нещо. Провалът...

Бяха му необходими два дни и да измине целия път до именията си във Високите земи, за да разбере нещо важно. Еди също не се беше проваляла никога досега. Затова и не можеше да понесе да му каже истината — защото вярваше, че случилото се е нейният провал.

Обаче той бе предимно негов. По дяволите! Всичките онези приказки за честта му, след като трябваше да спи с камериерките, както му бе казал баща му. Ако беше, щеше да знае какво е направил погрешно.

Мина през вратата на старото имение и отиде право в спалнята си, без да обърне никакво внимание на иконома, на събралите се слуги и на хората, които го бяха придружили от Крейгивар и сега вървяха зад него. Камериерът му го последва нагоре по стълбите, но той затръшна вратата под носа му.

Два часа по-късно все още седеше, заровил глава в ръцете си. Но разумът му вече започваше да се обажда.

Можеше да реши този проблем. Трябваше да го реши. Какво, по дяволите, беше мислил през всичките тези години? Трябваше — можеше — да научава по нещо за жените всяка минута, след като навърши шестнайсет, както правеха другите мъже. Но не, той гледаше другите надменно и се държеше студено с тях. Но най-силно презрение изпитваше само към един човек на света — баща си.

Баща си.

Точно така.

Накрая стана и слезе долу, взе въдицата и мрежата, отказа с жест предложението на слугата да го придружи и отиде при езерото, което не бе далеч от имението.

Има нещо в шотландските езера и в риболова, които не позволяват на човек да изпитва омраза към себе си. Мирът се прокрадна в сърцето му и след два часа той дори се радваше на кръгчетата, които се образуваха във водата, когато някоя риба изскочеше и после се гмурнеше под повърхността.

Като се върна в замъка, беше мокър и му беше студено, а дрехите му бяха покрити с рибени люспи. Още един ден, прекаран в риболов, му помогна да премисли и останалите неща.

Накрая заключи, че е творение на покварения си баща. Избягваше уискито, избягваше жените, трикраките столчета... и въобще, държеше се като дете, което казва на света, че никога няма да бъде като единствения пример, който е имал. С други думи, никога не бе ставало дума за добродетели, а за един мъртвец.

На третия ден забеляза, че водата е тъмнозелена, а краищата ѝ — тъмносребристи. Под повърхността плуваха пъстърви, които избягваха въдицата му като истински мъдречи. А по краищата плуваха жълти овесарки.

В онзи следобед той осъзна, че никога вече не иска да слуша лекции за виното. И че му е дошло до гуша от змиорки. И от пшеницата.

Птица рибар се гмурна като стрела във водата и се издигна с пъстърва в ноктите си, а Гауан изруга, защото го бе лишила от рибата. У него се прокрадна чувство за щастие.

Обаче не беше напълно щастлив. Мисълта за Еди беше като дупка в сърцето му.

Всеки ден копнежът му по нея се засилваше. Копнееше за нея като за наркотик, като за опиум и не ставаше въпрос само за леглото. Копнееше за разговорите с нея. Искаше да ѝ поднесе букет водни лилии, от които капят капчици вода, и да види усмивката на лицето ѝ.

Една сутрин не тръгна към езерото, въпреки че издаде заповед да му докладват само най-важното. На следващия ден стана ясно, че един секретар и двама управители не бяха способни да носят полагащото

им се тегло без непрекъснати напътствия от негова страна. Освободи ги.

Откакто беше наследил титлата, само четиринайсетгодишен, никога не си беше позволявал повече от час риболов, защото имаше много важни неща, които трябваше да върши. Сега разбра, че почти нищо не е важно, освен може би да овладее емоциите си. Но всеки ден изглеждаше все по-невъзможно да направи това. Не и когато ставаше въпрос за Еди.

Може би любовта беше единственият избор.

Трябваше да се върне при нея и да направи така, че да се получи — и не само в леглото, макар че и това беше много важно. Останалото. Трябваше да поговорят, истински да поговорят. А разговорите не му се удаваха лесно. Преди да се ожени, нямаше с кого да разговаря.

Стоеше на брега и гледаше как плувката се носи по повърхността на езерото. По нея заигра слънчев лъч и я освети в златисто, което му напомни за косата на Еди. Тялото му се напрегна, умът му се замъгли от желание. След миг запя птица. Магията не бе толкова силна, колкото когато Еди свиреше на виолончело, но отново му напомни за нея.

Сърцето му се сви, а името ѝ заседна в гърлото му. Само тя имаше значение за него. И нищо друго в света. Нито това езеро, нито Крейгивар, нито слугите...

Те бяха нищо.

Еди беше...

Трябваше да се върне у дома. Върна се в имението и извика веднага да му приготвят ваната. Преди да се върне в замъка, трябваше да разгледа оплакванията в качеството си на мирови съдия. Онзи следобед влезе в съдебната зала, проклинайки времето, което бе изгубил край езерото. Трябваше да разгледа случаите и да се върне при съпругата си.

Справи се, малко или повече справедливо, с първите четири или пет случая. И тогава пред него се изправиха пивовар и съпругата му, които не можеха да живеят в хармония, бяха се разделили и сега обитаваха различни къщи. Нейната зестра бе определен брой свине и сега тя си ги искаше обратно. Дватамата се гледаха злобно, сякаш прасетата бяха там, пред тях, и трябваше веднага да ги разделят.

Какво право имаше той да ги съди? Най-много на света му се искаше да си тръгне от залата, но не можеше да изостави

задълженията си.

— Пет прасета на теб — отреди, — а останалите на теб.

Лицето на пивовара стана пурпурночервено.

— Тя ми е съпруга и каквото е нейно, е и мое! — извика той. — Няма да се разделя с нито едно прасе!

Гауан отиде при него със съзнанието, че прилича на човек, измъкнал се с последни сили от ада. Не можеше да спи, не можеше да се храни, не можеше да прави нищо, без да мисли за Еди.

— Не притежаваш съпругата си. — В гласа му се долавяше едва сдържан гняв.

Мъжът направи крачка назад.

— Нито един мъж не притежава съпругата си. Имаш късмет, че те е понасяла и нямаш извинение, че си изгубил любовта ѝ. Само глупак може да изгуби любовта на жена си.

— Нямате право да говорите така! — чу се възмутен глас зад него.

Гауан обърна глава.

Съпругата на пивовара беше скочила на крака, сложила ръце на хълбоци, и го гледаше със смръщени вежди.

— Той не е глупак. Нямате право да го обиждате само защото сте херцог.

Гауан я гледа гневно, докато тя не пребледня. Жената обаче не отстъпи. Пивоварът беше изкривил уста. Гауан го хвана за яката и го разтърси.

— Има възможност тя да те приеме обратно — теб, безполезни глупако.

Мъжът преглътна.

Гауан го побутна.

— Прасетата са конфискувани, докато тези двамата тук не оправят брачните си проблеми.

Веднага се надигнаха протести. Гауан погледна пивовара.

— Обичаш ли я?

Той отново преглътна, после кимна. Гауан се обърна към съпругата.

— Не се държи като мъж, който обича жена си. Почти цялото си време прекарва в кръчмата.

— Тогава няма прасета — каза Гауан. Обърна се към мъжа: — Няма да получиш нито едно прасе, докато не се научиш, че мястото ти е у дома, при съпругата ти.

После си тръгна.

ГЛАВА 35

На третия ден от отсъствието на Гауан на Еди ѝ стана ясно, че той няма да се върне. През първата и втората нощ се събуждаше при всеки, дори при най-лекия, шум в замъка, сигурна, че той ще се върне всеки момент. Сутринта на третия ден се разходи извън стените на замъка за първи път, откакто Гауан беше заминал. Застанала насред девесила, за който мислеше като за свой, втренчила поглед в кулата долу, тя мислеше. И идеята бавно се зароди в главата ѝ.

Кулата беше изоставена. Но там пак имаше всичко, от което тя отчаяно се нуждаеше — време и пространство, тишина, място, където да се упражнява.

Ако се преместеше там, Гауан нямаше да може да я изненадва, влизайки в стаята и опустошавайки сърцето ѝ. Върна се в замъка и намери камериерката си.

— Мери, ще помолиш ли Бардолф да ми помогне? Реших да се преместя в кулата и той трябва да даде необходимите нареждания.

— Кулата! — Мери ококори очи и те станаха огромни и кръгли като палачинки. — Мислех, че там е опасно или нещо такова. Слугините от кухнята казват, че е обитавана от духове. Духът бил на черен рицар, който обикалял с шлем под мишница и главата му била в шлема, ако ме разбирате!

— Ще рискувам да срещна черния рицар — заяви Еди.

— Кулата най-вероятно е прокълната, Ваше благородие. Всякакви хора са умирали в опити да я изкатерят. Моля ви, не правете нещо толкова опасно.

— Няма да имаш нищо против да идваш там два пъти на ден, нали?

— Като че ли ще ви оставя да отидете някъде сама! — заяви Мери, изпълнена с възмущение. — Аз също ще се преместя в кулата. — Лицето ѝ придоби смелото изражение на светец, изправен срещу разгневената тълпа.

— Там няма стая за теб — отбеляза Еди.

Мери ахна и остави възглавницата, която държеше.

— Напускате херцога, нали, Ваше благородие? Местите се в кулата заради него.

— Вече изпратих писмо на баща си. Планирам да се върна в Лондон, щом дойде да ни вземе — каза Еди. — Очаквам, че това ще бъде нещо като шок за домакинството.

— Шок? Няма да повярват. Държат се така, сякаш херцогът е бог, слязъл да се разходи измежду смъртните.

Еди се засмя, сякаш това бе нещо, което и тя самата тайно мислеше.

Независимо дали беше шокиран или не — Еди не можеше да каже — Бардолф принуди голям брой хора да се включат в преместването. Те започнаха да пренасят мебели по хълма, докато цяла армия слугини, въоръжени с парцали и кофи, чистеха праха и паяжините.

Същия следобед, след като чиниите от обяда бяха раздигнати и измити, Лейла обяви, че трябва да легне да си почине малко, защото Сузана я събудила в мига, в който слънцето се показало над хоризонта, и сега отчаяно се нуждаела да подремне. След като я запитаха дали иска да се върне в детската стая, или иска да остане с Еди, Сузана посочи Еди.

И така, Еди заведе Сузана горе, в спалнята си. Седна и взе виолончелото си. След малко Сузана я запита:

— Какво правиш?

— Чистя струните на виолончелото си.

— Защо?

— Трябва да отстраня смолата, която полепва по тях.

Сузана подуши въздуха.

— Мирише отвратително.

— Използвам дестилиран спирт. — Еди не се впусна в повече обяснения. Не искаше да отегчава детето. Не беше сполучила с куклата. Беше се опитала да се усмихне на Сузана и да ѝ направи комплимент за косата. Беше коленичила и се беше опитала да играе с играчките. Отново не се беше получило. Тя беше уморена и отегчена от опитите си.

Сузана я гледа известно време, докато Еди прокарваше напоеното парче плат нагоре и надолу по струните. После детето

започна да задава още въпроси и преди да се осъзнае, Еди вече подръпваше струните, а след известно време дори позволи на Сузана да прави същото. Помнеше как баща ѝ търпеливо се беше занимавал по същия начин с нея.

След няколко минути погледна надолу и откри, че Сузана се е облегла на коляното ѝ.

— Ще ми изсвириш ли нещо? — запита момиченцето.

— Какво би искала да чуеш?

— Трите слепи мишки. Тя ми е любимата — обяви Сузана.

— Защо?

— Защото фермерът им отрязва главите — отговори детето. — И тогава те са мъртви, разбираш ли? Всичките са мъртви.

Еди се замисли за миг дали трябва да изрази загрижеността си пред Лейла, но реши, че нещата обикновено са такива, каквито са. Майка ти умира и ти започваш да мислиш за смъртта. Бракът ти умира и започваш да мислиш за... Бързо реши, че не трябва да мисли за това.

След ранната вечеря Бардолф я придружи надолу по хълма, а Лейла и Сузана вървяха след тях.

— Свършил си прекрасна работа, Бардолф! — възкликна Еди, след като влезе в първата обитаема стая на кулата. Празната преди стая бе превърната в уютна трапезария, в която имаше дори странична масичка, върху която бяха подредени порцеланови чинии и чаши. На следващия етаж беше дневната с красив обюсонски килим на пода и столове, тапицирани с брокат.

— Тази дневна е много по-красива от спалнята ми в замъка!

— Това са вещите на покойната херцогиня — каза Бардолф, разцъфтял при похвалите, с каквито не беше свикнал. — Бяха на тавана.

Еди му хвърли кос поглед. Възможно ли беше Бардолф да не одобрява мебелирането на спалните в замъка?

Новата ѝ спалня, още един етаж по-нагоре, беше очарователна като дневната. Огромното легло заемаше по-голямата част от нея, но все пак имаше достатъчно място за удобно кресло, стол с права облегалка и виолончелото ѝ, което беше там и я чакаше.

— О, Бардолф — каза тя с искрена благодарност, — благодаря ти.

— Сигурна съм, че не трябва да те питам дали искаш компания за утрешния обяд — каза Лейла. — Сигурно ще се упражняваш цял ден. Бардолф, можеш да изпратиш слуга с лек обяд. Аз ще дойда да вечерям с теб, след като Сузана заспи.

Еди изпита леко бодване в сърцето, но беше по-добре да не прекарва време със Сузана. Какъв смисъл имаше?

— Но ще те посещаваме всяка сутрин — продължи Лейла. — Ще трябва да спреш да свириш за малко, за да ни поздравиш.

Сърцето на Еди олекна. Можеше да свикне да живее сама, но за момента бе по-добре да знае, че Лейла щеше да идва при нея.

— Няма ли да се страхуваш тук сама през нощта? — Лейла беше вече на вратата, хванала Сузана за ръка, готова да тръгне надолу по стъпалата.

— Няма. Тук ще бъда напълно щастлива. — Това беше лъжа, но какво беше още една лъжа след всички, които беше наговорила?

— Възможно е да има скитници наоколо — каза Бардолф. — Ще се чувствам много по-добре, ако ми позволите да поставя слуга пред вратата, Ваше благородие.

— Абсолютно не. — Еди беше категорична. — А сега си отивайте всички и ми изпратете Мери, защото копнея за сън.

— Можем да останем с теб — чу се тихо гласче. Беше на Сузана. — В това огромно легло можем да се съберем всички. — Кимна с глава към леглото.

Еди се усмихна — първата ѝ истинска усмивка за деня. Приблужи се до тях и коленичи пред Сузана. Жестът ѝ бе напълно естествен.

— Ценя предложението ти.

Сузана отстъпи назад. Само една крачка. Очевидно все още се страхуваше, че Еди ще се опита да я отнеме от Лейла, затова Еди се изправи и докосна нослето ѝ с пръст.

— Ако ме посетите утре, ще ти изсвиря друга детска песничка. — Усмихна се на Лейла. — Не се радвам да кажа това, като знам мнението ти за музикантите. Обаче Сузана има прекрасен глас. Сопрано.

Сузана, която нямаше представа какво означава това, се усмихна лъчезарно на Лейла.

— Разбрах — каза тя.

Лейла я взе на ръце и я подпря на хълбока си.

— Трябва да си лягаш вече. — Изпрати въздушна целувка на Еди. — Лека нощ, мила. О, чуй това! Отново вали.

— Долу ви чакат слуги с чадъри — каза Бардолф. — Но е възможно почвата да стане прекалено мокра — каза на Еди. — Въпреки това, няма причина да се тревожите. Кулата е тук от 1248 година и въпреки че реката приижда, никога в дългата си история не е заплашвала кулата. Тя ще остане на мястото си, независимо какво ще се случи. Нейно благородие накара да подсилят основите ѝ.

Бардолф отново поднесе подробно информацията. Еди настоя да ги изпрати до приземния етаж, прегърна набързо Лейла и Сузана и се върна в новата си спалня. Навсякъде имаше лампи, а в камината гореше огън. Но ако се изключеше пукането на дървата в огнището, цялата кула тънеше в тишина.

— Но това всъщност е добре — каза Еди на глас, окуражавайки сама себе си. Още утре сутринта щеше да вземе виолончелото си и да поднови графика си на свирене, който някога, в не толкова сложни времена, я правеше така щастлива.

Отвори прозореца и загледа замъка. Той се изправяше там, на хълма, и сега, когато здрачът се спускаше като тънко одеяло, още повече приличаше на вълшебен замък, излязъл от някоя приказка. От много прозорци струеше светлина, признак за многото хора вътре. Виждаше Мери да подтичва по пътеката. Идваше, за да я приготви да си легне.

Не мразеше слугите и ценеше това, което те правеха за удобствата ѝ. Но в тази малка стая цареше мир и беше толкова тихо, че чуваше всяка нота на птичата песен, долитаща от овощната градина долу.

Мислеше единствено за Гауан. Не се съмняваше, че ще бъде завладян от силен гняв, когато разбере, че бе пренебрегнала заповедите му за кулата.

Тя щеше да бъде искрена и да се държи зряло.

Щеше да бъде спокойна, да проявява разбиране и въпреки всичко щеше да бъде решителна.

Часове по-късно лежеше в леглото и продължаваше да мисли за това. Гауан вероятно беше вече обмислил проблема и бе подходил към него като към всяка друга задача. Неговата съпруга беше проблем,

който трябваше да разреши. Проблемът беше възникнал от отношенията им в леглото — тя не виждаше нещата така, но той гледаше на случилото се като на свой провал. Еди беше сигурна, че той не бе свикнал да се проваля в каквото и да било. Ако се налагаше, щеше да я завърже за леглото. Той щеше да реши проблема.

Не беше трудно да си представи какъв щеше да бъде резултатът. Тя щеше да лежи напрегната, докато той щеше да продължава и продължава. И тя нямаше да може да го спре, освен ако не се напиеше и не направеше нещо, което... да извика отвращение в очите му. След първата целувка онази вечер беше затворила очи, а когато ги беше отворила, бе видяла лицето му, напълно преобразено от отвращението.

Никога. При тази мисъл потрепери. Всъщност, дори самата мисъл за леглото я караше да трепери. Потта, например. Влажността. И въобще — всичко.

Трябваше ясно да му даде да разбере, че не може да се опитва да я накара да заобича тази мръсна работа. Нейните проблеми бяха и трябваше да си останат нейни. Не беше достатъчно наивна да мисли, че могат да се разрешат — имаше някои неща, които не можеха да бъдат решени. Бракът ѝ бе едно от тях.

След като му кажеше, че ще си тръгне, Гауан без съмнение щеше да ѝ крещи известно време. Обаче всичките му управители, адвокати и слуги щяха да го чакат. И накрая той щеше да се върне в замъка и някой ден щеше да се ожени за здрава и румена шотландска девойка, която щеше да му роди поне десет червенокоси деца.

От тази мисъл ѝ прилоша, но това трябваше да се очаква. Човек не може да не скърби за брака, пък бил той и кратък като този. Мъката не можеше да бъде преодоляна за ден-два. Гауан беше толкова... интелигентен, посветен на задачите, решителен.

У съпруга ѝ имаше магнетизъм, който се дължеше на стремглавостта, с която се спускаше във всичко, в това, как решаваше всеки проблем за минута, как търсеше отговорите. Гауан щеше да впрегне цялата си енергия и по отношение на нея, когато се върнеше. Всъщност тя не биваше да му позволява дори да влезе в кулата, защото той щеше веднага да измисли план как да осигури щастието на съпругата си в брачното ложе. При тази мисъл отново потрепери.

Можеха да обсъдят всичко, което той поискаше, и през прозореца.

Той бе най-мъжественият мъж, когото бе срещала, а тя бе наранила мъжествеността му, макар и без да искаше. Той нямаше да се спре пред нищо, за да успее, да се увери, че притежанието му ще остане до него и ще му осигури успех между чаршафите.

Можеше да се окаже с някоя друга жена. Слезе долу, взе дадения ѝ от Бардолф ключ и се заключи. Трябваше да приложи силата и на двете си ръце, но успя.

После се върна горе, горда с решителността си. Не се гордееше, че избухна в сълзи... макар че това беше разбираемо, когато сърцето страда. Спа до сутринта, изтощена от дългите часове плач. Беше много рано, когато я събуди песента на птиците. Тя скочи от леглото, отиде до прозореца и го отвори широко, за да приветства деня.

Лейла и Сузана идваха откъм замъка, уловени за ръце. Лейла беше вече облечена, макар да бе малко след шест сутринта. Носеше рокля, която Еди бе виждала и преди, памучна, със съблазнително, ниско изрязано деколте. Днес обаче носеше и шал, който скриваше пищните ѝ гърди.

Подпря брадичка на свитата си ръка и ги зачака.

— Изглеждаш по-добре! — извика ѝ Лейла. Гласът ѝ лесно достигна до нея в ранния утринен въздух.

— Добре съм. — Не беше вярно. Все още изпитваше силна болка, която едва успяваше да понесе. Но се учеше как да я затваря някъде дълбоко в подсъзнанието си, на тъмно.

Сузана подскачаше от крак на крак.

— Какво правиш? — извика тя.

— Нищо.

— Приличаш на принцеса от вълшебна приказка — каза Лейла.

Еди успя да се усмихне.

— Приличаш на Рапунцел.

— На кого?

— На Рапунцел!

— О, заради косата ти е — намеси се Лейла.

Мери беше сплела косата ѝ за през нощта, както правеше винаги, преди Еди да се омъжи и да открие, че съпругът ѝ иска косата свободна през нощта. Още едно нещо, което трябваше да прави за него. Тя го добави мислено към краткия списък.

Еди хвана дебелата си плитка и я преметна през перваза. Тя падна малко под него.

— По нея няма да може да се покатери принц — отбеляза презрително Сузана. — Дамата от моята книжка има толкова дълга коса, че стига до земята.

— Не искате ли да влезете през вратата, вместо да се катерите по жалката ми плитка?

— Мери ще дойде, придружена от един-двама слуги, за да ни донесе закуска — каза Лейла.

Еди забърза надолу по стълбите, превъртя ключа и им отвори вратата.

Гауан не дойде и този ден, което бе облекчение, разбира се. Нито на следващия, нито на по-следващия.

Еди се научи как да заключва мъката си през деня, но не беше така през нощта. Бездната в сърцето ѝ се отваряше в мига, в който оставеше виолончелото. Обаче строгата дисциплина от детството ѝ ѝ помагаше. Ако баща ѝ зарежеше всичко и поемеше към Шотландия — както бе сигурна, че ще направи след получаването на писмото ѝ — щеше да бъде при тях след седмица или десет дни.

Просто трябваше да оцелее дотогава.

ГЛАВА 36

На Гауан му бяха необходими два дни да намери подходящ мъж, когото да назначи за мирови съдия. Цялото му същество копнееше да се върне при Еди. Обаче беше стигнал до заключението, че не може. Не още.

Беше отишъл при нея студен като лед, но започваше да се учи как да се превърне в мъжа, който тя заслужаваше. Щеше да намери време за нея, за брака им. Назначи и нов управител. Този беше млад, на неговата възраст всъщност. Щеше да прави грешки, но щеше да се учи от тях.

Имаше само още едно нещо, което Гауан трябваше да свърши.

Онази нощ се изкъпа старателно, изпитвайки към тялото си същото отвращение, с което беше напуснал замъка. Извика карета и малко след това потъна в мрака на „Дяволската купа“.

Никой в кръчмата нямаше представа кой е той. Беше оставил прекрасните си дрехи в замъка и носеше дрехите на обикновен човек. Беше дошъл без слуги, а кочияша беше изпратил в конюшнията, на топло при конете.

— Какво ще пиеш? — запита го кръчмарят и го изгледа с безразличие.

— Уиски — каза Гауан и си спомни как косата на Еди грееше, медножълта, на светлината на свещите. Отблъсна спомена. Това задимено място нямаше нищо общо с Еди. Чувстваше се така, сякаш се намираше на единия бряг на огромно езеро, а тя бе на другия.

След втората чаша уиски започна да му става все по-топло. И самотата се понасяше по-лесно със замъглено зрение.

— Знам кой си — каза изведнъж мъжът до него. — Ти си херцогът!

Той изсумтя.

— Приличаш на баща си.

Гауан се обърна. Тук имаше сервитьорки, разбира се. Бяха красиви. Момичета с румени бузи и приятен смях. Гърдите им бяха

златисти на светлината на лампите.

Той се усмихна на най-хубавата. Тя беше може би на двайсет, не носеше брачна халка. Не че него го интересуваше дали е омъжена или не. Хрумна му, че се самонаказва, но бързо отблъсна неприятната мисъл.

Нямаше да се върне при съпругата си, докато не опознаеше женското тяло така, както познаваше езерото.

Сервитьорката се приближи до него без никакво смущение, пробивайки си път през тълпата. Застана между изпънатите му крака, а от нея се носеше мирисът на бира и топла жена. Усмивката ѝ беше весела и сладна.

Прокара ръка по бедрото му. Винаги си беше казвал, че нито една жена няма да устои на титлата му и затова не може да се възползва от предложенията. Сега разбра, че мисленето му не е било правилно. Тази жена не знаеше нищо за положението му в обществото. Тя искаше само здравите мускули, които галеше. Усмихна му се още по-примамливо.

— Казвам се Елза — каза и плъзна пръсти още по-нагоре.

— Гауан. — Той се облегна назад и я остави да прави каквото поиска.

— Ти си от мрачните, нали? — каза тя тихо като въздишка. — Това ми харесва. Огромен и мрачен.

Пръстите ѝ се плъзнаха към слабините му. Той инстинктивно протегна ръка и хвана нейната.

— Да, тук е обществено място и има много хора — каза тя и усмивката ѝ стана по-широка. Той безстрастно отбеляза, че усмивката ѝ няма нищо общо с титлата му.

— Искаш ли да се качиш горе? — наведе се тя и прошепна в ухото му. Едрите ѝ гърди погалиха неговите. — Мога да се измъкна за малко. — Обърна глава да го целуне и той се отдръпна рязко.

— Без целувки.

— Може би ще успея да променя решението ти — изкикоти се Елза.

Той се изправи и я хвана за ръката.

— Какъвто бащата, такъв и синът — измърмори мъжът до него. Гауан го изгледа. Мъжът изсумтя. — Да, и той гледаше като теб. Да, и изражението на очите му беше като твоето.

Мъжът отново се наведе над чашата си, а Гауан последва закръгленото задниче на сервитьорката през тълпата.

ГЛАВА 37

Еди, макар и бавно, започна да приема, че Гауан може да не си дойде у дома със седмици. Не искаше да я види. Тя бе такъв абсолютен провал, че той не искаше да се върне при нея. Разбираше, че в леглото тя никога нямаше да е това, което искаше той. Или пък беше решил, че не може да ѝ има доверие.

Откри, че непрекъснатият плач нощем е предизвикал болка в гърлото ѝ. Сълзите отнемаха апетита ѝ. Беше по-лесно да забрави всичко и с часове да свири на виолончелото си. Свиреше дори след като ръката, която държеше лъка, се умореше. Не искаше да седи в тишината, защото тогава мислите ѝ бяха оглушителни.

Баща ѝ щеше да дойде след около седмица, а междувременно слугите сновяха между кулата и замъка като трудолюбиви мравки. Неочаквано, тя започнала харесва много Бардолф. Той никога не показва — дори с най-дребен жест — че не одобрява решението ѝ, макар че, както отбеляза Лейла, това вероятно се дължеше на факта, че той не одобряваше абсолютно нищо.

Той постави слуга пред вратата в основата на кулата през деня, за да ѝ е лесно да изпраща бележки на Лейла и да вика Мери при себе си. Той я посещаваше два пъти на ден. Един ден ѝ каза, че сред слугите настанала кавга заради въртенето на два часа в кулата.

— Защо, за бога? — запита тя.

Бардолф стисна устни.

— Искат да ви чуят да свирите, Ваше благородие.

По-късно Лейла ѝ каза, че под прозореца ѝ се събирала тълпа, която ставала все по-голяма с всеки ден.

Значи Еди имаше първата си публика. Те никога не издаваха и най-малък звук и така тя не им обръщаше внимание, а работеше, отново и отново, върху определени мелодии и части от тях, докато не останеше доволна. И едва тогава изсвирваше цялото произведение.

Един ден чу Лейла да вика, останала без дъх, и отвори прозореца. Мащехата ѝ тичаше надолу по хълма и размахваше писмо.

— Какво има? — извика Еди.

— Писмо от баща ти! — задъхваше се Лейла. — Той идва!

— Да, аз го помолих да дойде. — Сърцето на Еди се сви. Той щеше да я отведе, разбира се. Нали тя искаше това.

— Не, не, той дори не знае за писмото ти! — извика Лейла. — Вероятно вече е бил тръгнал, когато то е пристигнало. Пише, че идва, защото му липсвам! — Лицето ѝ грееше. — Остават му само три или четири дни път дотук.

— Прекрасно! Ще бъде така радостен да се запознае със Сузана.

— Да — извика Лейла. После сведе ужасен поглед към тялото си. — А аз съм още по-дебела!

Еди се засмя.

— Изглеждаш прекрасно.

Лейла приличаше на красива, румена и закръглена матрона, която обича съпруга и детето си и няма никакви тревоги относно любовници на име Уинифред.

Лейла четеше писмото отново.

— Идва, за да ме отведе у дома — каза и избърса една сълза, търкулнала се по бузата ѝ. — Казва, че не е разбрал колко ме обича, докато не съм заминала за дома на родителите си.

Еди се дръпна от прозореца и затича надолу по стълбите.

— О, господи! — извика Лейла, когато Еди отвори вратата на кулата. — Ами ако промени решението си?

— Няма — каза Еди. — Татко те обожава, Лейла. Може и да му е било необходимо известно време, но го е разбрал.

— Можем всички заедно да си отидем у дома — каза Лейла. — Като съм е. — Притисна писмото до гърдите си. — Прочетох го десет пъти, преди да дойда при теб, защото не можех да повярвам. Обаче го познавам. Той е искрен.

— Така е — каза Еди и кимна.

— Пише, че няма никаква Уинифред и никога не е имало. Беше така болезнено да не съм единствената, която обича — каза Лейла. — Няма нищо по-лошо от това да си в брак с човек, който по-скоро те презира, отколкото обича.

Сърцето на Еди прескочи един удар, после заби отново.

— О, мила, нямах предвид теб! — извика Лейла. — Ти си така смела! — През последните дни бяха прекарвали много часове в

разговори за Гауан. Лейла го мразеше. А Еди бе много по-отчаяно влюбена в него, отколкото мислеше за възможно. Прекарваше нощите си в плач и се събуждаше изтощена, спомняйки си нощта, в която бе свирила за него...

Беше я целунал така интимно. Тя можеше да го целуне по същия начин. В мечтите ѝ пръстите ѝ обхождаха всеки сантиметър от тялото му.

През по-голямата част от времето, което прекарваша в леглото, тя беше със затворени очи, но беше видяла достатъчно. Непрекъснато си го спомняше такъв, какъвто беше в хотел „Нерот“, когато бе станал от леглото. Извивките на тялото му, силата и красотата му...

И неизбежно си спомняше как я гледаха потъмнелите му очи — сякаш тя бе всичко, което той искаше на света. После избухваше в сълзи.

Точно в този миг по пътеката се зададе Бардолф и се присъедини към тях.

— Както, сигурна съм, лейди Гилкрисст ти е казала — информира Еди икономка, — баща ми ще бъде тук след няколко дни. Предполагам, че пътува с камериера си.

Бардолф се поклони.

— Ще приготвя стая за лорд Гилкрисст.

— Ще останем само два дни. Щом той си почине, ще тръгнем веднага. Ще поискаме още две карети — една за виолончелото ми и втора — за слугите и жената, която ще се грижи за Сузана.

За първи път видя истинска реакция, изписала се по лицето на управителя. Челюстта му увисна.

— Какво?

Тя повдигна вежда.

— Добре ли си, Бардолф?

Той се съвзе и се поклони.

— Аз мисля, че ще имаме нужда от още три, а не от две, карети — намеси се Лейла. — Имам доста багаж, а Сузана има много играчки, с които няма да иска да се раздели.

Еди се усмихна.

— Селото — каза мащехата ѝ виновно. — Толкова хубаво място през следобед. И след като веднъж реших, че Сузана има нужда от

нови рокли, ми се струва, че е толкова лесно да се отбием там, колкото и да извикаме шивачката тук.

— Три карети, ако можете да ни отделите толкова — каза Еди, обръщайки се отново към Бардолф. — Разбира се, ще ги изпратим обратно веднага щом стигнем в Лондон.

Лицето на Бардолф имаше странен цвят — като изсъхнал пергамент.

— Сигурен ли си, че си добре? — повтори тя.

— Да, Ваше благородие — каза той с онзи сух тон, който не беше чувала напоследък.

Тя кимна и той тръгна бързо нагоре по пътеката.

— Тъкмо когато започвам да мисля, че е човек — каза Лейла, — той показва отблъскващата си страна. Но трябва да призная, че никога не съм виждала някой да работи толкова много и така упорито. Той става с пукването на зората и никога не спи.

Отново започна да вали. Еди дръпна Лейла вътре и започнаха да изкачват стъпалата.

— Кой би помислил, че в Шотландия е толкова влажно? Мислех, че Англия е известна с дъжда си, но никога през живота си не съм виждала толкова много вода.

— Много е уютно в кулата ти — каза Лейла. — Трябва да видиш колко студено става понякога в детската стая. Преместих повечето играчки на Сузана в друга стая, докато... — Тя продължи да говори, а Еди се опита да си представи как ще се качи в каретата. Да изостави кулата, Бардолф, слугите... И Гауан.

Фактът, че не се бе върнал, нито бе изпратил съобщение, щеше да направи нещата по-лесни. Ако съпругът, който вечно разрешаваше някакъв проблем, искаше да разреши този на брака им...

Щеше да се върне. Лейла се беше обърнала изцяло срещу Гауан и непрекъснато повтаряше, че друг мъж на негово място щеше да се върне. Но всеки път, когато Еди се опиташе да си представи такова нещо, виждаше очите на Гауан и си спомняше как я гледаше той.

Истината тежеше на душата ѝ — тя нямаше да обича друг мъж, освен Гауан. Значи любовта на живота ѝ щеше да бъде музиката.

ГЛАВА 38

Време беше да се върне у дома. Дъждът плющеше по повърхността на езерото, а вятърът образуваше вълни в близост до брега. „Всичката тази вода ще прелее към по-ниското“, помисли си разсеяно Гауан. Нямаше значение. Плановете за евакуация на селата по течението на Гласчъри бяха направени отдавна и Бардолф щеше да се погрижи да бъдат изпълнени, ако възникне необходимост. Щеше да тръгне на следващата сутрин.

Вратата се отвори и Гауан вдигна рязко глава. Беше пристигнал всекидневният доклад. Тази седмица Бардолф не беше написал и дума за Еди и Сузана и дори за лейди Гилкрисст, макар той с неохота да откриваше, че отново мисли за нея като за Лейла. Трудно беше да мрази Лейла, макар тя да не го мислеше за достатъчно мъж. Непрекъснато чуваше ридаящия глас на Еди: „Тя ми е като майка“. Трябваше ли да я осъди, че беше казала на майка си?

По-рано подобни мисли щяха само да засилят гнева му. Но беше глупаво да се мразят майките и той го знаеше. Наистина беше глупаво.

След като прочете доклада на Бардолф, Гауан извика слугата, който го бе донесъл от Крейгивар. Той докладва, че всички в замъка говорят само за музиката на херцогинята.

Гауан смръщи вежди, объркан.

— Нима чуват от коридора?

Слугата прекара само около час в замъка, преди да потегли обратно. Но той разбра, че Нейно благородие изнася рецитал всеки следобед, но някъде другаде, а не в замъка. Помисли си, че е някъде до реката. И всички, които са свободни, отиват да я слушат.

Еди изнасяше рецитали за слугите. Идеята, че собствените му слуги я виждат с разтворени крака, със затворени очи и полюляваща се в такт с музиката... Болката в гърдите отново се отвори.

Чувството не беше ново. Една нощ, когато беше момче на шест или седем години, баща му го беше хванал за ръката и го бе стиснал толкова силно, че Гауан бе започнал да вика от болка, макар да знаеше,

че не бива да показва слабост пред баща си. И, разбира се, херцогът се беше ядосал. Беше го стиснал още по-силно и бе усукал кожата така, че Гауан бе започнал да плаче... И тогава кучето му, неговата смела и вярна Моли, беше излаяла, бе скочила високо и бе ухапала херцога по бузата. Раната бе само драскотина, но не зарасна правилно и Негово благородие носи белега до деня на смъртта си.

Гауан никога не забрави как баща му хвана Моли за задните крака и я хвърли в бушуващите води на реката. Той видя главата ѝ за миг, после тя се скри.

На следващия ден вървя с часове покрай реката. По онова време Бардолф бе млад слуга, чиято задача бе да наглежда наследника. Те вървяха и вървяха, Бардолф така и не предложи да се върнат обратно и никога не каза и дума за това, че Гауан плачеше и се препъваше.

Така и не я намериха. Възможно беше реката да я е отнесла чак до морето. А може би беше излязла някъде на брега...

Обаче не вярваше в това. Дори по онова време, на тази крехка възраст, не вярваше във вълшебни приказки. Беше видял главата ѝ да потъва, а не беше я видял да изплува.

Споменът върна болката така, сякаш това се бе случило вчера. Разбира се, беше истинско светотатство да сравняваш кучето си със съпругата си. Моли беше смела, но беше глупаво същество. Тя го обичаше и му беше вярна. Нямахме никаква прилика със своенравната му съпруга, която не беше негова и никога нямаше да бъде.

А ето, че той беше като обладан от нея. Нямахме значение какво Еди е направила или не е направила. Той я обичаше. Чувстваше се така, сякаш му бяха отрязали някаква жизненоважна част и то само защото не я виждаше, когато влезеше в стаята.

Икономът отново отвори вратата, и то точно в мига, в който той извърна поглед от прозореца, по който се стичаха едрите капки дъжд.

— Ваше благородие, има спешно съобщение от мистър Бардолф.

Сякаш ток премина от върха на главата до петите на Гауан. Нищо не беше спешно, освен смъртта.

Смъртта винаги беше спешна.

Отвори писмото толкова бързо, че откъсна ъгълчето на листа и то падна, като се въртеше, на пода. Прочете писмото. Прочете го отново, след това го прочете и трети път. Бардолф вероятно грешеше.

Не беше възможно Еди да го напусне. Какво ли мислеше тя? Не можеше да го напусне. Бяха женени.

Разбира се, Гауан се беше замислил дали той да не я напусне. Но идеята се беше изпарила от главата му, когато се бе отдалечил на двайсет минути от замъка. Дори първата нощ, докато лежеше в една странноприемница по пътя към Високите земи, трябваше да впрегне цялата си воля, за да не се върне в замъка и да не я помоли да го пусне отново в леглото си.

Вниманието му отново бе привлечено от листа хартия в ръката му. Лейла, Сузана и Еди щяха да си тръгнат. Семейството му. Не. Захвърли писмото и излезе от стаята.

— Разбира се, Ваше благородие — каза икономът след миг и се поклони. — Каретите ще бъдат готови рано сутринта.

Гауан погледна през прозореца. Все още бе ранен следобед, но небето бе грозно сиво.

— Ще тръгна сега.

Икономът премигна.

— Могат да приготвят каретата за два часа... за час... но ще тръгнете ли без камериера си? — Последните думи излязоха от гърлото му пискливи, но Гауан вече вървеше по коридора.

Имаше коне в конюшните по целия път. Ако пътуваше с добра постоянна скорост и сменяше конете, можеше да е в Крейгивар след около трийсет часа.

Петнайсет минути по-късно той беше топло облечен и наблюдаваше с раздразнение как конярят проверява седлото.

— Той не обича дъжда — посъветва го конярят. — Възможно е да се уплаши, затова внимавайте, ако нямате нищо против да го кажа, Ваше благородие.

Нямаше. Никога не беше падал от кон. Никога.

Но винаги си има първи път за всичко.

След три дни Еди накрая се предаде и запита Бардолф дали е информирал херцога за заминаването им. Бардолф предаде, с поклон, че не одобрява продължилото отсъствие на Гауан, което за нея бе утеха, макар и да бе странно.

На следващата сутрин земята бе мокра от попилата в нея вода, а реката бе станала по-широка и по-бърза. Вече не приличаше на дебела мързелива змия, а течеше бърза и буйна. Вече не ромолеше тихо, а бучеше и мелодиите на виолончелото звучаха така, сякаш реката образуваше фон, свирейки на втори инструмент.

Каретата на лорд Гилкрисл спря пред замъка по обяд. Еди я видя от кулата, но реши, че Лейла и баща ѝ имат нужда да останат насаме. Щяха да отидат при нея, когато бяха готови. Помоли се тихо баща ѝ да заобича Сузана така, както вече я обичаше Лейла.

След два часа чу смях и погледна през прозореца. Те вървяха по пътеката. И тримата. И Сузана държеше графа за ръката. Подскачаше до него като малка коркова тапа.

Най-после нямаше нужда да ги пита дали са щастливи. Лицето на Лейла сияеше, както и това на лорд Гилкрисл.

— Той съжалява — прошепна Лейла, докато баща ѝ показваше на Сузана как да дърпа струните, за да извлече от тях детската песничка за Джак. — Аз също му казах, че съжалявам и че не съм флиртувала истински с другите мъже. И че е единственият, когото обичам и някога ще обичам. А той...

Еди я прекъсна с целувка.

— Това е между вас двамата, мила.

Лейла я взе в прегръдките си.

— Ти си най-добрата и най-мъдрата ми приятелка.

След малко се върнаха в замъка. И четиримата. Докато вървяха по пътеката, Сузана дръпна Лейла напред, а бащата на Еди каза, много тихо:

— Толкова съжалявам, мила моя. Направих ужасен избор, когато приех предложението на Кинрос.

Очите на Еди се напълниха със сълзи.

— Не, не си. Аз го обичам.

Той поклати глава.

— Ще си дойдеш у дома, а аз ще анулирам брака, дори да трябва да говоря с краля. Всъщност ще говоря с краля. И предполагам, че той ще уважи желанията ми.

— Трябва да си починеш след пътуването — каза Еди, неуспяла да потисне надеждата, че Гауан все пак ще се върне и че тя ще го види още веднъж.

— Мога да си почивам и в каретата — отговори баща ѝ. —
Време е да си идем у дома, Еди.

И макар че сърцето я болеше, тя кимна. Беше глупаво да седи затворена в кулата, барикадирана срещу съпруга, който не си правеше труд да чука на вратата ѝ.

След ранната вечеря, тя се върна в кулата и заключи вратата, макар че съпругът ѝ не се връщаше, след което се изкачи по стълбите с чувството, че силите ѝ са изцедени. Лейла и баща ѝ бяха щастливи. Очевидно бяха разговаряли — разговаряли истински. И което бе дори повече, Еди имаше определеното чувство, че Сузана ще ги сплоти. Неспокойствието на Лейла си бе отишло, а очите ѝ блестяха от щастие.

Дъждът удряше по прозорците като гост, на който не отварят, затова накрая тя ги отвори. В стаята нахлу хладен въздух, а тя си легна и се зави. Беше едва осем часът, но тя заспа, заслушана в грохота на реката, втурнала се към морето.

ГЛАВА 39

Гауан влезе в конюшната около единайсет вечерта, слезе от коня и хвърли юздите на съненото конярче. Влезе в замъка през кухненските помещения, за да не го види някой слуга, който, без съмнение, щеше да информира Бардолф.

Големите огънове във фурните бяха загасени през нощта и никой не се размърда, освен котката, чиито жълти очи проблясваха. Гауан взе една газова лампа, запали я, изкачи слугинското стълбище и тръгна по коридора. Не отиде в своята спалня, а в нейната.

Отвори вратата и откри, че в стаята цари абсолютен мрак. Завесите бяха спуснати, огнището — студено. В стаята беше студено, прекалено студено. И тя беше празна. Дори миришеше така, както миришат отдавна необитаваните стаи. Остави лампата на полицата над камината и с безразличие забеляза, че ръката му трепери. Страхът се загнезди дълбоко в него. Застина и остана така, вцепенен, бавно осъзнавайки какво вижда.

Тя си беше отишла. Леглото беше оправено, стаята — празна.

Имаше само един предмет — книгата с поезия. Душата му заплака от болка, а стомахът му се разбунтува така, сякаш се канеше да повърне. Отиде до масичката, взе проклетата книга и я пъхна в джоба си.

Но нали беше преброил дните от пристигането на писмото на Бардолф в имението във Високите земи. Трябваше да пристигне, преди тя да е заминала за Англия. Но тя не бе излязла от тази стая преди часове. Прах беше покрил всичко. Нямахте я от дни.

Излезе от стаята с вкаменено лице. Като стигна приземния етаж, двама слуги скочиха от столовете си. На лицата им беше изписана тревога.

— Кога си тръгна херцогинята? — запита. Гласът му, гневен, излезе като ръмжене от гърлото.

Единият остана с отворена уста, другият каза:

— Да си е тръгнала, Ваше благородие?

Бяха идиоти.

— Кога си тръгна тя за Англия? — извика той. — Кога съпругата ми ме напусна?

Еди сънуваше, че бушуващите води на реката я викат. Невъзможността на съня я събуди — реката не можеше да я вика по име. Но дори будна, чу отново името си. Отиде до прозореца и се наведе над него. Нощта се бе спуснала и макар че продължаваше да ръми, дъждът бе намалял значително. Под прозореца стоеше Гауан, обвит в мрак.

Тя отвори уста, но от нея не излязоха думи.

— Вратата е заключена! — извика той. — Можеш ли да слезеш и да ми отключиш?

Еди се съвзе. Беше се подготвила за този миг, знаеше какво да каже.

— Няма да разговарям с теб посред нощ, Гауан — извика в отговор. — Лягай си. Ще говорим сутринта, преди да замина.

— Еди, не можеш... Не можеш наистина да искаш да ме напуснеш. — Не извика, а каза изречението с нормален глас, обаче тя чу ясно всяка дума. Значи така. Щеше да разговаря с нея само защото не искаше тя, неговото притежание, да му се изплъзне. Вероятно съобщението на Бардолф го беше убедило да дойде.

— Лека нощ, Гауан.

— Планираше да се върнеш в Англия, без дори да говориш с мен? — Щеше да се разсмее на недоверието му, ако не й се плачеше.

— Можехме да разговаряме по всяко време през последните две седмици, ако беше избрал да се върнеш.

— Щях да се върна и ти го знаеш. Мислех... Мислех, че можем да поговорим, Еди, истински да поговорим.

— Е — каза Еди, завладяна от силно разочарование, което я притискаше към земята като непосилно бреме, — следващия път, когато искаш да разговаряш със съпругата си, Гауан, ще трябва да й отделяш повече от час на вечеря и посещенията в спалнята й, когато можеш да се откъснеш от управлението на именията си. Но това ще бъде вече втората ти съпруга.

— Не искам друга съпруга!

Разбира се, не можеше да побегне сутринта, преди да е говорила с него. Брактът, пък било то толкова кратък и така бурен като техния, трябваше да се уважава.

— Ще говорим сутринта. Сигурна съм, че татко ще се съгласи да отложи пътуването с ден.

— Не можеш да ме напуснеш! — Гласът му проряза като нож боботенето на реката.

Еди застави студените си влажни пръсти да пуснат перваза на прозореца.

— Свърши, Гауан. Тръгвам си. — Затвори прозореца. И го заключи.

Гауан гледеше втренчено кулата. Беше отказала. Цялото тяло го болеше от ездата и от падането в канавката.

Конят му беше избягал и той вървя пеш почти час, докато стигне следващото село, където превързаха ребрата му и откъдето купи друг кон, като плати три пъти повече, отколкото струваше животното. После бе яздил още пет часа въпреки болките в ребрата.

Но Еди беше заключила вратата, а после и прозореца. След минута той влезе отново в замъка и отърси водата от пелерината си, както правят мокрите кучета. Тръгна нагоре по стълбите и едва не се сблъска с Лейла. Тя спря рязко, челюстта ѝ увисна.

— Добър вечер — каза той, изпитвайки отново унижение. Тази жена знаеше...

Мисълта замря, като погледна в очите ѝ.

— Ти! — каза тя, като го прободеше с пръст в гърдите. — Искам да говоря с теб.

Лейла гореше като факла, когато тръгна пред него към кабинета.

— Съпругът ми също ще говори с теб — заяви и се обърна с лице към него, когато той затвори вратата.

Изглежда, че провалът му като съпруг бе станал обществено достояние.

— Как се осмеляваш? — извика Лейла. — Как се осмеляваш да се отнасяш така със съпругата си? — Спусна се към него като ангела на отъмщението. — Как можеш да кажеш такива обидни думи на човек, който ти е скъп? Достоен си за презрение, Кинрос. Презрение!

Сякаш в кабинета му бе влязла някоя от гръцките фурни и той я гледеше точно така, както би гледал някоя от гръцките богини.

— Двамата с Еди трябва да разговаряме. Имаме доста неща да обсъдим.

— Това е доста слабо казано.

— Искам да знаеш, че не ми харесва ролята, която играеш в брака ми — заяви той.

Забеляза за миг в очите ѝ чувство за вина.

— Не трябваше да казвам на Еди някои неща за брака. Извинявам се.

— Не ни помогна — каза той, подбирайки внимателно думите си. — Но след като имах време да помисля, осъзнах, че Еди те смята за своя майка. Сигурен съм, че тя и аз ще успеем да изковем нова...

— Ти си идиот! — прекъсна го пълният с презрение глас на Лейла. И да беше изпитвала разкаяние, то очевидно се бе стопило. — Нямах никаква представа какво си ѝ причинил, нали?

— Спорихме — отговори Гауан и гневът отново го завладя. — Това се случва във всички бракове, лейди Гилкрисст. И вие сте преживели известни трудности.

— Нито аз, нито съпругът ми някога сме изричали такива неща, каквито ти си казал на Еди. Повярвай ми, Джонас можеше да ме лиши от цялото ми себеуважение, ако искаше. Обаче никога няма да го направи, и то не само защото ме обича, но също и защото знае какво надхвърля благоприличието.

Настъпи миг тишина, преди Гауан да извика невъздържано:

— Как се осмеляваш да ми говориш така!? — В поведението му не бе останала и следа от добро възпитание.

Тя дори не трепна, просто скръсти ръце на гърди и го изгледа с нескрито презрение.

— Сега виждам мъжа, който Еди ми описва. Не можеш да ме изплашиш с нрава си. И аз си имам своите недостатъци. Но никога, дори и след милион години, няма да причиня на човешко същество това, което ти причини на Еди. Никога.

Думите ѝ най-после проникнаха зад стената от гняв.

— За какво говориш, по дяволите? От устата ти звучи така, сякаш съм я ударил. Не съм сторил нищо на Еди!

Тя сякаш щеше да го прободее с поглед.

— О? Нищо не си направил? Жената, която видях, лишена от цялото си себеуважение, вярваща, че е провал като майка и любовница,

това не е било твоя работа? Защото аз мисля, че е било!

Той я гледаше втренчено.

— Може и да се е престорила, че е стигнала до оргазъм, и какво? Толкова си бил завладян от собствените си чувства, че дори не си забелязал. Кое е по-голямо престъпление?

Не казваше нищо, което той вече да не си беше казвал.

— Ти си идиот! — каза Лейла. — Ти, високомерен, невъзможен...

— Започваш да се повтаряш.

— Отнесъл си се с нея така, сякаш е направила нещо отвратително с първия си оргазъм. Казал си й, че лежи безчувствена като палачинка, след като няма представа, какво трябва да прави в леглото. Сега тя мисли, че никога няма да изпита удоволствие, ако не се напие, защото ти си й казал така! И по-лошо, убедил си я, че няма да бъде добра майка. Еди! Как си могъл да говориш така на Еди, една от най-любящите жени, които познавам.

— Тя ми написа писмо, в което ми каза, че не иска деца. — Но дори когато думите излязоха от устата му, разбра, че е изопачил истината. Еди му беше писала, че не иска деца веднага, а не че въобще не иска деца. — А когато срещна Сузана, стана очевидно...

— Не, глупако! — извика Лейла. — Сузана е моя, Еди няма никакъв шанс. Тя никога не е държала бебе в ръцете си, знаеше ли го? Баща й не й позволяваше да играе с другите деца, защото бе по-важно да запази таланта й. Би могла да спечели Сузана с времето, но не, ти ми даде детето, без дори да обсъдиш това с нея! После остави собствената си съпруга да плаче на пода, след като я беше лишил от всичките й достойнства като жена.

Гауан просто я гледаше мълчаливо.

Тя се приближи към него и отново го прободя с пръст.

— След което си излязъл от стаята и си затръшнал вратата, разтревожен, защото си купил повредена стока. Като че ли ти, досаден и глупав бюрократ, си достатъчно добър да целуваш крайчеца на роклята й. Ти, който дори не знаеше какво е виолончело.

Гауан не можеше да проговори.

— Ти си простак! — продължи Лейла, но вече по-тихо, защото той не отговаряше на нападките й. — Ожени се за най-красивата и любяща жена в Англия — а и в Шотландия също — и когато разбра

колко си неадекватен в леглото, обвини нея. Нека ти кажа нещо, херцоже. — Още едно пробождане с пръст.

Той едва дишаше, струваше му се, че дробовете му са пълни с нагорещен въздух.

— Единствената причина, поради която не си чул преди думата неадекватен, е титлата ти. Това е. Не се самозаблуждавай, че Еди не може да изпитва удоволствие. Ти си проблемът. А онези задоволени жени, с които я сравняваш? — Удари с юмрук по масата, толкова беше ядосана. — Всяка една от тях те е излъгала.

Гауан, като в мъгла, осъзна, че Еди очевидно не беше казала на мащехата си, че той също няма никакъв опит. Не че имаше значение.

Долната устна на Лейла трепереше.

— Смачкал си я, сякаш е порцеланова чиния, която си купил от уличен пазар. И си я оставил с разбито сърце. Откакто замина, тя само свири на виолончелото си. Защото си я накарал да помисли, че само в това я бива. Изгубила е толкова много от теглото си, че изглежда като болна от туберкулоза. Убедена е, че ще бъде ужасна майка и че нито един мъж няма да я обича. Вероятно никога няма да може да изпитва удоволствие в леглото, защото си й показал отвращението си. Ти, презрян... — Обаче риданията вече я задушаваха и останалите й думи бяха неясни.

Гауан не помръдна. Портретът, нарисован от нея, бе толкова грозен, че той стоеше като закован на мястото си, смътно съзнавайки, че е преbledнял.

Лейла се държеше здраво за масата, навела глава, и ридаше. Вратата се отвори. За секунда всички замръзнаха на местата си, след което лорд Гилкрист се стрелна покрай него. Взе Лейла в прегръдките си, тя зарови глава на рамото му, а той започна тихо да й шепне нещо. Изглежда, че двамата Гилкрист бяха отново заедно. Не че това го интересуваше особено.

Наистина ли беше причинил това на Еди? Какво беше сторил? Започна да се рови в спомените си. Изведнъж си спомни ужаса в очите й, когато той бе заявил, че не знае как да се държи с децата, риданията й, настояванията й, че е направила опит със Сузана, мълчаливата й мъка.

Спомни си как й крещеше и я обиждаше, как я нарече безчувствена като палачинка. Тя гърчеше ръце като живи пламъци,

подлудяваше го със сдържаните ридания в гласа си, с...

Беше ли я накарал да се почувства така, сякаш го отвращава?

Лорд Гилкрисст сложи нежно съпругата си да седне на стола, обърна се и удари Гауан под брадичката толкова силно, че той падна на пода като повалено дърво, без да има време да се обърне встрани, за да предпази лявата си ръка.

— Това е за дъщеря ми! — изръмжа Гилкрисст, застанал над него. — Не мисли, че не мога да анулирам брака, защото мога. Ще кажа на краля, че един проклет шотландец е превърнал дъщеря ми в сянка само за няколко седмици. И не мисли, че ще задържиш зестрата й. И да не си посмял някога да посетиш бална зала в Англия в търсене на следващата си съпруга. Ще се погрижа всички мъже в страната да предпочетат да изпратят дъщерите си в Америка пред това да ги омъжат за теб.

Тялото на Гауан го заболя ужасно от удара в твърдата повърхност — макар че подът бе малко по-добър от канавката — и той едва успя да регистрира факта, че Гилкрисст изведе съпругата си от стаята.

Не беше просто болката, а съзнанието, че е лишил Еди от самоуважението й, от достойнството й. Беше наранил единствения човек в света, когото обичаше. Беше я съсипал. Беше й отнел...

Грозната истина пулсираше ведно с физическата болка, която пронизваше лявата му ръка така, сякаш горящ ръжен се простираше от кокалчетата на пръстите му до лакътя. Ребрата също го боляха така, че едва си поемаше въздух.

Едва беше успял да седне на пода, когато в стаята влезе Бардолф. Гауан си пое дълбоко дъх и сякаш в ребрата му бе запален огън.

— Помогни ми да стана — каза.

Към него се приближиха стъпки и той вдигна поглед.

Обикновено не мислеше за Бардолф като за мъж, десетина години по-възрастен от него; обичайно смръщените му вежди го караха да изглежда поне трийсет години по-възрастен.

Но сега осъзна, че до този момент не е виждал Бардолф в миг, когато наистина не одобрява нещо.

— Напускам — заяви управителят му, втренчил поглед в Гауан, без да помръдне дори пръст да му помогне. — Можете да сметнете това за предизвестие.

Гауан се бе подпрял на дясната си ръка, за да може да се изправи без натиск върху лявата. Бардолф пристъпи напред и ритна ръката му, с което го лиши от равновесие. Гауан отново падна и от устните му излезе приглушено стенание.

Бардолф не можеше да го мрази повече, отколкото той мразеше себе си.

— Не исках да го направя — каза Гауан, втренчил поглед в краката на стола пред себе си. — Обичам я.

Мълчание.

Дори не беше сигурен, че Бардолф е все още там. Може би изчакваше подходящия момент да го ритне в бъбреците.

— Толкова много я обичам. — Гласът на Гауан заседна в гърлото му и, за първи път, откакто Моли бе изчезнала под водата, той изгуби контрол. С отчаяния вик на душа, която страда, каза: — Обичам я повече от...

Груба длан сграбчи лявата му ръка и го изправи на крака. Агонията бе така силна, че той неволно извика.

— Исусе, Мария и Йосифе, рамото ви е изместено! — възкликна Бардолф.

— Ребрата ми също са наранени. Паднах от коня.

— Това не е достатъчно добро извинение за двуседмичното ви отсъствие — каза управителят, отстъпи назад и скръсти ръце на гърди.

Гауан се извърна.

— Истината е, че на нея ще ѝ е по-добре без мен. Превръщам се в баща си.

— Майка ви беше пристрастена към алкохола дълго преди да срещне баща ви. Всички в домакинството го разбраха само за седмица. Истинско чудо, че не сте роден малоумен.

Гауан бавно пое информацията.

— Все още имате шанс. — Бардолф говореше тихо, гласът му приличаше на ръмжене. — Тя не си е тръгнала. Направих за вас всичко, което можах, а вие сте неблагодарен. Осигурих ви време да си дойдете у дома, като направих кулата обитаема. Всеки мъж в този проклет замък е готов да пълзи на колене до Палестина за едно докосване на устните ѝ, а вие я оставихте сама, да плаче за вас.

Защо не се беше върнал още след първите десет крачки, направени извън входната врата? Защо беше обърнал гръб на

единствения човек, когото обичаше, и го беше оставил да плаче? Разкаянието го изпълваше и предизвикваше болка в сърцето, по-остра и по-жестока от тази в рамото.

Гауан излезе през входната врата, без дори да забележи управителя, който я отвори за него.

Като стигна кулата, се облегна на стената, подслонил се от дъжда и опитвайки се да се съвземе. Беше наранил Еди толкова лошо, че тя бе загубила доверие в способността си да обича дете — изруга и ругатнята излезе дълбоко от сърцето му — и някак си бе успял да я убеди, че се е държала отвратително в прегръдките на удоволствието.

И тя щеше да го напусне. Разбира се, че щеше да го напусне. Изправи се и залитна, а пукнатите му ребра отправиха предупреждение.

Еди бе единственият човек на света, който имаше значение за него. Баща му и майка му си бяха отишли, но и двамата имаха толкова много свои проблеми, че не се обичаха достатъчно. А обичта, която той изпитваше към тях, също се бе стопила отдавна. Моли също си беше отишла. Лелите му бяха сърдечни — но това в най-добрия случай. А Лейла беше осиновила Сузана.

Но Еди го обичаше. Беше му го казала и той трябваше да ѝ вярва. Да, трябваше да повярва на двете думи, които му бе казала точно преди да я изостави. А щом го обичаше, можеше да му прости. Мракът съществуваше и дебнеше зад внимателно подредения му живот, обаче той щеше да го прогони.

Трябваше да ѝ каже. Трябваше да сложи сърцето си в краката ѝ.

Интимността бе нещо, което можеха да изследват заедно, но решимостта му да следва предварително направен план бе провалила всичко. Беше така отчаян да ѝ достави удоволствие, че беше съсипал всичко между тях.

Ако просто беше признал невежеството си, тя щеше да му вярва. И можеха заедно да намерят пътя. Обаче той се страхуваше. Страхуваше се да не се провали, страхуваше се, че тя ще го презира — така, както го беше презирал баща му. Това беше истината.

Направи крачка назад и вдигна поглед към кулата. Тя се извисяваше висока и сива в мрака, мълчаливо свидетелство за мъжете, които бяха намерили смъртта си в опит да се покатерят по нея, за да впечатлят любимите си. Ако историите бяха верни. Единственият,

който бе успял да стигне до третия етаж, бе черният рицар, който, според легендата, все още се разхождаше между кулите.

Еди не беше успяла да заспи отново. Лунната светлина влизаше в стаята и придаваше сребристи очертания на всичко. Беше отворила прозореца, след като той си бе тръгнал, и сега той беше открянат.

Ако я повикаше по име, щеше да го затвори отново.

Той наклони глава и дъждовните капки окъпаха лицето му. Ромео се беше изкачил до прозореца на Жулиета, нали? Разбира се, той вероятно бе използвал и двете си ръце, а и ребрата му са били здрави. Гауан успя да свие лявата си ръка в юмрук. Болката беше поносима, макар и с нечовешки усилия. Но по-важното беше, че мускулите му бяха послушни и изпълняваха командите на мозъка му.

Започна бързо да се катери, но почти веднага трябваше да забави скоростта. Камъните бяха хлъзгави от дъжда, а наклонът бе постръмен, отколкото бе очаквал. На половината разстояние му хрумна, че може и да не успее да стигне до прозореца на Еди. Но нямаше път надолу — друг, освен падането. А дали щеше да оцелее след повторно падане, беше открит въпрос.

Мисълта още не бе отзвучала, когато дясната му ръка се плъзна и цялата му тежест увисна за миг на лявата. Само след миг успя отново да се хване. От устните му излезе дълбоко ръмжене — никога преди не беше изпитвал такава болка. След секунда Еди погледна през прозореца.

Образът ѝ бе замъглен от дъждовните капки, полепнали по миглите му. Но виждаше бузата ѝ, осветена от пламъците на огъня зад нея. Тя погледна навън и изпищя:

— Гауан!

Не можеше да произнесе името ѝ, трябваше да диша.

— Не! Слез долу, Гауан. Искам да слезеш долу!

Той се притисна към стената, допря буза до студения мокър камък и заслуша съпругата си. Когато успя да си поеме дъх, вдигна глава и каза:

— Обичам те.

Настъпи миг тишина, после тя отново започна да го моли:

— Моля те, Гауан, моля те, върни се. Ще те пусна да влезеш. Ще направя всичко, което поискаш. Моля те, не се качвай по-нагоре. Толкова се страхувам.

— Не мога да се върна обратно. Обичам те, Еди. Повече от всичко на света. Повече от... — Отново протегна нагоре лявата си ръка. Господи, изпълваше го нечовешка решимост. Тя беше там, над него. Не можеше да ѝ позволи да го изостави.

Еди се подаде от прозореца, лицето ѝ блестеше бяло на фона на тъмните камъни.

— Толкова си красива — каза той, като едва си поемаше дъх. — Най-красивата жена, която познавам. Като принцеса. Като богиня.

— Да не би да си пиан? — запита тихо тя.

Сега той се катереше по-бързо. Не мислеше за височината, нито за земята, която се смаляваше под него. Съпругата му се подаваше от прозореца колкото можеше, златистата ѝ коса беше паднала през едното рамо.

Трябваше да си почине за миг, защото китката му сякаш гореше, а ребрата му не издържаха на болката.

— Не можеш да ме изоставиш — каза той. Думите му бяха нещо средно между заповед и молитва. Протегна ръка и се издърпа още малко по-нагоре.

— Знам, че се провалих в леглото — каза той, без да вдигне поглед към нея, защото се страхуваше, че изместената тежест може да предизвика падането му. — Но мога да стана по-добър. Можем да останем в спалнята цяла година, ако искаш. И никакви слуги, Еди. Обещавам.

Протегна отново лявата си ръка и от устните му излезе стенание въпреки волята му.

Тя плачеше и риданията ѝ го подлудяваха.

— Аз съм твоят сокол. — Думите излязоха от сърцето му — така, както дойдоха при него, докато гледаше втренчено във водите на езерото и се опитваше да не мисли за нея... Безуспешно.

— Гауан, изгубил си си ума! — извика Еди и се наведе през прозореца толкова напред, че цялата ѝ горна половина се подаде навън.

— Недей, ще паднеш! — извика той и гласът му сякаш избухна в тишината, която ги обгръщаше.

— Няма да падна. Само моля те, моля те, Гауан, вече си близо. Само още две или три изкачвания.

— Заради тази проклета китка е — каза той. — Може и да съм я счупил.

Чу как тя ахна, но отново се изкачваше нагоре.

— Ти не си моя — каза ѝ, когато беше вече под нея и тя можеше да го докосне, ако протегне ръка. — Аз съм твой, момиче. Ти си мрежата, в която съм се оплел.

— Без поезия! — извика тя и отново протегна ръка.

Той усети да го докосва по мократа коса и отново се изкачи нагоре.

Още веднъж.

И отново.

Прехвърли се през перваза.

Херцог Кинрос бе успял да направи онова, което никой не бе успял за шестстотин години — беше завладял непристъпната кула. В дъжда. С две пукнати ребра и счупена китка. С разбито сърце и упоритост, наследена от поколения твърдоглави шотландски благородници.

Може би всичките му прадеди се бяха стълпили зад рамото му и му бяха помогнали в последните метри. Или може би златистата ѝ коса го бе викала мълчаливо в мрака и дъжда. Или може би беше успял заради гласа, който бе нежен като песента на славей.

Или може би беше успял просто заради Еди.

Еди, която обичаше повече от всичко на света.

ГЛАВА 40

Гауан може и да беше припаднал — само за миг, но когато дойде на себе си, откри, че е коленичил на пода и държи Еди в обятията си, тя е заровила глава в рамото му и плаче тихо.

— Не — прошепна той. — Не плачи, mo chridh. Съжалявам — каза, отдал се на самообвиненията. — Не исках да те нараня.

Тя вдигна лице към него и сърцето му се отвори, като видя очите ѝ. Тялото го болеше прекалено много, за да може да се изправи.

— Мокър си до кости! — Тя стана, отдалечи се и се върна с хавлия, която бе топла, защото бе висяла пред огъня. Започна да съблича мокрите му дрехи. Видя превръзката на ребрата му и застина ужасена.

— Паднах от коня в канавката — обясни той, изправи се и съблече останалите си дрехи.

— Боли ли?

Той поклати глава и взе хавлията от ръцете ѝ. Еди гледаше безмълвно как подсушава краката си, после гърдите и ръцете си. Накрая вдигна ръцете си, макар да трепна от болка, и подсуши косата си, след което завърза хавлията на кръста си. Имаше ерекция, разбира се. Не обръщаше внимание на това, не и когато беше край нея, защото беше неизбежна.

Тя отстъпи назад, когато той пристъпи към нея. Той спря на място.

— Не исках да кажа, че няма да си добра майка, Еди. Ще станеш прекрасна майка. Трябва само да си представя как държиш в ръцете си нашето дете, и сърцето ми се разтопява.

Очите ѝ бяха затворени и той не знаеше какво мисли.

— Не трябваше да уреждам осиновяването на Сузана, без да се допитам до теб, но резултатът ми се виждаше неизбежен. Никога повече няма да постъпя така. Ще те питам винаги и за най-дребното нещо, което може да те интересува. — Това беше клетва.

— Сузана и Лейла, а сега и баща ми, са щастливи — каза Еди. Мелодичният ѝ глас извика радост в сърцето му.

— Моля те, прости ми — каза той и направи втора крачка към нея, защото не можеше да се спре. — Аз съм твърдоглав глупак, а и бях в плен на чувството, че съм се провалил. Мразя се за това, че бях толкова жесток.

— Изказа това, в което вярваш. Макар и да мисля, че грешиш относно качествата ми на бъдеща майка. — Лека усмивка озари очите ѝ. — Двете със Сузана се сближихме през последните две седмици.

Това бе като кама в сърцето му. Защо не беше тук? Това бе неговото семейство. Беше такъв глупак да остане във Високите земи, когато сърцето му, причината му да живее, беше тук.

Прочисти гърлото си и откри, че му е трудно да оформи думите.

— Нямахме нищо нередно или отблъскващо в начина, по който постигна удоволствието, Еди. Беше най-красивото нещо, което съм виждал. Единственият проблем беше, че веднага познах, че не съм успял да ти дам удоволствие преди. Толкова съжалявам за това.

Клепачите ѝ покриха очите.

— Всъщност, не искам да говоря за това, Гауан.

— Трябва да говорим — каза той отчаяно. — Не мога да те оставя да си отидеш, Еди. Не мога.

— Знам — каза тя неочаквано.

— Така ли?

Тя кимна.

— Успяваш във всичко, което правиш, Гауан. Сега трябва да успееш и в леглото с мен, защото не можеш да понесеш мисълта за провал. Или — добави и лицето ѝ помръкна, — да оставиш да ти се изплъзне нещо, което си купил.

— Бил съм луд да кажа тези неща. Трябваше да падна в краката ти, да ти благодаря, че прие ръката ми, а вместо това се хвалех, че съм те купил, сякаш бе поредното перо в шапката ми.

Лицето ѝ не промени изражението си, но той видя болката в очите ѝ.

— Не те заслужавам. — Думите излязоха направо от сърцето му. — Провалих се в леглото, а после обвиних теб, защото ме беше срам.

Най-после, най-после, тя пристъпи към него и допря длан до бузата му.

— Не си се провалил в леглото, Гауан. Не трябва да мислиш по този начин. Ние просто не сме съвместими.

— Не е така — продължи да упорства той.

— Трябва да приемеш, че понякога нещата не са такива, каквито ти се иска — каза тя нежно.

Прииска му се да вие, като чу думите ѝ. Каквито му се иска? С родителите му, които... Кучето, за което, изглежда, не можеше да престане да мисли... С работата, която нямаше край... Без Еди, беше изправен пред ден след ден упорита и тежка работа. Онова, което преди не го безпокоеше, сега беше като присъда от десет хиляди години мрак и самота. Не можеше да се лиши от нея сега, когато я познаваше.

— Моля те — каза с дрезгав глас. — Дай ни още един шанс, Еди. Моля те.

Настъпи дълъг, дълъг момент, после тя каза:

— Защо изкачи кулата?

— Не искаше да ме пуснеш, а трябваше да бъда с теб. — Беше толкова просто.

На устните ѝ разцъфна усмивка. Те отново бяха примамливи и така бленувани.

— Ако тръгнеш с карета, аз ще бъда в каретата, която ще те последва — закле се той тихо, но не можеше и да има съмнение в думите му. — А когато стигнете у дома, ако баща ти прегради вратата, ще се покатеря до спалнята ти. И това няма нищо общо с брачното легло, Еди. Ти си всичко на този свят за мен. Разбрах го в мига, в който влязох в онази бална зала и те видях.

Взе ръцете ѝ в своите, обърна ги с дланите нагоре и ги поднесе към устните си.

— Не мога да живея без теб. Ти си моят магнит и моята Северна звезда. — Много нежно, целуна първо едната ѝ длан, а после и другата.

Еди се почувства така, сякаш бе попаднала в центъра на торнадо, вихрецо се около нея и затворило я в неподвижното око на бурята. Коя жена би устояла? Опита се да си припомни всички неща, които той бе казал, и... не успя. Освен едно.

Сведе очи под напористия му поглед и затърси начин да изкаже немислимото.

— Недей — прошепна той, сложи длани на гърба ѝ и я привлече към себе си. — Не ме отблъсквай.

— Трябва да бъде казано.

Гласът му бе безкрайно нежен.

— Какво, то chridh?

— Мисля, че никога няма да бъда онова, което искаш, в леглото — каза тя истината. — Може би, ако съм пияна. Но всъщност... Не искам да пия прекалено много вино. Прилоша ми, след като ти тръгна, чувствах се ужасно и на следващия ден. А не мога да свиря, когато се чувствам така.

— Започнах да разбирам, че отношението ми към алкохола става все по-нетърпимо — каза ѝ той и я прегърна. — Когато беше пияна... Едва не полудях, защото се върнаха спомените за майка ми.

Беше ѝ толкова хубаво в прегръдките на Гауан. Когато го бе видяла да изкачва кулата, сърцето ѝ бе спряло. Дори само мисълта за това я накара да се притисне в него, прегърнала го през кръста, допряла буза до рамото му. Така прегърнал я, на него му се струваше, че всичко в света му е наред.

— Аз също не обичам да пия прекалено и ако това е единственият начин да намеря радост в леглото ни... Не мога да го направя. Съжалявам.

— Дори да не искаш никога вече да легнеш с мен, ще го приема — прошепна той и я целуна по върха на главата. — Боли ме обаче. И най-вече защото не успях да ти дам удоволствие. Единственото, което не мога да приема, е да ме напуснеш.

В този момент най-вероятно вярваше на думите си, но грешеше. Еди познаваше добре своя шотландец. Гауан щеше да прекара остатък от живота си в опити да ѝ достави удоволствие в леглото. Замисли се за това и усети как се усмихва. Това не беше нещо, от което повечето жени биха се оплакали.

Тя напълно съзнаваше, че се притиска към хлъзгаво, силно и голо мъжко тяло. Той не показваше по никакъв начин, че определени негови части са напрегнати, обаче Еди усещаше това през хавлията.

Ръцете ѝ обгърнаха по-силно кръста му. Но тя стоеше неподвижно, страхуваше се да помръдне, да обещае нещо, което не може да изпълни. Той щеше да очаква от нея да изпита удоволствие. Самата идея я накара да изпита напрежение и сърцето ѝ се сви.

— Шшш, тихо — прошепна той, а ръката му нежно описваше кръгове по гърба ѝ. — Не се налага да правим нищо, Еди. И вероятно не бива. Китката ми е счупена и...

— Не е само китката ти. Имаш и пукнати ребра.

— Те не болят много. Бардолф ми изпрати съобщение, че се каниш да ме напуснеш. Трябваше да дойда. — Тя вдигна глава и погледите им се срещнаха. — Бих изкачил кулата отново, Еди. За секунда.

Обзе я чувство за мир. Гауан беше жив, не мъртъв в канавката или целият изпотрошен в основата на кулата. Какво щеше да прави, ако беше паднал? Мисълта бе така ужасяваща, че сърцето ѝ прескочи удар. Целуна го нежно по врата.

— Еди, скъпа — каза той приглушено.

— Помниш ли последния път, когато бяхме в леглото, и ти каза, че става въпрос за мен?

Той кимна.

— И тогава, по-късно, каза, че лежа безчувствена като палачинка, но, за да бъдем честни, Гауан, ти ми каза само да лежа.

Той прочисти гърло.

— Трябва да се застрелям заради тази забележка. Баща ми се изразяваше така за жените. Бях толкова ядосан, че за миг се превърнах в него. — Очите му потъмняха от разкаяние.

— Не искам да се концентрираш върху мен. Не искам да трябва да се тревожа дали ще постигна малката смърт.

— А какво би искала?

— Да изследвам тялото ти. И не искам дори да ме докосваш, не и по този начин. Само тази вечер? — запита тя. — Моля те? Напрежението е толкова голямо.

— Никога не съм искал да изпитваш нещо друго, освен удоволствие. — Около устата му се бяха образували строги линии.

— Нека аз решавам какво ще правим. Поне веднъж да не се налага да се тревожа дали ще успея.

Той взе лицето ѝ в дланите си.

— Няма успех или провал между нас, Еди. Ще те обичам дори никога вече да не си легнем заедно.

Усмивката ѝ беше колеблива, устните ѝ трепереха.

— Дори ако никога не успея да постигна малката смърт? И няма да...

Той поклати глава, погледът му не се откъсваше от нейния.

— Това не е въпрос на провал или успех. Любовта не измерва такива неща, а и провалът беше мой.

— Не. — Думата излезе от устните ѝ лека като дихание. — Обичам те.

Радостта, блеснала в очите му, бе така чувствена, че тя хвана лицето му в длани и го целуна. Когато устните им се разделиха, дишането и на двамата бе накъсано. Тя виждаше как гърдите му бързо се повдигат и спускат.

— Първо трябва да се изкъпя — каза той с дрезгав глас. — Ще отида в замъка и...

— Миришеш на дъжд, кожа и пот — заяви тя и го погледна с желание. — Харесва ми. Повече отколкото ароматът на бадемов сапун. Миришеш... на мъж. И ми се иска да те имам целия. Целия.

Той изруга тихо, но успя да потисне желанието си да се нахвърли върху нея. Радостта опъваше тялото му като тетива. Искаше му се да вие, да падне на колене, да се хвърли в краката ѝ...

Не.

— Ще направя, каквото искаш.

— Ако някой въобще ще прави нещо — каза Еди, — това ще бъда аз. Няма да ме докосваш по никакъв начин до утре вечер.

В очите на Гауан се появи изражение на чиста агония.

— Няма да те докосвам цяло денонощие?

— Не и докато не ти разреша.

Той сведе дългите си мигли, но въпреки това ѝ се стори, че видя задоволство в очите му.

— А аз няма да ти разреша — заяви тя. — Обещавам да опитам отново утре вечер. Наистина обещавам, Гауан. Но искам да оставим този въпрос за момента.

— Както желаяш — каза той с известна неохота.

Тя обаче не се тревожеше дали той ще спази думата си. Можеше някой ден пак да изпадне в силен гняв — а тя трябваше да му даде да разбере колко нежелателно е това — но винаги щеше да спазва дадената дума и никога нямаше да ѝ изневери.

Той каза, щастливо усмихнат:

— Прави с мен, каквото поискаш.

Еди усети странна възбуда. Беше като сънищата, които сънуваше, в които не Гауан правеше любов с нея, а тя с него. Сега той стоеше неподвижен, поставил ръце на хълбоци, усмивка повдигаше крайчетата на устните му. Гладки рамене, на едното моравосиньо петно, мускулести гърди, а под тях превръзката, стягаща ребрата му. Още по-надолу — мускулест корем и тънка линия косми, спускащи се надолу и изчезващи под хавлията. И навсякъде — одрасквания и синини.

Макар в очите му да гореше сексуален глад, тя знаеше, че няма да помръдне, докато тя не му даде разрешение. Еди се забавляваше. Направи бавно крачка назад, като го оглеждаше от главата до петите. Продължи да отстъпва, докато не стигна до леглото. Той не каза нищо, просто чакаше. Това бе най-еротичното преживяване на Еди — да знае, че този великолепен и силен мъжки екземпляр е изцяло на нейно разположение.

Ако му кажеше да коленичи, той щеше да го направи. Не че тя особено искаше това, но властта, която имаше над него, я главозамайваше. Облиза устни, а погледът му проследи движението на езика ѝ. Огънят загоря в слабините ѝ и се спусна по краката ѝ. Тя се запита каква да бъде следващата ѝ стъпка.

— Какво искаш да направя? — Дрезгавият му глас прекъсна мислите ѝ. Ръцете му бяха на хавлията. — Искаш ли да я сваля?

Еди си пое дълбоко дъх и бавно кимна.

Той хвърли хавлията на пода, а на нея ѝ се стори, че е по-красив от всякога. Членът му беше дълъг и дебел. Тя искаше...

Какво искаше?

— Каквото кажеш, съпруго моя. Каквото кажеш. — Гласът му я галеше като кадифе. Но в същото време усещаше как умът ѝ отново щеше да попречи на удоволствието ѝ. Какво трябваше да направи?

Той вероятно бе доловил несигурността в очите ѝ, защото отиде от другата страна на леглото и легна, като протегна блажено тяло.

— Виждаш ли — каза, — не те докосвам.

Тя кимна.

— Но може би ще поискаш да съблечеш халата си?

Не беше сигурна.

— Няма да те докосна — каза той. После добави: — Освен ако не ме помолиш, разбира се.

Тя успя да се съвземе. Можеше да съблече халата си, защото се чувстваше неудобно облечена до него, след като той бе гол. Някак си не ѝ се струваше правилно. И тя го съблече и остана само по нощница. После, преди да е размислила, съблече и нощницата и я хвърли върху близкия стол.

За неин ужас, желанието в очите му веднага изчезна и той изруга тихо.

Тя сведе поглед към тялото си.

— Какво има?

— Виждам ребрата ти! — Скочи от леглото и сложи дланите си точно под гърдите ѝ. После я притисна към себе си и я прегърна. — Никога повече няма да те оставя сама. — Това беше клетва.

— Какво искаш да кажеш? — Сърцето ѝ биеше тежко, и то не в радостно очакване. Отдръпна леко тяло назад, за да види изражението му.

— Лейла ми каза, че не си се хранила. — Беше преbledнял като платно, гласът му беше дрезгав.

— Аз...

На лицето му се изписа паника.

— Трябва да те нахраня.

Еди отново се забавляваше. Не беше обърнала кой знае какво внимание на факта, че бе изгубила тегло, макар да бе забелязала, че гърдите ѝ са станали по-малки. Роклите на Лейла определено нямаше да са ѝ по мярка напоследък.

— Има ли храна долу?

Тя кимна.

— Бардолф винаги оставя храна, в случай че реката придойде и слугите не могат да стигнат до мен.

Гауан я пусна и тръгна, както беше гол, надолу по стълбите.

— Добре, че не позволих на нито един слуга да остане в кулата — измърмори Еди под носа си. Отиде до стола пред огнището и седна, кръстосала крака. Запита се какво ли ще последва.

Не ѝ се наложи да се чуди дълго, защото Гауан скоро се върна с чиния в ръка. Накара Еди да стане, после я взе в скута си. Тя също бе гола, само по пантофи, които бяха забележително елегантни, с тесни

розови панделки. Тя протегна единия си крак и започна да мърда пръсти.

— Какво е мнението ти за новите ми пантофи, Ваше благородие? Лейла ми ги даде.

Гауан дори не ги погледна.

— Отвори уста — заповяда.

Тя се забавляваше, както никога в живота си.

— С какво ще ме храниш?

— Не знам. Намерих чинията на страничната маса.

— Ябълкови сладки! — възкликна Еди. Бяха оформени като цветя. — Не са ли красиви?

— Отвори уста — повтори той.

Тя послушно отвори уста и той сложи една изящна малка сладка вътре. Остави чинията, прегърна Еди и я притисна силно към себе си. Лейла беше права — беше изгубила интерес към храната през седмиците, в които Гауан не бе у дома, но сега вкусът на сладките ѝ се стори превъзходен. Апетитът ѝ се бе върнал.

— Обеща да не ме докосваш, освен ако не те помоля — отбеляза тя, след като преглътна. — Наруши дадената дума.

— В момента не правим любов — каза Гауан. Протегна ръка към друга сладка и си пое дълбоко дъх, когато напрегна ребрата си. — Няма да те оставя да умреш от глад. — Тонът му отново бе като на собственик, но този път това ѝ се стори в реда на нещата.

След като изяде три сладки, тя каза, че това ѝ е достатъчно. Стана от скута му и посочи леглото. Той също стана и се извиси над нея.

Еди вдигна поглед към него и хареса това, което видя. Гауан беше разтревожен от драматичната ѝ загуба на тегло, лицето му бе цялото ъгли и сенки, устните му бяха здраво стиснати. Току-що бе разбрала още нещо за херцог Кинрос — когато се страхуваше, той отговаряше с гняв.

Но уплашен или гневен, той пак я обичаше.

Можеше да мисли за това и по-късно, защото сега видя, че погледът му обхожда тялото ѝ. Устните му се свиха неодобрително, когато погледът му стигна до ребрата ѝ, но после очите му се спуснаха още по-надолу, към златистите косми между бедрата ѝ, и накрая спряха върху елегантните пантофи.

Когато вдигна поглед, в очите му отново гореше желание.

— Харесвам пантофите ти. И имаш най-красивите глезени, които някога съм виждал. — Тя виждаше как адамовата му ябълка подскача нагоре-надолу, докато говори. — Може ли да те целуна, Еди?

Тя поклати отрицателно глава. Забавляваше се както никога досега в живота си.

Тя отново посочи леглото. Сърцето ѝ заби по-бързо при вида на мускулестия му корем и дългите крака.

Гауан лежеше на леглото така, сякаш бе свикнал да се предлага на жените. Хрумна ѝ, че макар той да се държеше така, сякаш я притежаваше, той също бе неин и изцяло неин. Никога не беше докосвал друга жена. И никоя друга не го бе докосвала.

Качи се на леглото и коленичи до него. Целуна го по челото, по бузите, по носа, по устните. Пробва дали брадата му бодне с върха на езика си, върна се на устните, спусна се към ключицата.

След това започна да изследва с пръсти всичко, което намираще за любопитно — силния му врат, широките рамене, ръцете. Обсипа с целувки гърдите му. Прокара пръсти от китките до раменете му, после погали корема му и се зарадва на гладката кожа и на силните мускули. Тялото му затрепери и това ѝ достави удоволствие.

Той не помръдваше. Остави я да го изследва с пръсти и устни, да го милва и да му се радва...

От устните му излязоха първо тихи стонове, после и неразбираеми думи. Еди наведе глава, за да не види усмивката ѝ. Това бе най-възбуждащото ѝ преживяване — да гледа как този великолепен, огромен мъж се задъхва от желание, но без да протяга ръка към нея. Дори и когато прокара устни по вътрешната страна на бедрото му.

Ръцете му, които дотогава бяха под главата му, сега стискаха чаршафите. Но въпреки това той не я докосваше. Всеки негов стон я караше да тръпне, а тръпките се разпростираха по цялото ѝ тяло и завършваха между бедрата ѝ. Всяка ласка, с която го даряваше, изпращаше топлина до всяка част и на нейното тяло, сърцето ѝ биеше бързо като неговото, дъхът засядаше в гърлото ѝ.

Обгърна го с ръка и се удиви на кадифената му твърдост.

— Сънувах това — каза Гауан с дрезгав глас.

Еди вдигна поглед. Мислеше, че може да го целува така, както той бе целувал нея. Сигурно щеше да му хареса.

— Така ли?

Стисна го малко по-силно и устните му се разтегнаха в неопределена гримаса.

— По дяволите — задъха се той. — Много е хубаво.

Беше я сънувал. Еди чувстваше, че дори видът на голото му тяло е достатъчен, за да я възбуди. Чувстваше се неспокойна и гладна, тялото ѝ пулсираше в ритъм, който тя не разбираше.

— Не даваш на мен да те докосвам, но ти можеш да ме докосваш, Еди. — Гласът му можеше да хипнотизира.

Еди го изгледа със смръщени вежди. Преди да е успял отново да отвори уста, тя наведе глава, склучи устни около интимните му части и пое контрола в свои ръце.

От устните му излезе вик. Тя щеше да се усмихне, но беше прекалено заета да увива език около него. През цялото време ръцете ѝ галеха бедрата му. Откри, че може да го накара да стене и вика и че звуците, излизащи от устата му, я карат да се чувства влажна и празна и много, много неспокойна.

— Трябва да спреш — каза той миг по-късно с глас, напрегнат от нужда. — Еди.

Тя вдигна глава. Устните ѝ бяха леко подути, затова тя ги нацупи мило и видя как очите му потъмняха още повече.

— Не мога да понеса повече — каза той с огромна трудност. Всичките му мускули бяха твърди, напрегнати.

Тя се усмихна и си помисли, че е много красив, после каза:

— Обожавам да знам, че мога да те накарам да ме молиш. Молиш ли ме?

— Да. Трябва да те докосна — каза той, без да се усмихва. Думите излязоха от устата му бързо, сякаш не можеше да ги задържи. — Не трябва да е така. Моля те, Еди, моля те.

Искаше докосванията му така отчаяно, че умът ѝ бе замъглен и вече не помнеше какво му бе казала. Ръката ѝ галеше мускулите на корема му, но може би...

— Еди!

Започваше да се чувства така, сякаш бе изпила цяла бутилка шампанско. Сведе глава и облиза зърното му.

— Ммм.

— Моля те, Еди. — Наистина я молеше — той, мъжът, когото обичаше повече от всичко на света.

Разбира се, винаги щеше да му дава това, което искаше.

— Както кажеш — каза и захапа леко зърното му само защото си спомни, че той...

Той я обърна бързо.

— Толкова си красива, Еди — измърмори. Едната му ръка погали гърдите ѝ, подръпна зърната, спусна се по плоския ѝ корем и се гмурна между краката ѝ. Еди отвори очи и нададе стон.

Той постави единия си пръст в нея и двамата усетиха колко влажна, подута и готова е.

Той изстена. Тя не каза нито дума, защото тръпки разтърсиха цялото ѝ тяло, отново и отново. Той постави още един пръст вътре и ги размърда, заля я вълна след вълна на удоволствие и отново се разтресе цялата. Стисна колене и започна да го моли, без думи, за още и още.

— Реших да науча какво довежда жените до оргазъм — прошепна той, допрял устни до нейните. — Там, във Високите земи.

Цялото същество на Еди бе концентрирано върху това, което той правеше с ръцете си. Чувстваше се така, сякаш... Зарови глава в рамото му. Искаше да скрие лицето си, защото ѝ се струваше, че то може да се изкриви... Потискаше и стонове, които напиреха на устните ѝ.

— Еди! — Ръката на Гауан престана да се движи и след секунда тя го погледна.

— Хм?

— Отидох в кръчмата.

Тя продължи да го гледа. Лицето му бе толкова красиво. Погледът ѝ се спря на устните му.

Гауан обаче бе твърдо решен.

— Трябва да ти кажа това. Отидох в кръчмата, за да намеря жена, която да ме научи на тайните на женското тяло, да ме научи какво прави жените щастливи в леглото.

Трябваше да мине миг, но информацията стигна до мозъка ѝ. И макар че Еди не беше от хората, които обикновено викат, сега тя изкрещя:

— Какво?

— Една от сервитьорките ме заведе горе.

Еди скочи от леглото.

— Не си го направил!

— Напротив. — Не изглеждаше да съжалява особено. Стана от леглото и се изправи пред нея. Еди дишаше учестено, беше стиснала ръце в юмруци и се опитваше да асимилира получената информация.

— Опитвал си се да решиш проблема — каза. Истината ѝ причиняваше болка, макар че разбираше — Гауан по природа бе такъв, че търсеше разрешение на проблемите.

Той кимна, после я прегърна. Останаха така, голи, той бе допрял буза до косата ѝ.

— Не можах да го направя. От самото начало не исках да легна с нея. Мислех да ѝ задам въпроси за това, какво я възбужда и може би... може би да я накарам да ми демонстрира.

Неволна тръпка на отвращение разтърси тялото на Еди, но тя не каза нищо.

— Не можах — прошепна той и я притисна още по-силно към себе си. — Само след секунда в онази стая разбрах, че не давам и пет пари какво я възбужда. И че със сигурност не искам нищо да ми демонстрира. Но преди да мога да я спра, тя съблече роклята си.

— И какво направи ти?

Еди се чувстваше така, сякаш бе влязла в много топла стая, след като дълго бе стояла на дъжда.

— Извърнах поглед.

— А тя беше ли изненадана?

— Реши, че ме привличат единствено мъжете — каза Гауан. Гласът му издаваше, че изпитва болка. — Изнесе ми лекция, че не може да направи нищо за мен. Предложих ѝ пари, но тя каза, че ме съжалява и не може да ги приеме.

Еди го прегърна през кръста и се опита да потисне смеха, който напираше в гърлото ѝ. Не успя.

— Казвам, че съм глупак, Еди, но съм твоят глупак. Все още не знам къде греша. Но те моля да ми дадеш шанс. Ти... — Млъкна за миг, после продължи: — Ти си единствената за мен, Еди, и винаги ще бъдеш. Не искам да мисля, нито да чуя, за друга жена. Интересува ме само твоето удоволствие. Ако ми позволиш, ще прекарам целия си живот в опит да те направя щастлива.

Беше удивително колко бързо сълзите могат да заменят смеха.

— О, Гауан, толкова много те обичам.

Големите му длани се плъзнаха надолу по гърба ѝ.

— Макар че съм идиот?

Тя се отдръпна леко назад и погледна в очите му.

— И двамата сме идиоти — каза твърдо. — Когато беше ядосан — просто ядосан — защото те излъгах, аз се поддадох на чувствата. Трябваше да имам повече смелост, да постъпя по друг начин. Трябваше да бъда откровена с теб от самото начало, но имам навик — а и такава ми е природата — да се опитвам да изглаждам всяко недоразумение. Постъпих глупаво.

Той взе лицето ѝ в дланите си и я целуна нежно. Сладка целувка.

— Имам представа колко е бурен бракът на баща ти.

— Не се справям добре с гнева — призна Еди, повдигна се на пръсти и го целуна в отговор. — И не мисля, че някога ще се науча.

Без да откъсва поглед от лицето ѝ, Гауан падна на едно коляно — точно както бе направил и във Фенсмор. Поднесе дланите ѝ към устните си.

— Обещавам никога повече да не крещя. Заклевам се.

Радостта, изпълнила тялото на Еди, бе по-опияняваща от вино и по-топла от слънцето. Падна на колене.

— Обещавам никога да не те лъжа. Това е моята клетва. И никога няма да обичам никого така, както обичам теб. Мисля, че и двамата носим белезите на детството си.

Гауан издаде нечленоразделен звук. Еди се наведе напред.

— Обичам те, Гауан. Точно такъв, какъвто си — вечно решаващ някакъв проблем, интелигентен, доминиращ, красив и поетичен. Ти си истински поет, когато наоколо няма управители.

— И аз те обичам, момиче. — Каза го с шотландски акцент. — Ти си моето сърце, Еди. Ти си всичко за мен.

По лицето ѝ се стичаха сълзи, а той ги отстраняваше с целувки. И някак си се озоваха отново в леглото.

— Не те заслужавам — каза той с дрезгав глас. — Не заслужавам такава любов...

Еди го прекъсна с целувка.

— Ти оцеля — каза му. — Обичам те не само защото оцеля, а защото триумфираш. Всички тези хора зависят от теб, Гауан. Можеше

да си като баща си, да обърнеш гръб, но не го направи. И никога няма да го направиш.

Гауан не я слушаше, но тя щеше да му повтори думите си по двеста или триста пъти в следващите петдесет или шейсет години и накрая той щеше да разбере.

— Мога ли да те докосна, Еди? — запита с блеснали от желание очи.

Сърцето ѝ бе толкова широко отворено, че тя не се поколеба.

— И двамата ще се докосваме — и протегна ръка към него.

Това бе равносилно на пожар. Той я целуваше по цялото тяло, устните му се спираха на най-деликатните места, езикът му работи дотогава, докато кръвта ѝ не запулсира могъщо във вените. Докато не започна да стене и да моли. Пръстите и езикът му изтръгнаха от нея писъци, тялото ѝ се извиваше в дъга.

Но той не спираше и не спираше, не и докато не откриха, че Еди може да стига до края отново и отново... Тя полудя от желание и му отвърщаше със също толкова смели ласки.

— Може ли? — запита той с дрезгав и нисък глас, когато бе така завладян от желанието да бъде с нея по най-дълбокия начин, че не можеше да се спре.

Еди стенеше, не можеше да произнесе и дума, започна да го дърпа. Гауан разтвори краката ѝ и се плъзна вътре.

Не болеше. Ни най-малко. Обзе я опияняващото чувство, че е пълна... и че Гауан е в нея.

Той не помръдваше, чакаше.

— Боли ли? — запита. В този момент Еди разбра, че ако изпитва и най-малката болка, той ще се отдръпне. Мисълта — загрижеността му, самоконтролът му — запалиха пламъци в нея.

Поклати глава, стисна с все сила ръцете му, отвори уста, но в този миг той се отдръпна и после влезе отново в нея. Целуна я толкова страстно, че заглуши вика ѝ на удоволствие.

Гауан се отдръпна и погледна съпругата си с удивление. Еди, извита в дъга, се притискаше в него, тялото ѝ трепереше, очите ѝ бяха здраво затворени. Косата ѝ бе потъмняла от пот.

През тялото му, като ток, премина радост, която сякаш щеше да остане навеки. Той се отдръпна и започна да влиза в нея отново, отново и отново. Тя отвори очи и ахна:

— Усещаш ли, като правя така?

— По дяволите — задъха се той, защото усещаше много ясно какво прави тя. — Ако правиш така, Еди... Недей! Ще изгубя контрол.

Тя се засмя и не се подчини. С всяко спускане на бедрата му, тя се повдигаше да ги посрещне. Стискаше го с вътрешните си мускули, отново и отново. Той не можеше да спре, движенията му ставаха все по-мощни и той започваше да се страхува от силата им.

После Еди отново отвори прекрасните си зелени очи и възкликна:

— Гауан!

Гласът ѝ бе отчаян и сексуалният глад се спусна по гърба му.

— Ще...

Той се наведе и я целуна нежно по устните.

— Каж ми — успя да изрече.

Дланите ѝ се плъзнаха по гърба му, стиснаха задните му части и ги притиснаха към тялото ѝ. Той отметна глава назад. Смътно дочу да произнася името му и тя отново го стисна — по-стегнато и по-сладко, отколкото въобще можеше да си представи. Цялото ѝ тяло се разтресе под него и тя извика...

Нещо в Гауан се освободи. Тялото му пламна и той влезе дълбоко в нея.

Еди хлипаше. Гауан отметна глава назад, изрева и се отдаде на оргазма, давайки всичко от себе си.

ГЛАВА 41

Еди се събуди объркана от рева на бушуваща вода. Едва после осъзна, че не е сама. Лежеше на една страна, с гръб към мъжа, който я беше прегърнал през кръста. И тя инстинктивно разбра, че ако помръдне, ще го събуди.

— Дори не си го помисляй — каза сънено Гауан и ръката му се вдигна нагоре и обхвана едната ѝ гърда. — Ммм. Мисля, че това е любимата ми част от тялото ти.

Тя се засмя.

Ръката му се плъзна по-надолу.

— Разбира се, това също ми харесва. — Хвана нежното място между краката ѝ, ръката му бе топла и любяща. — Този пък е любимият ми начин да се събудя.

— Дамите и господата в благородните общества не спят заедно — отбеляза тя с весела нотка в гласа. — Това е за селяните, които трябва да се топят през зимата.

Ръката му се бе върнала на гърдата ѝ.

— Обожавам топлината на тялото ти. — После, сякаш прочел мислите ѝ, каза: — Не мисля, че искам да спя сам в леглото, Еди. Тези безкрайни часове, в които яздех от Високите земи към дома в дъжда, когато паднах в канавката и трябваше да търся друг кон...

— Когато изкачи кулата в мрака и в дъжда! — каза тя и се обърна с лице към него. Дори само споменът за това извика пак страха. — Едва не те изгубих. — Целуна най-голямата синина, онази на рамото му.

— А аз мислех, че съм те загубил — каза той и я притисна към себе си. — Бях така ужасен. Така уплашен, сякаш Луната щеше да падне върху Земята или Слънцето нямаше да изгрее повече.

Тя плъзна единия си крак между неговите и се зарадва на промяната в дишането му.

— Няма повече да изкачваш кули.

Той се усмихна щастливо и сърцето ѝ заби радостно — никой никога не виждаше Гауан да се усмихва, освен нея.

— Знаеш ли какво е мотото на клана Маколи? „Опасността е сладка“. Хайде, отиди и се заключи в друга кула, Еди. Опасността е сладка. — Наведе се към нея и я целуна.

Тя се отдръпна след малко, пръстите ѝ трепереха.

— Обичам те — прошепна.

Той отново я целуна.

— Ще трябва да свикнеш да спиш сам — каза тя след малко, шегувайки се, но едновременно с това и сериозно. — Не мога да пътувам непрекъснато с теб от имение на имение, Гауан.

Той сви рамене.

— Това означава, че няма да пътувам повече.

— Но аз мислех, че това е наложително!

— Премислих всичко по време на отсъствието си. Има няколко решения, които само аз мога да взема. Светът е пълен с интелигентни мъже. Бардолф ще надзирава всички управители. А ти ще надзираваш мен.

Еди се усмихна.

— Ваше благородие, да не би да казваш, че имаш намерение да работиш по-малко? Че можеш да отделиш на съпругата си повече време от отреденото за вечеря?

— Искам да бъда с теб — каза той и я целуна нежно по носа. — Искам да те слушам да свириш. И да те гледам. Искам да свириш за мен гола.

Тя се засмя на глас.

— Не мога!

Той изрази несъгласие и тя се озова по гръб, целувайки го страстно. След малко Гауан се претърколи, легна по гръб и я сложи да седне върху него, защото беше време да опитат всичко, което беше сънувал — сега, когато съпругата му бе така уверена в чувствеността си, както той в любовта си към нея...

По-късно Еди отиде до прозореца, следвана от Гауан. Той отметна косата ѝ назад и я целуна по врата.

— Еди — прошепна, — сладка моя!

Тя направи гримаса, после каза:

— Гауан!

— Ммм?

— Реката — ахна тя.

През нощта Гласчъри се бе превърнала в бушуващ пълноводен поток, беше излязла извън коритото си и сега ги заобикаляше от всички страни. Реката беше разделена на две от кулата, после се съединяваше пак в едно, устремена към океана.

Но дъждът беше спрял — поне за момента.

— Представяш ли си — каза Гауан и отвори широко прозореца. Слънцето беше пробило облаците и водата долу блестеше така, сякаш хиляди златни суверена се криеха под повърхността ѝ. — Няма да можем да излезем от кулата поне ден.

Еди ококори очи.

— В капан сме!

Гауан се подпря на перваза, по-щастлив от всякога.

— Слава на бога, че Бардолф е оставил шунка, хляб и чиния сладки, а още и пай с пилешко месо.

Но го интересуваше повече гледката пред него — кожата на Еди беше тъмна там, където бяха любовните ухапвания — пътеводна карта на любовта им. Обаче той нямаше нужда от карти, макар и да не си направи труда да ѝ го каже. Учеше се от звуците, които тя издаваше при определени ласки, от начина, по който пръстите ѝ стискаха рамото му, от тръпненето на тялото ѝ в ръцете му...

Еди отново се облегна на перваза, омагьосана от бушуващата вода, която се плискаше в най-ниските прозорци на кулата.

— Не се надвесвай така — каза той. — Прозорецът е нисък и можеш да паднеш.

— Добре, няма — съгласи се Еди с усмивка.

Гауан, застанал зад нея, я прегърна през кръста и я дръпна от прозореца.

— Ще трябва да престанеш — каза тя и му хвърли дяволит поглед през рамо.

— С кое?

— О, да се опитваш да направиш така, че нещата да станат по твоя начин.

Ръцете му отново покриваха гърдите ѝ.

— Имам идея — каза той и отново праметна косата ѝ през едното рамо, за да я целуне.

— Да слушаш съпругата си и винаги да приемаш съветите ѝ? И никога, по никакъв начин, да не ѝ пречиш?

Херцог Кинрос не даваше обещания, които нямаше да може да спази.

— Имам по-добра идея — каза с копринен глас и притисна дупето ѝ към слабините си.

— Гауан!

Беше удивително колко лесно бе за жената да изглежда скандализирана, заинтригувана, възбудена... И всичко това — едновременно.

ГЛАВА 42

*Шест години по-късно
Чарлс стрийт, №37, Лондон,
градската къща на херцог Кинрос*

На единайсет години, мис Сузана бе доста добра цигуларка. Всъщност тя бе истинско чудо и го знаеше, макар че майка ѝ винаги шепнеше на баща ѝ да не я разглезва. Майка ѝ мислеше, че е много по-важно да бъдеш мил човек, отколкото да бъдеш гений.

Сузана мислеше, че може да бъде и двете. Учителят ѝ, мосю Ведрине, ѝ кимна от мястото си пред пианото и тя вдигна лъка.

Знаеше нотите наизуст. Познаваше и всички в стаята. Тук бяха любимите ѝ мама и татко, лейди Арно, която също свиреше на виолончело, макар и да се оплакваше, че напоследък не може да свири, тъй като бебето ѝ в корема бе пораснало много.

Извинението не струваше нищо и Сузана можеше да ѝ го каже, тъй като Еди бе свирела до последно и при двете си бременности.

Първите звуци на пианото се разнесоха и Сузана усети как дишането ѝ стана по-учестено. Нямаше причина да бъде толкова нервна. Нервността ѝ може би се дължеше на присъствието на Джейми Арно в стаята, седнал до майка си и баща си. Беше на тринайсет и изглеждаше великолепно.

Беше неин ред и лъкът ѝ се плъзна по струните...

След края беше зачервена, усмихната и доволна. Обаче ѝ оставаше да изсвири още една мелодия, изненада за Еди. Всички отдавна пазеха тайната и Сузана вече се питаше дали всъщност Еди просто не се преструва, че не знае. Възрастните понякога постъпваха така.

Джейми и баща му, лорд Арно, се изправиха и тя направи реверанс, като си каза, че не трябва да се изчервява. А после се изчерви, защото Джейми ѝ се усмихна и я похвали, че е прекрасна цигуларка. Не добави „за момиче“ и дори не изглеждаше, че го мисли.

Еди гледаше как бузите на Сузана поруменяват, докато приема комплиментите на младия Джейми, и се усмихна. Така и не разбраха дали майката на Сузана и Гауан се беше омъжила повторно, така че все още се тревожеха как Сузана ще бъде приета в обществото. Но беше очевидно, дори на единайсет години, когато бе все още само колене и лакти, че някой ден ще стане страхотна красавица. А брат ѝ бе един от най-влиятелните мъже в Англия и Шотландия. Еди не се тревожеше.

Лейла застана до нея на предната редица и я заговори:

— Рециталът още не е свършил! — каза, като се смееше високо. — Има изненада за рождения ти ден. — Всички се засмяха — и семейството, и приятелите — макар Еди да нямаше представа защо.

Мосю Ведрине отново седна зад пианото. Един слуга постави до инструмента стол с права облегалка.

— Някой ще свири дует за рождения ми ден? — запита Еди. Въпросът бе отправен към Лейла. Очите на Лейла блестяха и тя не можеше да спре да се смее, макар и да рискуваше да събуди близнака, който спеше дълбоко на рамото ѝ. Еди не беше сигурна кой е, тъй като те двамата много си приличаха. Виждаше само облак златиста коса.

— Ще видиш — отговори Лейла.

— Мога да се досетя — каза Еди с усмивка. — Не виждам татко. Ще изсвири нещо ново, нали?

— Нещо такова — отговори Лейла.

Еди въздъхна щастливо.

— Какъв прекрасен подарък за рождения ми ден! А къде отиде Гауан? Не искам да го пропусне.

Лейла се огледа.

— Сигурна съм, че е тук някъде.

В този миг бащата на Еди се появи, носейки виолончелото си. Настани се на стола и кимна на Ведрине. Семейството смяташе за един от най-щастливите си дни този, в който младият французин се бе съгласил да бъде техен музикант.

— Ще изсвирим концерт на Вивалди по случай рождения ден на дъщеря ми — обяви лорд Гилкрист, усмихна се на Еди и се обърна, за да постави нотите си на стойката.

— Трябва да го е преработил — каза Еди на Лейла. — Този концерт е за две цигулки, виолончело и струнни инструменти.

— Предполагам, че пианото ще замести струнните инструменти — каза Лейла.

Преди Еди да е успяла да отбележи, че дори да е така, все още липсват двете цигулки, Сузана пристъпи напред, до графа, и вдигна цигулката си.

А после се чу шепот, защото влезе херцог Кинрос. Гауан бе станал още по-опустошително красив с изминалите години. Беше станал и още по-властен, но тази му черта се уравновесяваше от дълбоката му любов към съпругата и децата му.

Еди обаче не гледаше лицето му, което караше всички жени да въздишат. Беше втренчила поглед в цигулката, която носеше небрежно под лявата си мишница така, сякаш бе свикнал да носи музикален инструмент.

Той се присъедини към малкия оркестър, усмихна ѝ се, вдигна цигулката и засвири. Еди седеше замръзнала на стола. Нямаше да бъде по-удивена, ако буря беше отнесла покрива на градската къща и бе разкрила небе, по което летят прасета с криле, отколкото да чуе съпруга си да свири Вивалди.

Той не следваше просто нотите. Гауан свиреше изящно и умело, сякаш бе правил това цял живот. Беше съвсем ясно, че ако пожелае, може да се мери с най-добрите музиканти в света.

И в същия миг тя разбра, че никога няма да пожелае.

Беше усвоил най-трудното от всички изкуства заради нея.

— Три години упорита работа — прошепна Лейла, навела се близо до ухото ѝ. — Бедният Ведрине едва не откачи, когато го помолиха.

Когато и последната нота заглъхна, събралите се гости заръкопляскаха бурно. Лорд Гилкрис — баща на Еди, любим съпруг на Лейла, баща на Сузана и тъст и приятел на Гауан — се обърна към публиката и се поклони.

— С искрено съжаление обявявам, че херцог Кинрос свири за първи и, както ме уверява, за последен път пред публика.

Още аплодисменти.

Гауан пристъпи напред.

— Последните три години от живота ми бяха години на истинско щастие. Да науча изкуството на цигулката от гениалния мосю Ведрине с помощта на тъста ми, лорд Гилкрис, бе удоволствие за мен.

Още аплодисменти.

Гауан се поклони.

— Наистина ли няма да свириш никога повече? — запита глас от задната част на стаята.

Той се усмихна и погледът му се спря на Еди.

— О, ще свиря — каза. — Но ще се ограничи до дуети със съпругата си.

Херцогиня Кинрос дори не помръдна. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Съпругът ѝ даде цигулката си на по-малката си сестра и взе съпругата си на ръце.

— Моля, приемете нашите извинения — каза, наклонил глава на една страна и с усмивка на устни. — Моята херцогиня не се чувства добре.

И излезе от стаята.

Сузана сви рамене. Тъй като брат ѝ ѝ бе поверил скъпата си цигулка „Страдивари“, тя доближи лъка до струните и изсвири няколко ноти.

— Не мислиш ли, че е малко странно херцогът и херцогинята да напуснат партито? — запита Джейми, застанал до лакътя ѝ. Кичур коса падаше над едното му око и това го правеше още по-привлекателен.

— Брат ми е такъв — обясни Сузана. — Луд е по снаха ми и не дава пет пари почти за нищо друго. Е, освен за племенницата и племенника ми, разбира се. Искаш ли да ти изсвирия нещо? — Копнееше да свири на цигулката на брат си.

Той отметна косата от челото си.

— Можем да изсвирим нещо заедно, ако ми дадеш цигулката си. Не съм така добър като теб, но свиря прилично. Знаеш ли „Четири сезона“ на Вивалди? Уча първата цигулка.

Сузана се усмихна лъчезарно.

— И аз работя по това! Мога да свиря и първа, и втора цигулка.

Застанаха с лице един срещу друг, двама млади хора, които не знаеха какво им носи бъдещето. Мелодиите на двете цигулки се преплетоха и нещо дълбоко в тях им прошепна истината. Някой ден дивото момиче с огненочервената коса щеше да върви по пътеката в църквата към младия мъж, чиито непослушни кичури непрекъснато падаха над очите му.

Години по-късно двамата щяха да си припомнят този дует. А сега, дори на възраст единайсет и тринайсет, чуваха далечното ехо на музиката, която щяха да свирят през годините.

Горе, в спалнята на херцога, Еди не можеше да спре да плаче от щастие.

— Правиш ме толкова щастлива — каза тя накрая. — Даде ми вече всичко, което исках.

Гауан целуна мокрите ѝ бузи, отми сълзите с целувка.

— А ти си всичко, което някога съм искал — прошепна.

Техният дует в онази нощ беше тих и мълчалив... С течение на времето децата им свикнаха с преплитането на мелодиите на цигулката и виолончелото. И четирите им деца свиреха съвършено, едното стана най-добрият цигулар в Европа и само едно от момичетата им твърдеше, че мрази музиката.

По онова време тя бе на четиринайсет, което говори само по себе си.

БЕЛЕЖКА ЗА ЛИТЕРАТУРА — АНГЛИЙСКА, НЕМСКА, ПЕРСИЙСКА — И ЗА ВИОЛОНЧЕЛОТО

Този роман дължи дълбоки благодарности на две доста различни истории — „Ромео и Жулиета“ на Шекспир и „Рапунцел“ на братя Грим. Страстта на Ромео можете да намерите в Гауан, а сцената с терасата е заела фрагменти оттук и оттам. Но Гауан също така е длъжник на поетичните герои на Уилям Бътлър Йейтс. Към края на книгата, позрял и, надявам се, по-мъдър, Гауан чете поезията на Джон Дон. Много се забавлявах да съчетая част от характера на Ромео с този на други герои, както и да въведа сцените с терасата и изкачването на кулата.

Макар и да имах очевиден проблем с адаптирането на края на историята с края на „Ромео и Жулиета“ — Еди и Гауан са млади, но очевидно нямат мисли за самоубийство — „Рапунцел“ също представляваше предизвикателство. Косата ѝ, например! Жест към приказката е изкачването на Гауан по стълбата от конски косми, но в края той изкачва кулата без никаква помощ.

Романът има дълг и към великолепия музикант Йо-Йо-Ма. Слушах неговата версия на сюити за виолончело на Бах и аранжиранията му на традиционната *Dona Nobis Pacem* отново и отново докато пишех. Ако искате да видите списък на всички произведения, които Еди споменава, просто погледнете в уебсайта ми www.eloisajames.com. За историята, ще добавя, че концертите на Вивалди са били публикувани през 1725 година. Разбира се, по онова време виолончелото е било съвсем нов инструмент, затова повече от произведенията, които Еди свири — включително „Четири сезона“ на Вивалди — са били аранжирани за соло изпълнение от страстен музикант като Робърт Линдли (1776 — 1855), смятан за един от най-великите челисти на своето време.

Исках Лейла да има екзотично име за Англия, такова, което да навежда на мисълта за безразсъдна страст и го открих в любовната история *Leyli Majnun*, написана от персийския поет Абд-Аллах Хатефи. Поемата е била публикувана от сър Уилям Джеймс през 1788 и по-късно преведена на английски от Айзък Дизраели като „Любовта на Лейла и Меджнун“.

И последната литературна бележка: Двете с Джулия Куин сме страхотни приятелки, което доведе до това да напишем заедно и с помощта на Кони Брокуей два романа в три части. Един ден си бърбяхме по телефона и на мен ми хрумна идеята да вплетем персонажите в произведенията една на друга заради чистото удоволствие от споделеното творчество. На онези от вас, които не са имали удоволствието да прочетат „Като в рая“ на Джулия — и следователно все още не са се запознали с очарователния граф Шатерис извън страниците на тази книга — все още им предстои върховно удоволствие!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.